

AZ UTOLSÓ NAPOK SZENTJEINEK JÉZUS KRISZTUS EGYHÁZA • 2016. NOVEMBER

Liahóna

Általános
konferenciái
beszédék

*„És aki minden dolgot hálásan fogad, dicsőségessé tétetik; és e föld minden dolga néki adatik, még hozzá százaszorosan, igen, többször.»
[ÉSz 78:19; kiemelés hozzáadva.]*
Egyházszerre érzem az áldásokért érzett növekedő hála átalakulását, valamint az Isten iránt érzett szeretet gyarapodását. Úgy tűnik, hogy ez még inkább felgyorsul az egyháztagok között a hitük próbatételeinek idején és helyszíneim, amikor Isten segítségéért kell könyörgőnünk csupán a fennmaradásukért is.”

Henry B. Eyring elnök, az Első Elhívás első tanácsosa. Hálát érezni a sabbat napján.
Liahóna, 2016. nov. 101.

Walter Rane: A kilencez pedig hol van?

Lásd Lukács 17:11-19, ahol Jézus elmondja, hogy miután meggyógyított 10 bélpoklost, csak egy tért vissza köszönetet mondani.

Tartalomjegyzék 2016. november

XXIV. évfolyam • 6. szám

Általános női ülés

- 6 **Elhozom otthonomba az evangélium világosságát**
Jean B. Bingham
- 9 **A Gyógyítómester**
Carole M. Stephens
- 12 **Sion nőtestvérei, keljetek fel erővel!**
Bonnie L. Oscarson
- 15 **Negyedik emelet, utolsó ajtó**
Dieter F. Uchtdorf elnök

Szombat délelőtti ülés

- 19 **Ó, mily nagyszerű a mi Istenünk terve!**
Dieter F. Uchtdorf elnök
- 22 **„Jer, kövess engem” keresztényi szeretetet és szolgálatot gyakorolva**
Robert D. Hales elder
- 25 **A lélek hő vágya**
Carol F. McConkie
- 27 **„Nagy látnokot támasztok majd”**
Craig C. Christensen elder
- 30 **Az Úr Jézus Krisztus imádkozni tanít bennünket**
Juan A. Uceda elder
- 32 **Elég jó vagyok? Képes leszek rá?**
J. Devn Cornish elder
- 35 **Isten tanúja**
Neil L. Andersen elder

Szombat délutáni ülés

- 39 **Az egyházi tisztségviselők támogatása**
Henry B. Eyring elnök
- 40 **Hősiesek Jézus tanúbizonyosságában**
Quentin L. Cook elder
- 44 **Tekintsetek a könyvre, tekintsetek az Úrra**
Gary E. Stevenson elder
- 48 **„Megmaradtok az én szeretetemben”**
D. Todd Christofferson elder
- 52 **Lelki fejlődésünk és tanulásunk érdekében**
W. Mark Bassett elder
- 55 **Legyetek céltudatosak Krisztusért!**
Jamasita Kazuhiko elder
- 57 **A visszaállított evangélium megosztása**
Dallin H. Oaks elder

Általános papsági ülés

- 61 **Az egyház küldöttjei**
Jeffrey R. Holland elder
- 68 **Erő rejlik a könyvben**
Iffj. LeGrand R. Curtis elder
- 71 **Tanuljatok Almától és Amulektől**
Dieter F. Uchtdorf elnök
- 75 **„Hogy ő is erőssé válhasson”**
Henry B. Eyring elnök
- 78 **Tantételek és ígéretetek**
Thomas S. Monson elnök

Vasárnap délelőtti ülés

- 80 **A boldogsághoz vezető tökéletes ösvény**
Thomas S. Monson elnök
- 81 **Öröm és lelki túlélés**
Russell M. Nelson elnök
- 85 **Az úrvacsora segíthet szentté válnunk**
Peter F. Meurs elder
- 88 **A megváltás nagyszerű terve**
Linda S. Reeves
- 90 **Kihez mehetnénk?**
M. Russell Ballard elder
- 93 **A hódolat áldásai**
Dean M. Davies püspök
- 96 **Az igaz Bíró**
Lynn G. Robbins elder
- 99 **Hálát érezni a szombat napján**
Henry B. Eyring elnök

Vasárnap délutáni ülés

- 102 **„Ha megismertetek volna engem”**
David A. Bednar elder
- 106 **Krisztus tana**
Brian K. Ashton
- 110 **Szolgálatok!**
Carl B. Cook elder
- 113 **El ne felejtkezzél!**
Ronald A. Rasband elder
- 116 **Isten eltöröl minden könnyet**
Evan A. Schmutz elder
- 119 **Nincs nagyobb öröm annál, mint tudni, hogy tudják**
K. Brett Nattress elder
- 121 **Bűnbánat: az örömteli választás**
Dale G. Renlund elder

- 64 **Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza általános felhatalmazottjai és általános tisztségviselői**
- 125 **Konferenciai történetek tárgymutatója**
- 126 **Az egyház hírei**

186. félévi általános konferencia

2016. szeptember 24., szombat este, általános női ülés

Elnököl: Thomas S. Monson elnök.

A gyűlést vezeti: Linda K. Burton.

Nyitóima: Denise Lindberg.

Záróima: Bonnie H. Cordon.

Zene: a utahi Ogden, Huntsville és Morgan cövekekből érkező fiatal nők; karmester: Cherylyn Worthen; orgonista: Bonnie Goodliffe. "Arise, O Glorious Zion," *Hymns*, no. 40, feld. Warby, kiadatlan; Ha a szívemmel is figyelek. DeFord, feld. Warby, kiadatlan; Mily szilárd alap az Isten ígéje. *Himnuszok*, 37. sz., feld. Kasen, kiad. Jackman; Tudom, hogy jó Megváltóm él. *Himnuszok*, 78. sz.

2016. október 1., szombat délelőtt, általános ülés

Elnököl: Thomas S. Monson elnök.

A gyűlést vezeti: Henry B. Eyring elnök.

Nyitóima: Joy D. Jones.

Záróima: Marcus B. Nash elder.

Zene: Tabernákulum Kórus; karmester: Mack Wilberg és Ryan Murphy; orgonisták: Andrew Unsworth és Clay Christiansen. Mily jó dolog, én Istenem. *Himnuszok*, 89. sz.; "With Songs of Praise," *Hymns*, no. 71; Prófétánkat köszönjük, Atyánk. *Himnuszok*, 11. sz.; Izráel Szentje. *Himnuszok*, 6. sz.; "Take Time to Be Holy," Longstaff, feld. Longhurst, kiad. Jackman; "If the Way Be Full of Trial, Weary Not," Sweney, feld. Wilberg, kiadatlan.

2016. október 1., szombat délután, általános ülés

Elnököl: Thomas S. Monson elnök.

A gyűlést vezeti: Dieter F. Uchtdorf elnök.

Nyitóima: Daniel L. Johnson elder.

Záróima: Allen D. Haynie elder.

Zene: a Provói Misszionáriusképző Központ összevont kórusa; karmesterek: Ryan Eggett és Elmo Keck; orgonisták: Linda Margetts és Bonnie Goodliffe. Joseph Smith első imája. *Himnuszok*, 16. sz., feld. Kasen, kiad. Jackman; A keresztelés. *Gyermekek énekeskönyve*, 54. feld. Gates, kiad. Jackman; Elhívtotak. *Himnuszok*, 161. sz.; Megyek, ahová Te vezetsz. *Himnuszok*, 173. sz., feld. Wilberg, kiadatlan; Izráel nagy reménysége. *Himnuszok*, 151. sz., feld. Schank, kiadatlan.

2016. október 1., szombat este, papsági ülés

Elnököl: Thomas S. Monson elnök.

A gyűlést vezeti: Henry B. Eyring elnök.

Nyitóima: Paul B. Pieper elder.

Záróima: Bruce D. Porter elder.

Zene: a utahi West Valley City és Magna cövekek melkisédeki papsági kórusa; karmester: Kenny Wiser; orgonista: Richard Elliott. Ti, Izráel elderei (Férfiak). *Himnuszok*, 204. sz., feld. Spiel, kiadatlan; Ha szeretet van otthon. *Himnuszok*, 186. sz., feld. Manookin, kiad. Jackman; Örvendezzünk együtt. *Himnuszok*, 3. sz.; Vidám lehet ösvényed. *Himnuszok*, 146. sz., feld. Zabriskie, kiad. Holy Sheet Music.

2016. október 2., vasárnap délelőtt, általános ülés

Elnököl: Thomas S. Monson elnök.

A gyűlést vezeti: Dieter F. Uchtdorf elnök.

Nyitóima: Christoffel Golden elder.

Záróima: Devin G. Durrant.

Zene: Tabernákulum Kórus; karmester: Mack Wilberg; orgonisták: Clay Christiansen és Richard Elliott. Tudom, hogy Szabadítóm él. *Himnuszok*, 77. sz.; "In Hymns of Praise," *Hymns*, no. 75, feld. Wilberg; Ezen a fenséges napon. *Himnuszok*, 28. sz., feld. Wilberg, kiadatlan; Isten gyermeke vagyok. *Himnuszok*, 189. sz.; Atyám szeret engem. *Gyermekek énekeskönyve*, 16. feld. Hofheins and Christiansen, kiadatlan; Gyertek, hálás emberek. *Himnuszok*, 46. sz., feld. Wilberg, kiad. Oxford.

2016. október 2., vasárnap délután, általános ülés

Elnököl: Thomas S. Monson elnök.

A gyűlést vezeti: Henry B. Eyring elnök.

Nyitóima: Enrique R. Falabella elder.

Záróima: Erich W. Kopschke elder.

Zene: Tabernákulum kórus; karmesterek: Mack Wilberg és Ryan Murphy; orgonisták: Bonnie Goodliffe és Linda Margetts. Mi az igazság? *Himnuszok*, 175. sz., feld. Longhurst, kiad. Jackman; Vezess, kis fény! *Himnuszok*, 49. sz., feld. Wilberg, kiad. Jackman; Fenn a magas hegyen. *Himnuszok*, 5. sz.; "I'll Follow Him in Faith," Perry, feld. Murphy, kiadatlan; Bátran végezzük. *Himnuszok*, 158. sz., feld. Elliott.

Rendelkezésre álló konferenciai beszédek

Az általános konferenciai beszédek számos nyelven elérhetők a conference.lds.org honlapon, ahol ki kell választani a kívánt nyelvet. A beszédek az Evangéliumi könyvtár mobilalkalmazáson keresztül is rendelkezésre állnak. Általános konferenciával kapcsolatos információk fogyatékossgal élő egyháztagok számára is hozzáférhető formátumban a disability.lds.org honlapon található.

Házi- és látogatótanítói üzenetek

Házi- és látogatótanítói üzenetnek azt a beszédet kell kiválasztani, amelyik a leginkább megfelel a látogatottak szükségleteinek.

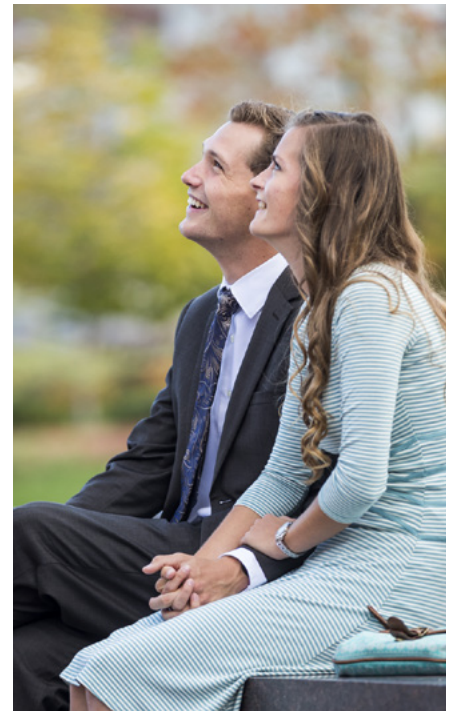
Borító

Címoldali fotó: Ashlee Larsen.

Hátoldali fotó: Ale Borges.

Konferenciai fényképek

A Salt Lake Cityben készült fényképeket Cody Bell, Ale Borges, Randy Collier, Weston Colton, Nate Edwards, Ashlee Larsen, Leslie Nilsson, Matt Reier és Christina Smith készítette; a társasházról Németországban Daniel G. Dornelles; a Harriet Uchtdorf családjáról és a misszionáriusokról készült kép pedig az Uchtdorf család jóvoltából kerül közzétételre.

2016. NOVEMBER XXIV. ÉVFOLYAM 6. SZÁM
LIAHONA 13291 135

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza
nemzetközi folyóirata

Az Első Elnökség: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring,
Dieter F. Uchtdorf

A Tizenkét Apostol Kvóruma: Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales,
Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook,
D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband,
Gary E. Stevenson, Dale G. Renlund

Főszerkesztő: Joseph W. Sitati
Főszerkesztő-helyettesek: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie
Tanácsadók: Brian K. Ashton, Jean B. Bingham, LeGrand R.
Curtis Jr., Christoffel Golden, Douglas D. Holmes, Erich W.
Kopischke, Larry R. Lawrence, Carole M. Stephens

Ügyvezető igazgató: Peter F. Evans
Egyházi folyóiratok igazgatója: Allan R. Loyborg
Gazdasági vezető: Garff Cannon

Vezető szerkesztő: Adam C. Olson

Vezetőszerkesztő-helyettes: Ryan Carr

Kiadásért felelős asszisztens: Megan Seitz

Alkotói és szerkesztői csoport: Bethany Bartholomew,
Brittany Beattie, David Dickson, David A. Edwards, Matthew D.
Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt,
Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B. Murdock,
Sally Johnson Odekirik, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough,
Richard M. Romney, Mindy Anne Selu, Marissa Widdison

Művészeti ügyvezető igazgató: J. Scott Knudsen

Művészeti igazgató: Tadd R. Peterson

Arculat: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus, C. Kimball Bott,
Thomas Child, David Green, Colleen Hinkley, Eric P. Johnson,
Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Mark W. Robison, Rachel Smith,
Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Szellemi tulajdonjogi koordinátor: Collette Nebeker Aune

Gyártási vezető: Jane Ann Peters

Gyártási csoport: Glen Adair, Connie Bowthorpe Bridge,
Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty,
Derek Richardson

Nyomdai előkészítő: Joshua Dennis, Ammon Harris

Nyomtatási igazgató: Steven T. Lewis

Terjesztési igazgató: Troy K. Vellinga

Fordítás: Bőröcz Attila

Terjesztés:

Corporation of the Presiding Bishop of
The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmühlstrasse 16, 61352 Bad Homburg v.d.H., Germany

Előfizetési tudnivalók:

Előfizetés vagy címváltozás bejelentése az
Ügyfélszolgálaton keresztül lehetséges.
Ingyenes telefonszám (USA és Kanada): 00800 2950 2950
Telefonszám: +49 6172 4928 33/34
Ímel: orderseu@ldschurch.org
Online Store internetes áruház: store.lds.org
Az előfizetés éves díja: 1,90 euró

Kéziratok és kérdések a liahona.lds.org oldalon küldhetők be,
vagy postai úton a következő címre: Liahona, Rm. 2420, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; vagy ímelben:
liahona@ldschurch.org.

A *Liahona* (a kifejezés a Mormon könyvében szerepel és
„iránytűt” vagy „iránymutatót” jelent) a következő nyelveken
jelenik meg: albán, angol, biszlama, bolgár, cseh, dán, észt,
fidzsi, finn, francia, görög, holland, horvát, indonéz, izlandi,
japán, khmer, kínai, kiribati, koreai, lengyel, lett, litván, magyar,
malgas, marshall-szigeteki, mongol, német, norvég, olasz, orosz,
örmény, portugál, román, spanyol, svéd, szamoai, szebuano,
szlovén, szuahéli, tagalog, tahiti, thai, tongai, ukrán, urdu és
vietnami. (A megjelenés gyakorisága országonként változik.)

© Intellectual Reserve, Inc., 2016. Minden jog fenntartva.
Printed in the United States of America.

Szerzői jogok: Természetes személyek másolatot készíthetnek a
Liahonában megjelent anyagokról személyes, nem kereskedelmi
használatra (beleértve az egyházi elhívásokhoz való felhasználást
is), kivéve, ahol ez másként van feltüntetve. Ez a jogosultság
bármikor visszavonható. Nem lehet azonban másolatokat
készíteni azokról a képekről, amelyek forrásmegjelölésénél ez fel
lett tüntetve! Szerzői jogi kérdések az alábbi címekre küldhetők:
Intellectual Property Office, 50 E. North Temple St., FL 13, Salt
Lake City, UT 84150, USA; ímelben: cor-intellectualproperty@
ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

November 2016 Vol. 24 No. 6. LIAHONA (USPS 311-480)
Hungarian (ISSN 1085-3847) is published six times a year
(January, April, May, July, October, and November) by The
Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North
Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is
\$5.00 per year; Canada, \$6.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required
for change of address. Include address label from a recent issue;
old and new address *must* be included. Send USA and Canadian
subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below.
Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders
(Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone.
(Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address
changes to Distribution Services, Church Magazines,
P.O. Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Beszélők betürendben

Andersen, Neil L., 35
Ashton, Brian K., 106
Ballard, M. Russell, 90
Bassett, W. Mark, 52
Bednar, David A., 102
Bingham, Jean B., 6
Christensen, Craig C., 27
Christofferson, D. Todd, 48
Cook, Carl B., 110
Cook, Quentin L., 40
Cornish, J. Devn, 32
Curtis, LeGrand R., ifj., 68
Davies, Dean M., 93
Eyring, Henry B., 39, 75, 99
Hales, Robert D., 22
Holland, Jeffrey R., 61
Jamasita, Kazuhiko, 55
McConkie, Carol F., 25
Meurs, Peter F., 85
Monson, Thomas S., 78, 80
Nattress, K. Brett, 119
Nelson, Russell M., 81
Oaks, Dallin H., 57
Oscarson, Bonnie L., 12
Rasband, Ronald A., 113
Reeves, Linda S., 88
Renlund, Dale G., 121
Robbins, Lynn G., 96
Schmutz, Evan A., 116
Stephens, Carole M., 9
Stevenson, Gary E., 44
Uceda, Juan A., 30
Uchtdorf, Dieter F., 15, 19, 71

Tárgymutató

akadályozottság, 55
aktivizálás, 71, 75
áldások, 78, 110
áldozat, 96
anyaság, 119
bizalom, 15, 52
bizonyosság, 27, 40, 44,
68, 113
Bölcsesség szava, 78
bűnbánat, 9, 32, 40, 48, 71,
88, 106, 121
család, 119
egyházi elhívások, 40, 99, 110
egység, 110
engedelmesség, 48, 57, 80
engesztelés, 9, 19, 22, 32,
40, 48, 88, 96, 106, 116,
119, 121
fegyelmezés, 61, 96
felkészülés, 85
feltámadás, 19
gyógyulás, 9
hála, 19, 75, 99
háziitanítás, 61
hit, 9, 12, 15, 25, 27, 30, 52,
90, 93, 102, 106, 110,
113, 116
hitehagyás, 68
hódolat, 93
hűség, 90
ima, 25, 30, 35, 57
isten természet, 19, 48, 119
ítélkezés, 6, 96
Izrael háza, 35
Jézus Krisztus, 6, 9, 12, 22,
25, 30, 32, 35, 40, 44, 48,
55, 80, 81, 85, 88, 90, 93,
96, 102, 106, 110, 113,
116, 119, 121
Joseph Smith, 12, 27, 35, 44,
93, 96, 99, 113
jószerűség, 6, 93

kedvesség, 6
keresztelés, 106
kétség, 90, 113
kinyilatkoztatás, 52
kitartás, 15, 106, 116
megtérés, 35, 57, 68
Mennyei Atya, 48, 102
misszionáriusi munka, 15, 35,
55, 57, 80
Mormon könyve, 27, 44, 52,
68, 71, 119
nök, 12
önértékelés, 32
önrendelkezés, 15
öröm, 55, 81, 88, 116, 121
papság, 61, 75
prófécia, 27
próféták, 27
remény, 93, 116
sabbat, 93, 99
szabadítás terve, 12, 19, 80,
81, 88, 90
szentírás-tanulmányozás, 52,
68, 119
Szentlélek, 9, 25, 27, 30, 44,
68, 85, 106
szeretet, 22, 48, 57, 61, 99,
113
szolgálat, 22, 55, 61, 71, 75,
99, 102, 110
szövetségek, 12, 99
szülői mivolt, 22, 96, 119
tanítás, 12, 22
tanítványság, 90, 93, 102, 116
templomok, 12
úrvacsora, 85, 99, 106
úrvacsorai gyűlés, 85
vezetőség, 71, 75
visszaállítás, 12, 27, 35, 44
vizontagság, 6, 9, 12, 22, 40,
55, 68, 81, 99, 113, 116
zene, 85

A 186. félévi általános konferencia emlékezetes tanításai

Thomas S. Monson elnök két szókimondó üzenetet osztott meg az általános konferencián. Vasárnap délelőtt tanúbizonyságot tett Isten minden emberre vonatkozó nagyszerű boldogságtervéről. Arról tanított, hogy Jézus Krisztus elengedhetetlen része a szabadítás tervének, valamint a saját szerepünkről abban, hogy elnyerjük az Isten által nekünk szánt boldogságot. (Lásd 80. oldal.) Az általános papsági ülésen Monson elnök kihangsúlyozta, milyen áldások érkeznek az Isten parancsolatai iránti engedelmességből, valamint a Bölcsesség szavának hú betartásából (lásd 78. oldal).

Nők, fiatal nők, és nyolcvesnél idősebb lányok gyűltek össze a Konferencia-központban, valamint világszerte különböző helyszíneken az általános konferencia hat ülése közül az elsőre, az általános női ülésre.

A szombat délutáni ülésen négy általános felhatalmazott hetvenes kapott nyugalmazotti státuszt, egy területi hetvenes lett felmentve, és két további területi hetvenes lett elhíva (lásd 39. oldal). Vasárnap Dale G. Renlund elder a Tizenkét Apostol Kvórumából tisztelgett Per G. Malm elder, a Hetvenek tagja

előtt, aki 2016. július 26-án hunyt el (lásd 121. oldal).

Az egyház általános konferenciáira hathavonta kerül sor, és a Utah állambeli Salt Lake Cityben található, 21 ezer férőhelyes Konferencia-központból közvetítik millióknak világszerte. A konferenciát 80-nál is több nyelvre tolmácsolták és bocsátották rendelkezésre online, és az egyházi folyóiratokban 34 nyelven jelent meg. ■

E szám felhasználásával kapcsolatos javaslatokért lásd a történetek felsorolását a 125. oldalon.

Jean B. Bingham

első tanácsos az Elemi Általános Elnökségében

Elhozom otthonomba az evangélium világosságát

Igenis el tudjuk hozni az evangélium világosságát az otthonunkba, az iskolánkba és a munkahelyünkre, ha pozitív dolgokat keresünk és oszthatunk meg másokról.

Linda K. Burton nőtestvér áprilisi általános konferencián elhangzott felhívására¹ reagálva sokan közületek átgondolt, nagylelkű, jószívűségből eredő cselekedetekkel összpontosítottak a környezetekben található menekültek szükségleteinek kielégítésére. Legyen szó egyénekért tett erőfeszítésekről vagy az egész közösséget érintő programokról, e cselekedetek kiváltó oka a szeretet. Időtök, tehetségeitek és erőforrásaitok megosztása felemelte a ti szíveteket és a menekültekét is. A valódi jószívűség óhatatlanul reményt, hitet és fokozott szeretetet ébreszt azok között, akik adnak és akik kapnak.

Moróni prófétától tudjuk, hogy a jószívűség elengedhetetlen jellemvonása azoknak, akik Mennyei Atyánkkal fognak élni a celesztális királyságban. Azt írja: „ha nincs bennetek jószívűség, akkor semmiféleképpen nem lehet benneteket megszabadítani Isten királyságában”.²

A jószívűség tökéletes megtestesülése természetesen Jézus Krisztus. Az, hogy a halandóság előtt Szabadítónkult ajánlkozott, ahogyan halandó életét élte, az engesztelés fenséges ajándéka,

és folyamatos, arra irányuló erőfeszítései, hogy visszavigyen minket Mennyei Atyánkhoz, a jószívűség mindenek felett álló megnyilvánulásai. Ő kizárólag egy valamire összpontosít: Atyja iránti szeretete kinyilvánítására az egyes emberek iránti szeretetében. Amikor a legfőbb parancsolatról kérdezték, Jézus azt felelte:

„Szeresd az Urat, a te Istenedet teljes szívedből, teljes lelkedből és teljes elmédből.

Ez az első és nagy parancsolat.

A második pedig hasonlatos ehhez: Szeresd felebarátodat, mint magadat.”³

Felebarátunk iránti szeretetünk kifejezésének és kimutatásának egyik legjelentősebb módja az, ha gondolatainkban és tetteinkben is nagylelkűek vagyunk. Néhány évvel ezelőtt egy jóbarátom azt mondta: „Lehet, hogy a jószívűség legnagyobb formája az ítélkezés visszafogása.”⁴ Ez még ma is igaz.

Nemrég a hároméves Alyssa épp filmet nézett a testvéreivel, amikor így kiáltott fel: „Anyá, nézd, vicces pipi!”

Édesanyja ránézett a képernyőre, és mosolyogva azt felelte: „Drágám, az egy páva.”

Ehhez a tudatlan hároméveshez hasonlóan időnként mi is úgy tekintünk másokra, hogy nem teljesen vagy nem jól látunk át mindent. Lehet, hogy a körülöttünk lévők különbözőségeire és észlelt hibáira összpontosítunk, míg Mennyei Atyánk úgy tekint gyermekeire, mint akik az Ő örökkévaló kép-mására teremtettek, és pompás, dicső lehetőségek várnak rájuk.

James E. Faust elnöktől fennmaradt ez a mondat: „Minél idősebb leszek, annál kevésbé ítélkezem.”⁵ Ez Pál apostol megfigyelését juttatja eszembe:

„Mikor gyermek valék, úgy szóltam, mint gyermek, úgy gondolkodtam, mint gyermek, úgy értettem, mint gyermek: minekutána pedig [idősebb] lettem, elhagytam a gyermekhez illő dolgokat.

Mert most tükör által homályosan látunk, akkor pedig színről-színre; most rész szerint van bennem az ismeret, akkor pedig úgy ismerek majd, a mint én is megismertettem.”⁶

Ha tisztábban látjuk a saját hiányosságainkat, akkor kevésbé hajlunk arra, hogy „tükör által homályosan” tekintsünk másokra. Az evangélium világosságát használva úgy akarjuk látni őket, ahogyan a Szabadító: együttérzéssel, reménnyel és jószívűséggel. El fog jönni a nap, amikor teljes mértékben értjük majd mások szívét, és hálások leszünk a nekünk nyújtott irgalomért, ahogyan mi is jószívű gondolatokat és szavakat nyújtunk másoknak ebben az életben.

Néhány évvel ezelőtt kenuzni mentem egy csoport fiatal nővel. Lélegzet-elállítóan szépek voltak a sűrű, zöld erdővel és sziklás ormokkal övezett mélykék tavak. A víz megcsillant a tiszta vízbe merített evezőinken, a nap pedig melegen sütött, miközben a sima víztükörön átszeltük a tavat.

Hamarosan azonban elsötétültek a felhők, és hűvös szél támadt.

Az előrehaladáshoz mélyen a vízbe kellett merítenünk az evezőnket, és nem állhattunk meg az egyes húzások között. Néhány fárasztó órányi kínlódás után végre eljutottunk a nagy tó egyik szegletéhez, és csodálkozásunkra, valamint örömünkre felfedeztük, hogy a szél abba az irányba fúj, amerre menni akarunk.

Gyorsan ki is használtunk ezt az ajándékot. Kifeszítettünk egy kis ponyvát, két sarkát az evezőtartókhoz, kettőt pedig férjemnek a hajó peremén kinyújtott lábához erősítettük. A szél belekapott a rögtönzött vitorlába, és nekilódultunk.

A többi kenuban a fiatal nők gyors előrehaladásunkat látva szintén saját vitorlákat rögtönöztek. Nevetés és megkönnyebbülés vidította fel a szívünket, és hálásak voltunk a nap kihívásaiban beálló szünetért.

Mennyire hasonlíthat ehhez a remek szélhez egy barát őszinte dicsérete, egy szülő vidám köszöntése, egy testvér jóváhagyó bölintése, egy munkatárs vagy osztálytárs segítő mosolya – ez mind friss „szelet ad a vitorlánkba”, míg az élet kihívásaival küzdünk. Thomas S.

Monson elnök így fogalmazta meg ezt: „A szelet nem irányíthatjuk, de a vitorlákat beállíthatjuk. A legfőbb boldogság, béke és megelégedettség eléréséhez azt kívánom, *döntsünk* a pozitív hozzáállás mellett.”⁷

Meglepő erővel bírnak a szavak: építhetnek is, de le is rombolhatnak. Talán mindannyian fel tudunk idézni olyan negatív szavakat, melyek lesújtottak minket, és olyan szeretettel kiejtett szavakat, melyek szárnyakat adtak a lelkünknek. Ha úgy döntünk, hogy csak pozitívan szólunk másokhoz és másokról, akkor az felemeli és megerősíti a körülöttünk lévőket, és segít nekik a Szabadító útján járni.

Elemis kislányként szorgalmasan dolgoztam egy keresztszemes hímzésen, melyen ez állt: „Elhozom otthonomba az evangélium világosságát.” Egy hétköznap délután, miközben mi, lányok, épp a hímzésen munkálkodtunk, a tanítónk mesélt egy lányról, aki egy dombon lakott a völgy egyik oldalán. Késő délután mindig észrevett a völgy másik oldalán lévő dombon egy házat, melynek ragyogó aranyablakai voltak. Az ő otthona kicsi volt és

kopottas, és a lány arról álmodozott, hogy az aranyablakú csodaszép házban lakhat.

Egy nap a lánynak megengedték, hogy átbiciklizzen a völgy túloldalára. Lelkesen kerekedett, míg el nem érte az aranyablakos házat, melyet oly régóta csodált. Ám amikor leszállt a biciklijéről, látta, hogy a ház elhagyatott és lepusztult, kertjében magasan áll a gaz, ablakai hétköznapiak és koszosak. A lány szomorúan fordult saját otthona felé. Meglepetésére ragyogó aranyablakú házat látott a völgy másik oldalán álló dombon, és hamarosan felismerte, hogy az bizony az ő háza!⁸

Időnként ehhez a fiatal lányhoz hasonlóan kevesebbnek érezzük magunkat ahhoz képest, amit másoknál látunk. Az élet Pinterest vagy Instagram verzióját nézzük, esetleg beszippant minket az iskolánk vagy a munkahelyünk által diktált verseny. Ha azonban időt szakítunk áldásaink számbavételére,⁹ akkor jobb lesz a rálátásunk, és felismerjük Istennek az Ő összes gyermeke iránti jóságát.

Legyünk bár 8 vagy 108 évesek, elhozhatjuk az evangélium világosságát

a saját környezetünkbe, legyen az egy manhattani felhőkarcoló, egy maláj-földi cölöpház vagy egy mongóliai jurta. Elhatározhatjuk, hogy a jót fogjuk keresni másokban és a körülményeinkben. A fiatal és a kevésbé fiatal nők mindenhol jószívúséget tanúsíthatnak, ha olyan szavak használata mellett döntenek, melyek építik mások önbizalmát és hitét.

Jeffrey R. Holland elder mesélt egy fiatalemberről, aki az iskolaévek alatt állandóan ki volt téve a társai ugratásának. Néhány évvel később elköltözött, beállt a seregbe, képzettségre tett szert és tevékenyebbé vált az egyházban. Életének ezt az időszakát csodálatosan sikeres élmények szegélyezték.

Jó néhány évvel később hazatért a szülővárosába, az emberek azonban nem voltak hajlandók elismerni a

fejlődését. Számukra ő még mindig a régi „XY” volt, és úgy is kezelték. Végül ez a jó ember korábbi sikeres énjének árnyékává zsugorodott, és nem használhatta csodálatos módon kifejlesztett képességeit azok megáldására, akik ismételten megvetették és elutasították őt.¹⁰ Mily veszteség ez, neki és a közösségnek is!

Péter apostol azt tanította: „Mindenek előtt pedig legyetek hajlandók az egymás iránti szeretetre; mert a szeretet sok vétket elfedez.”¹¹ Ez a szeretet, a *buzgó, szívből jövő* jószívúség nyilvánul meg abban, ha elfelejtjük a másik hibáit és botlásait, nem tartunk haragot, és nem emlékeztetjük magunkat és másokat a múltbéli hiányosságokra.

Kötelességünk és kiváltságunk is *mindenkiben* elismerni a fejlődést, miközben igyekszünk hasonlóbbá válni

Szabadítónkhoz, Jézus Krisztushoz. Mily megindító látni a világosságot valaki szemében, aki megértette Jézus Krisztus engesztelését, és valós változtatásokat eszközöl az életében! A misszionáriusok, akik megtapasztalják annak örömét, hogy láthatnak egy megtértet a keresztelővízbe, majd a templomba lépni, tanúinak az áldásnak, amikor lehetővé tesszük mások változását, és biztatjuk is őket erre. Az egyháztagnak, akik befogadják a királyság valószínűtlen jelöltjeinek túnt megtérteket, nagy meglepetésre tesznek szert, miközben segítenek nekik érezni az Úr szeretetét. Jézus Krisztus evangéliumának fennkölt szépsége az örök fejlődés valósága – az, hogy nem csupán *lehetőséget kapunk* a változásra, hanem biztatást, sőt, *parancsot* is, hogy haladjunk tovább, váljunk jobbá és végül tökéletessé.

Thomas S. Monson elnök azt tanácsolta: „Több száz különféle, apró megnyilvánulás által mindannyian viseljük a jószívúség palástját. [...] Ahelyett, hogy ítélezők és kritikusok lennénk egymással szemben, inkább Krisztus tiszta szeretetével forduljunk útítársainkhoz, akik velünk együtt vesznek részt az életen át tartó nagy utazásban. Ismerjük fel, hogy mindegyikünk a tőle telhető legjobban próbál megbirkózni az elé kerülő kihívásokkal, és törekedjünk arra, hogy a *tőlünk telhető* legjobb módon tudjunk segíteni.”¹²

A jószívúség türelmes, kedves és elégedett. A jószívúség másokat maga elé sorol, alázatos, önuralmat gyakorol, a jót keresi másokban, és örvend akkor, ha valaki jól teljesít.¹³

Nőtestvérként (és férfitestvérként) Sionban elkötelezzük-e magunkat amellyel, hogy a Szabadító nevében *mindannyian* együtt dolgozzunk, szívből szeretünk, segítünk és gyengéd- den szolgálunk?¹⁴ Észre tudjuk-e venni

Carole M. Stephens

első tanácsos a Segítőegylet Általános Elnökségében

és be tudjuk-e fogadni szeretettel és nagy reményekkel a másokban rejlő szépséget, lehetőséget adunk-e a fejlődésre és buzdítunk-e rá? Tudunk-e örülni mások eredményeinek, miközben folyamatosan saját magunk jobbá tételén dolgozunk?

Igenis el tudjuk hozni az evangélium világosságát az otthonunkba, az iskolánkba és a munkahelyünkre, ha pozitív dolgokat keresünk és oszthatunk meg másokról, és engedjük elhalványulni azt, ami kevésbé tökéletes. Mily nagy hála tölti el a szívemet, amikor arra a bűnbánatra gondolok, melyet Szabadítónk, Jézus Krisztus tett lehetővé mindannyiunk számára, akik nem tudjuk elkerülni a bűnt ebben a tökéletlen és időnként bonyolult világban.

Tanúbizonyosságomat teszem arról, hogy az Ő tökéletes példáját követve elnyerhetjük a jószívűség ajándékát, mely hatalmas örömet hoz nekünk ebben az életben, majd pedig az örök élet megígért áldását Mennyei Atyánkkal. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Linda K. Burton: Jövevény voltam. *Liahóna*, 2016. máj. 13–15.
2. Moróni 10:21.
3. Máté 22:37–39.
4. Sandra Rogers, "Hearts Knit Together," in *Hearts Knit Together: Talks from the 1995 Women's Conference* (1996), 7.
5. James E. Faust, in Dallin H. Oaks, "Judge Not' and Judging," *Ensign*, Aug. 1999, 13.
6. 1 Korinthusbeliek 13:11–12.
7. Thomas S. Monson: Bővelkedő életet élni. *Liahóna*, 2012. jan. 4.
8. Átvéve innen: Laura E. Richards, *The Golden Windows: A Book of Fables for Young and Old* (1903), 1–6.
9. Számold össze áldásaidat. *Himnuszok*, 156. sz.
10. Lásd Jeffrey R. Holland: A legjobb még hátravan. *Liahóna*, 2010. jan. 17.
11. 1 Péter 4:8.
12. Thomas S. Monson: A jószívűség soha el nem múlik. *Liahóna*, 2010. nov. 125.
13. Lásd 1 Korinthusbeliek 13:4–6.
14. Lásd Nőtestvérként Sionban. *Himnuszok*, 201. sz.

A Gyógyító mester

Nem kell továbbra is cipelnetek a bűnből fakadó szomorúság terhét, a mások hamislelkű tetteiből eredő fájdalmat vagy a halandóság fájdalmas valóságait – egyes-egyedül.

Az egyik legnagyobb megelégedést nyújtó kiváltságom az utazás – az, hogy tanulhatok nőtestvéreimtől szerte a világon. Semmi sem fogható ahhoz, mint amikor karöltve, szemtől szembe, lélektől lélelig veletek lehetek.

Egy ilyen élményem során egy segítőegyleti vezető azt kérdezte tőlem: „Van valami konkrétum, amire a nőknek összpontosítaniuk kellene?”

Határozott igennel feleltem, miközben eszembe jutott Russell M. Nelson elnök beszéde, Kérés a nőtestvéreimhez címmel. Nelson elnök ezt tanította: „...szükségünk van olyan nőkre, akik sziklaszilárdan értik Krisztus tanát”.¹

Nefi e szavakkal jellemezte Krisztus tanát:

„Mert a kapu, amelyen be kell lépnetek, a *bűnbánat*, és a víz általi *keresztség*; és majd azután jön bűneitek bocsánata, a tűz és a *Szentlélek* által. [...]

És most..., azt kérdezném, most már mindent megtettetek? Íme, mondom nektek: Nem; mert csak Krisztus szava által jutottatok ilyen messzire, rendíthetetlen *hittel* benne, teljesen annak érdemeire támaszkodva, akinek hatalmában áll megszabadítani.

Krisztusba vetett állhatatossággal kell tehát törekednetek előre, tökéletesen

ragyogó reménységgel, és Isten és minden ember szeretetével. Ha tehát előre törekedtek, Krisztus szaván lakmározva, és *mindvégig kitartotok*, íme, ezt mondja az Atya: Örök életek lesz.

...ez az út; és semmi más út vagy név nem adatott az ég alatt, amely által az embert meg lehetne szabadítani Isten királyságában. És most, íme, *ez Krisztus tana*”.²

Miért kell sziklaszilárdan értenünk e tantételeket?

Gyakran találkozom olyan utolsó napi szent nőekkel, akik kétségbeesve várják a segítséget, de nem fordulnak Őhozzá, aki örökkévaló segítséget tud nyújtani. Túl sokszor látom, hogy „a nagy és tágas épület”³ tanulmányozásával igyekeznek megértésre szert tenni.

Krisztus tanáról való megértésünket gyarapítva hamar ráébredünk, hogy „a boldogság nagyszerű tervét”⁴ ismerjük meg alaposabban. Azt is felismerjük, hogy e terv középpontjában Szabadítónk, Jézus Krisztus áll.

Amikor megtanuljuk egyéni körülményeinkre vonatkoztatni Krisztus tanát, elmélyül a Szabadítónk iránti szeretetünk, és felismerjük, hogy „a vélt különbségek ellenére mindannyiunknak ugyanarra a végtelen engesztelésre van szüksége”.⁵ Ráébredünk, hogy Ő

a mi alapunk – Megváltónk sziklája, amely biztos alap, amelyről nem bukhatunk le, ha arra építünk.⁶

Miként áldhat meg bennünket ez a tan, miközben békességre és megértésre törekszünk, és igyekszünk hithűen kitarítani egyedi halandó utazásunk során?

Úgy gondolom, hogy – Nefi szavával élve – „rendíthetetlen hittel” kell kezdenünk, „teljesen annak érdemeire támaszkodva, akinek hatalmában áll megszabadítani”.⁷ A Jézus Krisztusba vetett hitünk által szembe tudunk nézni bármilyen kihívással.

Sőt, gyakran úgy találjuk, hogy hitünk elmélyül, a Mennyei Atyával és Fiával való kapcsolatunk pedig finomodik a csapások révén. Hadd mondjak három példát.

Először is a Szabadítónak, a Gyógyítómesternek hatalmában áll megváltoztatni a szívünket és tartós enyhülést nyújtani a saját bűnünk által előidézett bánattól.

Amikor a Szabadító a szamaritánus asszonyt tanította a kútnál, tudatában volt a nő súlyos bűneinek, azonban „az Úr azt nézi, mi a szívben van”,⁸ így azt is tudta, hogy az asszony szíve tanítható.

Amikor az asszony a kúthoz ért, Jézus – az élő víz megtestesítője – egyszerű szavakkal így szólt: „Adj innom!” Szabadítónk hozzánk is olyan hangon fog szólni, amelyet felismerünk, amikor Hozzá térünk – mivel ismer bennünket. Eléjük jön. És megért bennünket, azért, mert Ő az, aki, és amiatt is, amit Ő megtett értünk. Mivel megtapasztalta fájdalmunkat, képes élő vizet nyújtani nekünk, ha keressük azt. Ezt tanította a szamaritánus asszonynak, amikor így szólt: „Ha ismernéd az Isten ajándékát, és hogy ki az, a ki ezt mondja neked: Adj innom!; te kérted volna őt, és adott volna neked élő vizet.” Amikor a nő végre megértette szavait, hittel így felelt: „Uram, add nekem azt a vizet, hogy meg ne szomjúhozzam”.

Miután része volt ebben az élményben a Szabadítóval, „ott hagyá azért az asszony a vedrét, és elméne a városba, és monda az embereknek:

Jertek, lássatok egy embert, a ki megmonda nekem mindent, a mit cselekedtem. Nem ez-é a Krisztus?”

Az asszony tanúbizonyosságot kapott – kortyolni kezdett az élő vízből –, majd arra vágyott, hogy Krisztus isteni mivoltáról tanúskodjon mások előtt.⁹

Amikor Óhoz járunk alázatos és tanítható szívvel – még ha szívünket hibák, bűnök és vétkek nyomasztják is –, akkor Ő megváltoztathat bennünket, „mert neki hatalmában áll megszabadítani”.¹⁰ Megváltozott szívvel pedig – a szamaritánus asszonyhoz hasonlatosan – elmehetünk saját városunkba (otthonunkba, iskolánkba, munkahelyünkre), és bizonyosságot tehetünk Róla.

Másodszor, a Gyógyítómester vigaszt és erőt adhat nekünk, amikor mások hamislelkű tettei miatt tapasztalunk fájdalmat. Sokat beszéltem nehéz terhek alatt roskadozó nőkkel. A templomtól induló szövetséges ösvényük a gyógyulás nehéz útja volt. Szenvedésük háttérben megszegett szövetségek, megtört szívek és eljátszott bizalom áll. Sokan estek áldozatul házasságtörésnek és szóbeli, szexuális és érzelmi bántalmazásnak, gyakran mások függőségei miatt.

Bár ezek a tapasztalatok nem a saját hibájukból érték őket, sokuk küzd büntudattal és szégyennel. Mivel nem tudják, hogyan kezeljék erőteljes érzelmeiket, sokan megpróbálják a lelkük mélyére temetni őket.

A remény és a gyógyulás nem a titkolózás sötét vermében található, hanem Szabadítónk, Jézus Krisztus világosságában és szeretetében.¹¹ Richard G. Scott elder ezt a tanácsot adta: „[Ha ti magatok mentesek vagytok a komoly bűnöktől], ne szenvedjétek feleslegesen mások bűneinek következményei miatt. [...] [K]önyörtudat érezhettek... De azért ne vegyétek magatokra [a] felelősség érzetét! [...] Amikor minden elvárható megtettetek, hogy segítetek valakinek, akit szerettek, a terhet tegyétek a Szabadító lába elé! [...] Ha így tesztek, nemcsak békességre letek, de ez kimutatja a Szabadító erejébe vetett hiteteket is, hogy Ő képes egy

hozzánk közeli emberről levenni a terhet, ha az megbánja a bűneit és engedelmeskedik.”

Így folytatta: „A teljes gyógyulás a Jézus Krisztusba és az Ő arra irányuló erejébe és képességébe vetett hiteteken keresztül jön, hogy engesztelése által begyógyítja az igazságtalan és meg nem érdemelt sebeket.”¹²

Ha ebben a helyzetben találjátok magatokat, nőtestvérek, a gyógyulás hosszú folyamatot jelenthet. Arra lesz szükség, hogy imádságos lélekkel útmutatást és megfelelő segítséget kérjete, beleértve a tanácskérést megfelelően elrendelt papságviselőktől. Ahogy megtanultok nyíltan kommunikálni, szabjatok helyénvaló határokat, és esetleg forduljatok szakemberhez. Létfontosságú a lelki egészség megőrzése e folyamat során! Emlékezzetek isteni természetekre: Mennyei szülők szeretett lányai vagytok! Bízhatok Atyátok számotokra alkotott örökkévaló tervében! Továbbra is gyarapítsátok a Jézus Krisztus tanáról való megértéseteket. Mindennap gyakoroljátok hitet ahhoz, hogy nagyot kortyoljátok a Szabadító élő vízének kútjából. Támaszkodjatok arra a hatalommal való felruházásra, amely a szertartásokon és szövetségeken keresztül mindannyiunk számára elérhető. És engedjétek be életetekbe a Szabadító és az Ő engesztelése gyógyító erejét.

Harmadszor, a Gyógyítómester vigaszt nyújthat és fenntarthat minket, amikor a halandóság olyan fájdalmas valóságait¹³ kell megtapasztalnunk, mint valamilyen katasztrófa, mentális vagy egyéb betegség, krónikus fájdalom vagy halál. Nemrégiben megismerkedtem egy Josie nevű figyelemre méltó fiatal nővel, aki bipoláris zavarral küzd. Hadd meséljek egy kicsit a saját szavaival az ő gyógyulás felé vezető útjáról.

„A legmélyebb sötétség olyan napokon támad, amelyeket a családommal »padló napoknak« nevezünk el. Az ilyen nap szenzoros túlterheléssel indul, akut érzékenységgel és ellenállással bármiféle hang, érintés vagy fény iránt. Ez jelenti a mentális gyötrelem csúcspontját. Volt egy bizonyos nap, amelyet soha nem fogok elfelejteni.

Utazásom korai szakaszában történt, ami miatt különösen rémisztő élmény volt. Emlékszem, ahogy zokogtam és patakzottak a könnyeim, miközben levegő után kapkodtam. De még ez a felfokozott szenvedés is elhalványult az amiatt támadó fájdalom mellett, hogy láttam, ahogy a pánik kezd úrrá lenni édesanyámon, aki hasztalan próbált segíteni rajtam.

Míg nekem az elmém hasadt meg, neki a szíve. Vajmi kevéssé tudtuk azonban, hogy eme egyre mélyülő sötétség közepette csupán pillanatnyi távolságra vagyunk egy hatalmas csodától.

A hosszú óra előrehaladtával édesanyám újra és újra és újra azt suttogetta: »Bármit megtennék, hogy megszabadítsalak ettől!«

A sötétség egyre fokozódott, és amikor úgy éreztem, nem tudom tovább

elviselni, valami káprázatos dolog történt.

Hirtelen mindent átható, csodálatos erő járta át a testemet. Azután sajátomat meghaladó erővel¹⁴ és nagy meggyőződéssel mondtam ki az egész életemet megváltoztató hat szót, az általa suttogett szavakra válaszul: »Nem kell, anya; valaki már megtette.«

A bénító mentális betegség mély szakadékból Josie minden erejét összeszedve bizonyosságot tett Jézus Krisztusról és az Ő engeszteléséről.

Nem gyógyult meg maradéktalanul aznap, de az átható sötétség órájában megadatott neki a remény világossága. Ma pedig, Krisztus tanának sziklaszilárd megértésére támaszkodva és a Szabadító élő vizétől nap mint nap felfrissülve Josie folytatja útját a gyógyulás felé, és rendíthetetlen hitet gyakorol a Gyógyítómesterben. Útja során másoknak is segítséget nyújt. Ezt mondja: „Amikor a sötétség szűnni nem akarónak látszik, az Úr gyengéd irgalmának emlékére támaszkodom, amely vezérlő fényként szolgál a nehéz idők közepette.”¹⁵

Nőtestvérek! Bizonyosságot tesztek arról, hogy:

Bonnie L. Oscarson
a Fiala Nők általános elnöke

Nem kell továbbra is cipelnetek a bűnből fakadó szomorúság terhét – egyes-egyedül.

Nem kell elviselnetek a mások hamislelkű tetteiből eredő fájdalmat – egyes-egyedül.

Nem kell megtapasztalnotok a halandóság fájdalmas valóságait – egyes-egyedül.

A Szabadító e szavakkal könyörög:
„...nem tértek-e most vissza hozzám, és bánjátok meg bűneiteket, és tértek meg, hogy meggyógyíthassalak benneteket?

...ha énhozzám jöttök, örök életetek lesz. Íme, ki van nyújtva felétek irgalmas karom, és aki jön, azt befogadom”.¹⁶

Ő bármit megtenne, hogy megsza- badítson titeket ettől. Sőt, már meg is tette. Jézus Krisztus, a Gyógyítómester nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Russell M. Nelson: Kérés a nőtestvéreim- hez. *Liahóna*, 2015. nov. 95.
2. 2 Nefi 31:17, 19–21; kiemelés hozzáadva.
3. 1 Nefi 11:36.
4. Alma 42:8.
5. Dale G. Renlund: Az utolsó napi szentek nem adják fel a próbálkozást. *Liahóna*, 2015. máj. 56.
6. Lásd Hélamán 5:12.
7. 2 Nefi 31:19.
8. 1 Sámuel 16:7.
9. Lásd János 4:5–30; 39–42.
10. Alma 34:18.
11. Egyének, házastársak, családtagok és egyházi vezetők további segítséget találhatnak az alábbi honlapokon: overcomingpornography.org és mentalhealth.lds.org.
12. Vö. Richard G. Scott: Súlyos terhektől mentesen. *Liahóna*, 2002. nov. 88.
13. Lásd Paul B. Pieper: A halandóság kinyilatkoztatott valóságai. *Liahóna*, 2016. jan. 44.
14. Vö. Lásd, következ, Uram. *Himnuszok*, 140. sz.
15. Josie gyógyulás felé vezető útjáról további részletek olvashatók itt: Morgan Jones, “Bipolar Disorder Can’t Stop LDS Woman from Spreading Light, Joy through the 444 Project,” *Deseret News*, Mar. 21, 2016, deseretnews.com.
16. 3 Nefi 9:13–14.

Sion nőtestvérei, keljete fel erővel!

Ahhoz, hogy a szövetségek megtért megtartóivá váljunk, tanulmányoznunk kell az evangélium alapvető tanait, és megingathatatlan bizonyossággal kell rendelkezünk az igazságukról.

Mily nagy öröm összegyűlni az egyház lány, fiatal nő és női tagjaival ebben a Konferencia- központban! Nagyon is tudatában vagyunk, hogy a világ számos részén nőtestvérek ezreinek csoportjai szintén összejöttek, hogy megtekintsék ezt az eseményt. Hálás vagyok a lehetőségért és az eszközökért, melyek lehetővé teszik, hogy egységben és közös céllal gyűljünk össze ma este.

2006 októberében Gordon B. Hinckley elnök mondott egy beszédet, mely az Isten férjfiái, keljete fel! címet kapta egy 1911-ben íródott himnusz után.¹ Felhívás volt ez az egyház férjfiáihoz, hogy keljenek fel és tegyék jobbá önmagukat. Miközben azért imádkoztam, hogy tudjam, mit osszak meg veletek, ez a beszéd visszhangzott az elmémbe.

Nőtestvérek, „nehéz időköt” élünk.² Napjaink körülményein nem is kellene csodálkoznunk. Évezredekkel ezelőtt megjövendölték ezt figyelmeztetés- és intésképpen, hogy felkészülhessünk. Mormon 8. fejezete nyugtalanítóan naprakész leírást ad napjaink körülményeiről. Ebben a fejezetben Moróni

azt mondja, hogy látta a mi időnköt, melyben háborúk és háborús hírek, nagy szennyezések, gyilkosságok, rablások történnek, és lesznek, akik azt mondják, hogy nincs helyes vagy helytelen Isten szemében. Leírást ad olyan emberekről, akik telve vannak kevélységgel, akik a drága ruházat viselésével vannak elfoglalva, és akik gúnyt űznek a vallásból. Olyan embereket mutat, akik a világi dolgok megszállottjai, és hagyják „a szűkölködőknek, és a mezíteleneknek, és a betegeknek és a nyomorultaknak, hogy úgy haladjanak el” mellettük,³ hogy észre sem veszik őket.

Moróni feltesz nekünk egy kérdést, mellyel önvizsgálatot tarthatunk, mi, akik ezekben az időkben élünk. Ezt mondja: „Miért szégyellitek magatokra venni Krisztus nevét?”⁴ Ez a vád pontosan leírja mai világunk Istentől egyre inkább eltávolodó állapotát.

A Máté Joseph Smith-féle fordítása jelzi, hogy az utolsó napokban még magukat „a szövetség szerint... kiválasztottak[at]”⁵ is megtévesztik. A szövetségesek közé tartoznak azok a lányok, fiatal nők és nőtestvérek az

egyházban, akik megkeresztelkedtek, és szövetségre léptek Mennyei Atyjkkal. Még *minket* is fenyeget az a veszély, hogy megtévesztenek a hamis tanítások.

Nőtestvérek, nem hiszem, hogy a jövőben javulna a helyzet. Ha a jelenlegi irányzat egy jelzés, akkor felkészültnek kell lennünk az előtűnk álló viharokra. Könnyű lenne kétségbeesve megadni magunkat, de szövetséges népként soha nem szabad kétségbeesnünk. Ahogy azt Gary E. Stevenson elder mondta: „Mennyei Atyánk bőkezűen azzal kárpótol bennünket, amiért nehéz időkben élünk, hogy egyúttal az idők teljességében is élhetünk.”⁶ Szeretem a vigaszt, melyet ez a kijelentés rejt.

Russell M. Nelson elnök egy éve ezt mondta nekünk: „Az egyház, a tanaink és az életmódunk elleni támadások fokozódni fognak. Emiatt szükségünk van olyan nőkre, akik sziklaszilárdan értik Krisztus tanát, és akik ezt a megértést egy bűnnek ellenálló nemzedék tanítására és felnevelésére fogják fordítani. Olyan nőkre van szükségünk, akik képesek felismerni a megtévesztést annak minden formájában. Olyan nőkre van szükségünk, akik tudják, hogyan tudnak hozzáférni Isten hatalmához, melyet Ő elérhetővé tesz a szövetségeiket betartók számára, illetve akik magabiztosan és jószívúsággal osztják meg a hitelveiket. Olyan nőkre van szükségünk, akikben megvan Éva anyánk bátorsága és látásmódja.”⁷

Ez az üzenet megerősít abban, hogy napjaink körülményei ellenére is sok okunk van örülni és derülátónak lenni. Teljes szívemből hiszem, hogy bennünk, nőtestvérekben, megvan az a belső erő és hit, mely lehetővé teszi, hogy legyőzzük a kihívásokat, melyek azzal járnak, hogy eme utolsó napokban élünk. Sheri Dew nőtestvér ezt írta: „Hiszem, hogy abban a pillanatban, amikor megtanulunk szabad utat engedni a megtért, szövetségüket megtartó nők teljes hatásának, Isten királysága egyik napról a másikra megváltozik.”⁸

Összpontosított erőfeszítésre lesz szükség a megtéréshez és szövetségeink betartásához. Ehhez olyan lányoknak és nőknek kell lennünk, akik tanulmányozzák az evangélium alapvető tanait, és megingathatatlan bizonyosságuk van azok igaz voltáról. Három olyan terület van, amelyről úgy hiszem, hogy az erős bizonyosság alapját képezik, és amelyek nélkülözhetetlenek a tudásunkhoz.

Először is: el kell ismernünk Istennek, az Örökkévaló Atyánknak és az Ő Fiának, Jézus Krisztusnak központi helyét a hitünkben és a szabadításunkban. Jézus Krisztus a Szabadítónk és a Megváltónk. Tanulmányoznunk és értenünk kell az Ő engesztelését, és hogy miképpen alkalmazzuk azt mindennap; a bűnbánat az egyik legnagyobb áldás, mellyel rendelkezhetünk, hogy az úton maradjunk. A legfőbb példaképünknek kell tekintenünk Jézus Krisztust,

annak, akivé válnunk kell. Állandóan tanítanunk kell a családjainkat és az osztályainkat Mennyei Atyánk nagyszerű szabadítástervére, mely magában foglalja Krisztus tanát is.

Másodszor: meg kell értenünk, miért van szükség ezekben az utolsó napokban a tan, a szervezet és a felhatalmazás kulcsainak visszaállítására. Tanúbizonyossággal kell rendelkezünk arról, hogy Joseph Smith próféta Istentől választott volt, és az Úr jelölte ki arra, hogy elvégezze ezt a visszaállítást, és fel kell ismernünk, hogy ő úgy szervezte meg az egyház női tagjait, ahogyan az Krisztus egyházában az ősi időkben történt.⁹

Harmadszor pedig: tanulmányoznunk és értenünk kell a templomi szertartásokat és szövetségeket. A templom legszentebb hitünk középpontjában foglal helyet, és az Úr azt kéri, hogy járjunk el oda, elmélkedjünk felőle, tanulmányozzuk és keressük meg a személyes jelentőségét és vonatkozásaikat, egyénileg. Meg fogjuk érteni, hogy a templomi szertartások által az isteniség hatalma nyilvánul meg az életünkben,¹⁰ és hogy a templomi szertartások miatt felfegyverkezhetünk Isten hatalmával, az Ő neve rajtunk lesz, körülvesz majd bennünket a dicsősége, és az angyalaira leszünk bízva.¹¹ Azon tűnődöm, vajon teljes mértékben rábízuk-e magunkat ezeknek az ígéreteknek az erejére.

Nőtestvéreim, még az e hallgatóság soraiban lévő legfiatalabb lány is képes arra, hogy hittel felkeljen, és jelentős szerepet játsszon Isten királyságának felépítésében. A gyermekek azzal kezdik elnyerni a saját bizonyosságukat, hogy olvassák vagy hallgatják a szentírásokat, naponta imádkoznak, és jelentőségteljes módon részesülnek az úrvacsorában. Minden gyermek és fiatal nő buzdíthat a családi estre, és teljes

résztevői lehetnek annak. Lehetnek ti az elsők, akik letérdelnek, mikor a család összejön a családi imára. Még ha az otthonaitok egyáltalán nem ideálisak is, a személyes példátok az evangélium szerinti életre képes hatással lenni a családotok és a barátaitok életére.

Az egyház fiatal nőinek úgy kell magukra tekinteniük, mint a szabadítás papság által irányított munkájának nélkülözhetetlen résztvevőire, nem úgy, mint akik csak nézelődnek és támogatást nyújtanak. Elhívásokat kaptok, és a papsági kulcsokat viselők elválasztanak benneteket arra, hogy hatalommal és felhatalmazással vezetőkként szolgáltatok ebben a munkában. Amint felmagasztaljátok elhívásaitokat az osztályelnökségekben, és lelkiileg felkészültök, tanácskoztok, szolgáltatok az osztályotok tagjait és tanítjátok egymásnak az evangéliumot, akkor kiveszitek a részleteket ebből a munkából, és ti és a társaitok is áldottak lesztek.

Minden nőnek a papság munkájának nélkülözhetetlen résztvevőjeként kell látnia magát. A nők ebben az egyházban elnökök, tanácsosok, tanítók, tanácsok tagjai, nőtestvérek és anyák; és Isten királysága nem működhet, hacsak fel nem kelünk, és hittel eleget nem teszünk a kötelességeinknek. Néha csak látnunk kell a tágabb képet arról, hogy mi az, ami lehetséges.

Nemrég találkoztam egy nőtestvérrel Mexikóból, aki érti, mit jelent hittel felmagasztalni az elhívását. Marffissa Maldonadót három évvel ezelőtt elhívták, hogy tanítson egy fiataloknak szóló vasárnapi iskolai osztályt. Elhívása idején 7 tanuló járt hozzá, de most már

20-an járnak rendszeresen. Csodálattal kérdeztem tőle, mit tett azért, hogy ilyen növekedést idézzen elő. Szerényen azt válaszolta: „Ó, ez nem csak rajtam múlott. Az osztály minden tagja segített benne.” Együtt végignézték a kevésbé tevékenyek nevét a névsorban, és elkezdték együtt meglátogatni és meghívni őket, hogy jöjjenek vissza az egyházba. Erőfeszítésükből egy keresztesítés is született.

Maldonado nőtestvér létrehozott egy közösségi oldalt csak az osztály számára Isten gyermeke vagyok címmel, és ezen inspiráló gondolatokat és szentírásokat oszt meg hetente többször. SMS-ben rendszeresen megbízza a tanulóit feladatokkal és biztatja őket. Úgy érzi, fontos, hogy olyan nyelven kommunikáljon velük, melyet a legjobban ismernek – és ez valóban működik. Egyszerűen csak ennyit mondott nekem: „Szeretem a tanulóimat.” Éreztem ezt a szeretetet, miközben az erőfeszítéseiről mesélt, példája pedig emlékeztetett arra, hogy mit képes egyetlen hithű és tetterre kész ember elérni ebben a munkában az Úr segítségével.

A fiataljaink napi szinten szembesülnek nehéz kérdésekkel, és sokunknak vannak olyan szerettei, akiknek nem megy könnyen a válaszok megtalálása. A jó hír az, hogy *vannak* válaszok a feltett kérdésekre! Hallgassátok meg vezetőink legújabb üzeneteit. Sürgetnek bennünket, hogy tanulmányozzuk és értsük meg Mennyei Atyánk boldogságtervét. A családról szóló kiáltványban emlékeztettek minket a tantételekre.¹² Arra biztatnak

bennünket, hogy tanítsuk és használjuk ezeket a forrásokat mérőrudként, hogy a szoros és keskeny ösvényen tartsanak minket.

Úgy egy évvel ezelőtt beszélgettem egy több kisgyermekes édesanyával, aki magához ragadta a kezdeményezést abban, hogy beoltsa gyermekeit a sok-sok negatív hatás ellen, melynek az interneten és az iskolában vannak kitéve. Minden héten választ egy témát, gyakran olyasvalamit, amely az interneten épp terítéken szerepel, és jelentőségteljes beszélgetéseket kezdeményez erről a gyermekeivel a hét folyamán, melyek során gyermekei kérdéseket tehetnek fel, és így gondoskodik arról, hogy kiegyensúlyozott és korrekt látásmódra tegyenek szert a gyakran nehéz kérdésekben. Tesz róla, hogy otthona biztonságos hely legyen, ahol kérdéseket lehet feltenni, és fontos evangéliumi oktatás folyhat.

Aggódok, hogy olyan légkörben élünk, ahol olyannyira kerüljük a sértést, hogy teljes egészében elkerüljük a helyes tantételek tanítását is. Elmulasztjuk megtanítani a fiatal nőinknek, hogy az anyaságra való felkészülés mindenél fontosabb, mert nem szeretnénk megbántani azokat, akik nem házasok, vagy akiknek nem lehet gyermekük, vagy nem szeretnénk, hogy úgy tűnjön, korlátozzuk a jövőbeli döntéseiket. Másrészt talán elmulasztjuk hangsúlyozni az oktatás fontosságát, mert nem akarjuk azt sugallni, hogy az fontosabb, mint a házasság. Elkerüljük annak kijelentését, hogy Mennyei Atyánk a házasságot férfi és nő között határozta meg, mert nem szeretnénk megbántani azokat, akik a saját nemükhöz vonzódnak. És talán kényelmetlennek találjuk a nemiséggel vagy az egészséges szexualitással kapcsolatos beszélgetéseket.

Persze, nőtestvérek, legyünk érzékenyek, de használjuk a józan

Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

eszüket és a szabadítás tervéről való tudásunkat is ahhoz, hogy bátrak lehessünk, amikor arra kerül a sor, hogy megtanítsuk gyermekeinknek és fiataljainknak az alapvető evangéliumi tantételeket, melyeket meg kell érteniük ahhoz, hogy eligazodjanak a világban, melyben élnek. Ha mi nem tanítjuk meg gyermekeinknek és fiataljainknak az igaz tant – mégpedig világosan –, akkor a világ Sátán hazugságaira tanítja majd őket.

Szeretem Jézus Krisztus evangéliumát, és örökké hálás leszek azért az útmutatásért, erőért és napi segítségért, melyet Isten szövetséges lányaként kapok. Bizonyágomat teszem arról, hogy e nehéz időkben élő nőkként az Úr megáldott bennünket mindazon hatalommal, ajándékokkal és erővel, melyekre szükségünk van ahhoz, hogy felkészítsük a világot az Úr Jézus Krisztus második eljövételére. Imádkozom, hogy mindannyian lássuk meg valódi lehetőségeinket és keljünk fel, hogy azzá a hittel teli és bátor nővé váljunk, akire Mennyei Atyánknak szüksége van. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd "Rise Up, O Men of God," *Hymns*, no. 324.
2. 2 Timótheus 3:1.
3. Mormon 8:39; lásd még a 26–38. verseket.
4. Mormon 8:38.
5. Joseph Smith – Máté 1:22.
6. Gary E. Stevenson: Egyértelmű és becses igazságok. *Liahóna*, 2015. nov. 92.
7. Russell M. Nelson: Kérés a nőtestvéreimhez. *Liahóna*, 2015. nov. 95.
8. Sheri Dew, *Women and the Priesthood: What One Mormon Woman Believes* (2013), 163.
9. Lásd *Leányaim a királyságomban: A Segítőegylet története és munkássága* (2011). 7.
10. Lásd Tan és a szövetségek 84:20.
11. Lásd Tan és a szövetségek 109:22.
12. Lásd A család: Kiáltvány a világhoz. *Liahóna*, 2010. nov. 129.

Negyedik emelet, utolsó ajtó

Isten „megjutalmazza azokat, a kik őt keresik”, úgyhogy kopogtassunk tovább! Ne adjátok fel, nőtestvérek! Keressétek Istent teljes szívetekből!

Kedves nőtestvéreim, drága barátaim, mily áldottak vagyunk, hogy szeretett prófétánk és elnökünk, Thomas S. Monson irányítása és vezetése alatt újra összegyűlhetünk ezen a világméretű konferencián! Elnök Úr, szeretünk és támogatunk téged! Tudjuk, hogy te is szereted az egyház nőtestvéreit.

Szeretek eljönni az általános konferenciának erre, az egyházi nőtestvéreknek szóló ülésére.

Nőtestvérek, titeket látva önkéntelenül is mindig eszembe jutnak az életemre oly nagy hatást gyakorló nők: a nagymamám és az édesanyám, akik elsőként fogadták el a meghívást, hogy jöjjenek és nézzék meg, miről is szól az egyház.¹ Szeretett feleségem, Harriet, akibe első látásra beleszerettem. Harriet édesanyja, aki nem sokkal azután csatlakozott az egyházhoz, hogy férjét rákban elveszítette. Aztán a nővérem, a lányom, az unokám és a dédunokám, akik mindannyian finomító hatást gyakorolnak rám, és igazán napfényt hoznak az életembe. Arra készítenek, hogy jobb emberré és érzékenyebb egyházi vezetővé váljak. Mennyre más lenne nélkülük az életem!

Talán annak tudata tesz engem leginkább alázatossá, hogy ugyanezt a hatást egyházszerter több milliószor megsokszorozza a hozzátok hasonló, hittel rendelkező nők intelligenciája, bizonyosága, képességei és tehetségei.

Előfordulhat, hogy némelyikőtök nem érzi magát érdemesnek erre a méltatásra. Talán azt hiszitek, hogy túlságosan jelentéktelenek vagytok, és nem gyakoroltok lényegi hatást másokra. Talán nem tartjátok magatokat még hittel rendelkező nőnek sem, mert időnként kétellyel vagy félelemmel küszködtök.

Ma azokhoz szeretnék szólni, akik már érezték így magukat – és ez valószínűleg mindannyiunkkal előfordult valamikor. A hitről szeretnék beszélni – annak mibenlétéről, hogy mire képes és mire nem, és hogy mit kell tennünk a hit erejének aktiválásához az életünkben.

A hit mibenléte

A hit erős meggyőződés valamiről, amit elhiszünk – annyira erős meggyőződés, hogy olyan dolgok megtételére készítenek, amelyeket egyébként nem tennénk meg. „A hit pedig a reménylett

dolgoknak valósága, és a nem látott dolgokról való meggyőződés.”²

Ennek a hívő emberek számára van értelme, a hitetlenek számára azonban gyakran zavaros. Fejüket ingatva azt kérdezik: „Hogy lehet bárki is meggyőződve arról, amit nem lát?” Számukra ez a vallás értelmetlenségét bizonyítja.

Nem értik meg, hogy látni nem csupán a szemünkkel lehetséges. Tapintani nem csupán a kezünkkel, hallani pedig nem csupán a fülünkkel tudunk.

Egy fiatal lány élményéhez hasonlítható ez, aki a nagymamájával sétált. A kislány csodálatosnak találta a madarak énekét, és minden hangra felhívta a nagymamája figyelmét.

„Hallod ezt?” – kérdezgette őt újra és újra. A nagymamája azonban nem hallott jól, és nem voltak számára kivehetőek ezek a hangok.

Végül letérdelt hozzá, és azt mondta: „Sajnálom, drágám. Nagymama nem hall valami jól.”

A kislány elszántan két kezébe fogta nagymamája arcát, mélyen a szemébe nézett, és azt mondta: „Nagyi, figyelj oda jobban!”

A hívő és a hitetlen számára is van tanulsága ennek a történetnek. Az, hogy mi nem hallunk valamit, nem jelenti azt, hogy nincs is mit hallani. Előfordulhat, hogy két ember ugyanazt az üzenetet hallgatja, vagy ugyanazt a szentírásrészt olvassa, és az egyikük érzi a Lélek tanúságtételét, a másik pedig nem.

Másrészt viszont, amikor szeretteinkkel éreztetni szeretnénk a Lélek hangját és Jézus Krisztus evangéliumának hatalmas, örök és mélységes szépségét, a „figyelj oda jobban” felszólítás talán nem a leghatékonyabb módszer.

Talán jobb tanács – bárkinek, aki növelni szeretné a hitét – az, hogy figyelj oda *másképp*. Pál apostol arra buzdít minket, hogy figyeljünk oda

arra a hangra, mely a lelkünkhöz szól, nem csupán a fülünkhöz. Azt tanította: „Érzéki ember pedig nem foghatja meg az Isten Lelkének dolgait: mert bolondságok néki; meg sem értheti, mivelhogy lelkiképen ítéltetnek meg.”³ Vagy gondoljunk talán Saint-Exupéry kis hercegének szavaira: „Jól csak a szívével lát az ember. Ami igazán lényeges, az a szemnek láthatatlan.”⁴

A hit ereje és korlátai

Időnként nem könnyű úgy szert tenni a lelki dolgokba vetett hitre, hogy közben egy fizikai világban élünk, viszont megéri az erőfeszítést, mert a hit hatalmas erővel bírhat az életünkben. A szentírások azt tanítják nekünk, hogy hit által lettek megalkotva a világok, kettéválasztva a vizek, feltámasztva a halottak, elmozdítva a folyók és a hegyek.⁵

Mégis lehetnek, akik azt kérdezik: „Ha a hitnek ilyen ereje van, akkor miért nem kapok választ egy szívből jövő imára? Nem kell kettéváló tengert vagy elmozduló hegyet látnom. Nekem csak annyi kell, hogy megszabaduljak a betegségtől, vagy hogy a szüleim megbocsássonak egymásnak, vagy hogy megjelenjen az ajtómban egy örökkévaló társ, egyik kezében virágcsokorral, a másikban eljegyzési gyűrűvel. Az én hitem miért nem képes erre?”

A hit *igenis* erőteljes, és gyakran csodákat eredményez. Azonban nem számít, milyen nagy a hitünk, van két dolog, amire a hit nem képes. Először is, nem hághatja át mások önrendelkezését.

Volt egy asszony, aki évekig imádkozott, hogy tévelygő leánya visszatérjen Krisztus nyájához, és csalódott volt amiatt, hogy imái látszólag nem találnak válaszra. Különösen akkor találta ezt fájdalmasnak, amikor történeteket hallott más tékozló gyermekekről, akik bűnbánatot tartottak.

A gond nem az imák vagy a hit hiányából adódott. Csak azt kellett megértenie, hogy bármennyire fájdalmas is ez Mennyei Atyánknak, Ő senkit nem kényszerít rá az igazlelkűség ösvényének választására. Isten a halandóság előtti világban sem kényszerítette a saját gyermekeit arra, hogy kövessék Őt, és még kevésbé fog kényszeríteni minket most, amikor ezen a halandó életen vezet át utunk.

Isten mindig hív és győzköd. Fáradhatatlan szeretettel, sugalmazással és buzdítással fordul felénk. Azonban soha nem kényszerít, mert az aláásná az örök fejlődésünkre vonatkozó nagyszerű tervét.

Másodszor, a hit nem erőltetheti rá Istenre a mi akaratomkat. Nem kényszeríthetjük Istenre a kívánságaink szerinti cselekvésre, nem számít, hogy

szerintünk mennyire van igazunk vagy mennyire őszintén imádkozunk. Gondolatok bele, mit tapasztalt meg Pál, aki számos alkalommal enyhülésért imádkozott az Úrhoz egy bizonyos próbatétel miatt, melyről azt mondta, hogy „tövis adatott nékem a testembe”. Isten akarata azonban más volt. Végül Pál felismerte, hogy a próbatétele áldás, és megköszönte Istennek, hogy nem a reményeinek megfelelően válaszolt az imáira.⁶

A bizalom és a hit

A hit célja nem Isten akaratának a *megváltoztatása*, hanem az, hogy képessé tegyen minket Isten akaratának *végrehajtására*. A hit bizalom – bizalom abban, hogy Isten látja, amit mi nem látunk, és tudja, amit mi nem tudunk.⁷ Időnként nem elég a saját szemünknek hinni és a saját ítélőképességünkben bízni.

Ezt pilótaként is megtanultam, amikor olyan sűrű ködbe vagy felhőkbe kellett berepülnöm, ahol csak néhány méternyire láttam. A műszerekre kellett hagyatkoynom, melyek tudatták velem, hogy hol vagyok és merre tartok. Hallgatnom kellett a légiirányító hangjára. Követnem kellett valaki útmutatását, aki az enyémnél pontosabb információval rendelkezett. Valakit, akit nem láttam, de akiben megtanultam bízni, és aki látta azt, amit én nem. Bíznom kellett és aszerint cselekednem, hogy biztonságban megérkezzek az úticélmhoz.

A hit azt jelenti, hogy Istennek nem csupán a bölcsességében bízunk, hanem a szeretetében is. Abba vetett bizalmat jelent, hogy Isten tökéletesen szeret minket, hogy minden, amit tesz – minden áldás, melyet ad, és minden áldás, melyet egy időre visszatart – a mi örök boldogságunkat szolgálja.⁸

Ha ilyesfajta hittel rendelkezünk, akkor talán ha nem is értjük, hogy

miért történnek bizonyos dolgok vagy miért nem válaszoltatnak meg bizonyos imák, de tudjuk, hogy végül majd minden értelmet nyer. Mert „azoknak, a kik Istent szeretik, minden javokra van”⁹.

Minden a helyére kerül. Minden rendben lesz.

És biztosak lehetünk abban, hogy meg fognak érkezni a válaszok, és mi nem csupán elégedettek leszünk azok tartalmával, hanem le is fog minket nyűgözni az a kegyelem, irgalom, nagylelkűség és szeretet, mely Mennyei Atyánkban van irántunk, az Ő gyermekei iránt.

Kopogtassatok tovább!

Addig is, a rendelkezésünkre álló hitben járunk,¹⁰ mindig annak gyarapítására törekedve. Időnként ez nem könnyű feladat. Akik türelmetlenek, akik nem kötelezték el magukat vagy figyelmetlenek, azok illékonyan találhatják a hitet. Akik könnyen elcsüggednek vagy elvonja valami a figyelmüket, azok talán nem is nagyon tapasztalják meg. A hit azoknak adatik meg, akik alázatosak, szorgalmasak és kitarók.

Azoknak adatik meg, akik megfizetik a hithűség árát.

Ezt az igazságot szemlélteti Európa egy olyan területén szolgáló két fiatal misszionárius tapasztalata, ahol kevés volt a megtért keresztes. Szerintem érthető lett volna, ha úgy gondolják, hogy nem sok értelme van annak, amit tesznek.

Azonban ennek a két misszionáriusnak volt *hite*, és elkötelezettek voltak. Úgy álltak hozzá, hogy ha senki nem hallgatja meg az üzenetüket, az nem azért lesz, mert ők nem tettek meg minden tőlük telhetőt.

Egy napon úgy érezték, fel kell keresniük egy szépen rendben tartott négyemeletes ház lakóit. A földszinten kezdtek, minden ajtón bekopogtattak,

és elmondták Jézus Krisztus szabadításának és egyháza visszaállításának üzenetét.

A földszinten senki nem akarta meghallgatni őket.

Milyen könnyű lett volna azt mondani: „Megpróbáltuk. Hagyjuk abba! Menjünk, és próbálkozzunk egy másik házban!”

Azonban ennek a két misszionáriusnak volt *hite*, és készen álltak a *mun-kára*, ezért az első emeleten is minden ajtón bekopogtattak.

Itt sem akarta őket meghallgatni senki.

A második emeleten ugyanez volt a helyzet, aztán a harmadikon is. Így történt a negyedik emeleten is – egészen a negyedik emelet utolsó ajtajáig.

Amikor ez az ajtó kinyílt, egy fiatal lány mosolygott rájuk, és arra kérte őket, hogy várják meg, amíg beszél az anyukájával.

A társasház Németországban, ahol két hithű misszionárius minden ajtón bekopogtatott

Az édesanyja, aki még csak 36 éves volt, nemrég vesztette el a férjét, és nem volt olyan hangulatban, hogy misszionáriusokkal beszélgesse, ezért azt mondta a lányának, hogy küldje el őket.

A lány azonban kérlelni kezdte őt. „Ezek a fiatalemberek olyan kedvesek – mondta. – És csak néhány percről van szó!”

Így aztán édesanyja vonakodva beleegyezett. A misszionáriusok elmondták az üzenetüket, és adtak az anyukának egy könyvet, hogy olvassa el – a Mormon könyvét.

Miután elmentek, az édesanyja úgy döntött, hogy legalább néhány oldalt elolvas.

Pár napon belül az egész könyvvel végzett.

Nemsokára e csodálatos, apa nélküli család belépett a keresztes vízébe.

Amikor a kis család elment a helyi gyülekezetbe a németországi Frankfurtban, egy fiatal diakónusnak feltűnt az egyik lány szépsége, és azt gondolta magában: „Jó munkát végeznek ezek a misszionáriusok!”

A fiatal diakónus neve Dieter Uchtdorf volt. Az elbűvölő fiatal hölgy pedig, aki arra kérte édesanyját, hogy hallgassa meg a misszionáriusokat, a gyönyörű Harriet névre hallgat. Mindenki megszereti, aki

Harriet Uchtdorf nőtestvér (középen) fiatal lányként az édesanyjával, a nővérével és a teljes idejű misszionáriusokkal

csak találkozik vele, amikor elkísér az útjaimra. Sokak életét áldotta már meg az evangélium iránti szeretete és szípkázó személyisége. Valóban életem napsugara ő.

Mily gyakran töltötte már el hála a szívemet azért a két misszionáriusért, akik nem álltak meg a földszinten! Mily gyakran méltányolom a *hitüket* és a *munkájukat*! Mily gyakran mondtam már köszönetet azért, hogy továbbmentek, egészen a negyedik emelet utolsó ajtajáig!

Megnyitattik néktek

Amikor tartós hitre törekszünk és Istennel és az Ő céljaival próbálunk kapcsolatot teremteni, ne feledjük az Úr ígését: „...zörgesetek, és megnyitattik néktek”¹¹.

Vajon feladjuk, miután egy vagy két ajtón már bekopogtattunk? Egy vagy két emelet után?

Vagy addig folytatjuk a keresést, míg nem elérünk a negyedik emelet utolsó ajtajáig?

Isten „megjutalmazza azokat, a kik őt keresik”¹², azonban ez a jutalom általában nem az első ajtó mögött található, úgyhogy tovább kell kopogtatnunk. Ne adjátok fel, nőtestvérek! Keressétek Istent teljes szívetekből! Gyakoroljátok hitet! Járjatok igazlelkűségben!

Uchtdorf nőtestvér elkíséri Uchtdorf elnököt utazásai alkalmával, és életüket áld meg, miközben megosztja az evangélium iránti szeretetét

Megígérem nektek, hogy ha így tesztek – egészen a negyedik emelet utolsó ajtajáig –, akkor el fogjátok nyerni a keresett válaszokat. Hitre lelték. És egy napon betölt majd benneteket az a világosság, mely „mind fényesebbé és fényesebbé válik, a tökéletes napig”¹³.

Szeretett nőtestvéreim Krisztusban, Isten valóságos.

Ő él.

Szeret titeket.

Ismer benneteket.

Megért titeket.

Ismeri szívetek csendes fohászait.

Nem hagyott magatokra titeket.

Nem fog cserbenhagyni benneteket.

Ez az én bizonyágom és apostoli áldásom mindannyiótok számára, akik érzitek a szívetekben és az elmétekben ezt a magasztos igazságot. Éljetek hitben, kedves barátaim, drága nőtestvérek, és az Úr, a mi Istenünk majd „ezerszerre is” megszorítja titeket, és megáld titeket, ahogyan azt megígérte nektek.¹⁴

Hitemet, meggyőződésemet, és biztos, rendíthetetlen tanúbizonyágomat hagyom veletek arról, hogy ez Isten munkája. Szeretett Szabadítónk szent nevében, Jézus Krisztus nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Dieter F. Uchtdorf: A tanúságtétel lehetősége. *Liahóna*, 2004. nov. 74.; *Sister Eternal* (2005).
2. Zsidók 11:1.
3. 1 Korinthusbeliek 2:14.
4. Antoine de Saint-Exupéry: *A kis herceg*. ford. Rónay György. Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó, 1994. 69.
5. Lásd Zsidók 11:3, 5, 29, 35; Ether 12:30; Mózes 7:13.
6. Lásd 2 Korinthusbeliek 12:7–10.
7. Lásd Ésaías 55:8–9.
8. Lásd 2 Nefi 26:24.
9. Lásd Rómabeliek 8:28.
10. Lásd 2 Korinthusbeliek 5:7.
11. Máté 7:7.
12. Zsidók 11:6.
13. Tan és a szövetségek 50:24.
14. Lásd 5 Mózes 1:11.

Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Ó, mily nagyszerű a mi Istenünk terve!

A világhosszág és az igazság oly bámulatos gazdagsága vesz körül bennünket, hogy azon tűnődöm, vajon igazán értékeljük-e, amivel rendelkezünk.

Mily áldottak vagyunk, hogy ismét összegyűlhetünk e világ-méretű konferencián drága prófétánk és elnökünk, Thomas S. Monson irányítása és vezetése alatt! Elnök úr, tiszta szívből szeretünk és támogatunk téged!

A pilótaként eltöltött szakmai pályafutásom során nagyban támaszkodtam a számítógépes rendszerek pontosságára és megbízhatóságára, de saját számítógépen ritkán kellett dolgoznom. Amikor döntéshozóként irodai munkát végeztem, asszisztensek és titkárnők voltak kedvesek segíteni a feladataimban.

Mindez megváltozott 1994-ben, amikor elhívtak általános felhatalmazottnak. Az elhívásom számos csodálatos szolgálati lehetőséggel járt, de nagymértékű egyházi papírmunkával is – többel, mint amit valaha is elképzelhetők tartottam.

Döbbenetemre a munkámmal való megbirkózás fő eszköze egy személyi számítógép volt.

Életemben először el kellett merülnöm ebben a különös, rejtélyes, felfoghatatlan világban.

A számítógéppel már kezdettől fogva nem volt igazán baráti a viszonyunk.

Hozzáértó műszaki emberek próbálták megtanítani a használatára. Szó szerint mögöttem álltak, átnyúltak a vállam fölött, sebesen járó ujjaiuk pedig szimfóniát kopogtattak a billentyűzeten, mint egy ütőhangszeren.

„Látod? – mondták büszkén. – Így kell csinálnod.”

Nem láttam. Göröngyös átállás volt.

A tanulási görbém inkább egy téglafalhoz hasonlított.

Sok idő, ismétlés és türelem kellett hozzá; nem kevés reménykedés és hit; a feleségem rengeteg biztatása; és sok liternyi olyan cukormentes üdítő, amelyet most nem fogok megnevezni.

Most, 22 évvel később, körülvesz engem a számítógépes technika. Van ímélcímem, Twitter-fiókom és Facebook-oldalam. Van okostelefonom, táblagépem, laptopom és digitális fényképezőgépem. És bár a műszaki hozzáértésem talán nem mindenben éri el egy átlagos hétéves gyerek szintjét, ahhoz képest, hogy a hetvenes éveimben járok, elég jól elboldogulok.

Észrevettem azonban valami érdekeset. Minél jártasabbá válok a technika használatában, annál inkább magától értetődőnek tekintem a meglétét.

Az emberiség történelmének nagy részében a kommunikáció a lovak sebességével zajlott. Egy-egy üzenet elküldése és a válasz megérkezése olykor napokat vagy akár hónapokat vett igénybe. Ma az üzeneteink több ezer mérföldet utaznak az égbe vagy több ezer métert a tenger alatt, hogy elérjenek valakit a világ másik felén; ha pedig akár pár másodpercnyi késedelem is adódik, bosszankodunk és türelmetlenkedünk.

Úgy tűnik, ilyen az emberi természet: ahogy egyre jobban megismerünk valamit – akár mégoly csodálatos és lenyűgöző dolgot is –, elveszítjük az iránta érzett ámulatot, és valami hétköznapiaként kezeljük.

Magától értetődőnek tekintjük a lelki igazságokat?

Viszonylag csekélység, ha a mai technika és a kényelmi eszközeink meglétét tekintjük magától értetődőnek. Azonban szomorú módon olykor hasonló hozzáállást tanúsítunk Jézus Krisztus evangéliumának örökkévaló és lélektágító tana iránt is. Oly sokat kaptunk Jézus Krisztus egyházában! A világosság és az igazság oly bámulatos gazdagsága vesz körül bennünket, hogy azon tűnődöm, vajon igazán értékeljük-e, amivel rendelkezünk.

Gondoljatok azokra a korai tanítványokra, akik a Szabadítóval jártak és beszélgettek az Ő földi szolgálattétele során. Képzeljétek el azt a hálaadást és áhítatot, amely bizonyára elárasztotta a szívüket és eltöltötte az elméjüket, amikor látták Őt a sírkamrából kikelve; amikor a kezein lévő sebeket tapintották. Az életük soha többé nem volt olyan, mint annak előtte!

Gondoljatok a korai szentekre ezen adományozási korszakban, akik ismerték Joseph Smith prófétát, és hallották őt, amint a visszaállított evangéliumot prédikálja. Képzeljétek el, hogyan érezhettek, tudva azt, hogy újból szétvált a

menny és a föld közti fátyol, világosságot és tudást árasztva a világra a fenti, celestiais otthonunkból.

Legfőképpen pedig gondoljatok arra, ti hogyan éreztetek, amikor először hittetek abban és értettétek meg, hogy igazán Isten gyermekei vagytok; hogy Jézus Krisztus önszántából szentvédett a ti bűneitekért, hogy ismét tiszták lehessetek; hogy a papsági hatalom valós, és az időre és az egész örökkévalóságra összekapcsolhat benneteket a szereteteitekkel; hogy van ma a földön egy élő próféta. Hát nem csodálatos és bámulatos ez?

Figyelembe véve mindezt, hogyan lehetne valaha is lehetséges, hogy az összes ember közül pont mi ne várnánk izgatottan a vasárnapi hódolati gyűléseinken való részvételt, vagy hogy mi fáradnánk bele a szent íráskönyv olvasásába? Feltételezem, hogy ez csak akkor lenne lehetséges, ha a szívünk *már nem érezne*, és így nem élné át a hálát és az ámulatot mindazon szent és magasztos ajándékokért, melyeket Isten biztosított számunkra. Az életet megváltoztató igazságok a szemünk előtt, karnyújtásnyira vannak, de néha alvajáróként lépkedünk a tanítványság ösvényén. Túl gyakran engedjük, hogy a többi egyháztag tökéletlenségei eltereljék a figyelmünket, ahelyett, hogy a Mesterünk példáját követnénk. Gyémántokkal borított ösvényen járunk, de alig tudjuk megkülönböztetni azokat a közönséges kavicsoktól.

Ismerős üzenet

Amikor fiatal ember voltam, a barátaim olykor a vallásomról kérdeztek. Gyakran nekiálltam elmagyarázni a különbségeket, például a Bölcsesség szavát. Máskor a többi keresztény vallással meglévő hasonlóságokra helyeztem a hangsúlyt, de ez az egész nem volt valami nagy hatással rájuk. Amikor azonban arról a nagyszerű boldogságtervről beszéltem, melyet Mennyei Atyánk készített nekünk, az Ő gyermekeinek, azzal megragadtam a figyelmüket.

Emlékszem, megpróbáltam felrajzolni a szabadítás tervét egy táblára a Frankfurtban álló kápolnánk egyik tantermében. Köröket rajzoltam, amelyek a halandóság előtti életet, a halandóságot, valamint a Mennyei Szüleinkhez való, ezen élet utáni visszatérést jelképezték.

Hogy én tizenévesként mennyire szerettem megosztani ezt az izgalmas üzenetet! Amikor a saját egyszerű szavaimmal magyaráztam ezeket a tantételeket, a szívemben túlcserdült a hála a gyermekeit szerető Isten iránt, valamint a Szabadító iránt, aki mindannyiunkat megváltott a haláltól és a pokoltól. Annyira büszke voltam a szeretet, öröm és remény eme üzenetére!

Voltak barátaim, akik azt mondták, hogy ismerős nekik az üzenet, habár semmi ilyesmit nem tanítottak nekik a saját vallásos neveltetésük során. Olyan volt, mintha mindig is tudták volna, hogy ezek a dolgok igazak; mintha én egyszerűen csak megvilágítottam volna valamit, ami mindig is jelen volt és mélyen gyökerezett a szívükben.

Vannak válaszaink!

Hiszem, hogy minden emberi lény hordoz a szívében valamiféle alapvető kérdéseket magáról az életről. Honnan

jöttem? Miért vagyok itt? Mi fog történni, miután meghalok?

A halandók az idők hajnala óta tesznek fel ilyen kérdéseket. Filozófusok, tudósok és bölcsek áldozták az életüket és vagyonukat a válaszok után kutatva.

Hálás vagyok, hogy Jézus Krisztus visszaállított evangéliuma választ ad az élet legbonyolultabb kérdéseire is. Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában ezeket a válaszokat tanítják. Igazak, egyszerűek, egyértelműek és közérthetőek. Sugalmazottak, és már a hároméveseinknek is tanítjuk azokat a Napsugár osztályban.

Testvérek! Örökkévaló lények vagyunk, kezdet és vég nélkül valók. Mindig is léteztünk.¹ Isteni, halhatatlan és mindenható Mennyei Szülők szó szerinti lélekgyermekai vagyunk!

Az Úr, a mi Istenünk mennyei udvarából érkeztek. Elohimnak, a Magaságos Istennek királyi háza vagyunk. Ővele jártunk a halandóság előtti életünkben. Hallottuk Őt beszélni, tanúi voltunk az Ő fenségének, tanultunk az Ő útjairól.

Ti is és én is részt vettünk a nagy tanácsban, ahol szeretett Atyánk bemutatta a számunkra készített tervét – hogy a földre jöjjünk, halandó testet kapjunk, megtanuljunk választani a jó és a gonosz között, és oly módokon fejlődünk, ahogy másképpen nem lenne lehetséges.

Amikor átkeltünk a fátyolon és beléptünk ebbe a halandó életbe, tudtuk, hogy nem fogunk többé emlékezni a korábbi életünkre. Lesz ellenszegülés, nehézség és kísértés. De azt is tudtuk, hogy kiemelkedő fontosságú, hogy fizikai testet kapjunk. Ő, mennyire reméltük, hogy majd gyorsan megtanulunk helyesen választani, ellenállunk Sátán kísértéseinek, és végül visszatérünk szeretett Mennyei Szüleinkhez!

Tudtuk, hogy bűnöket és hibákat fogunk elkövetni – akár még súlyosakat is. De azt is tudtuk, hogy a Szabadítónk, Jézus Krisztus megfogadta, hogy eljön a földre, büntelen életet fog élni, és örökkévaló áldozat gyanánt önként leteszi értünk az életét. Tudtuk, hogy ha átadjuk Neki a szívünket, bízunk Benne, és lényünk minden erejével arra törekszünk, hogy a tanítványság ösvényén járjunk, akkor tisztára leszünk mosva, és ismét beléphetünk szeretett Mennyei Atyánk színe elé.

Így hát a Jézus Krisztus áldozatába vetett hittel ti és én elfogadtuk – szabad akaratunkból – a Mennyei Atya tervét.

Ezért vagyunk itt ezen a gyönyörű, Föld nevű bolygón – mert Isten megadta nekünk a lehetőséget, mi pedig azt választottuk, hogy élünk vele. Halandó életünk azonban csak időleges, és véget fog érni a fizikai testünk halálával. De annak a lényege, akik vagytok és vagyok, nem fog megsemmisülni. Lelkünk tovább fog élni és várni fogja a feltámadást – a mindenki által megkapott ingyenes ajándékot a szerető Mennyei Atyánktól és az Ő Fiától, Jézus Krisztustól.² A feltámadáskor a lelkünk és a testünk újból egyesül, fájdalomtól és fizikai tökéletlenségektől mentesen.

A feltámadás után az ítélet napja következik. Habár végül mindenki megszabadulhat és megörökölheti a dicsőség valamely királyságát, azok, akik bíznak Istenben, és az Ő törvényeinek és szertartásainak betartására törekednek, olyan életet fognak örökölni az örökkévalóságban, melynek dicsősége elképzelhetetlen, fenségessége pedig mindent felülmúló.

Az ítélet napja az irgalom és szeretet napja lesz: olyan nap, amikor a megtört szívek meggyógyíthatnak, amikor a gyász könnyeit felváltja a hála könnyei, amikor minden helyrehozatik.³

Igen, lesz mély szomorúság a bűn miatt. Igen, lesznek megbánások és még gyötrelmek is ama hibáink, bolondságunk és makacsságunk okán, melyek miatt elszalasztottuk egy sokkal nagyszerűbb jövő lehetőségét.

De biztos vagyok abban, hogy nemcsak elégedettek leszünk Isten ítéletével, hanem ámulattal is eltölt majd és lenyűgöz az Ő végtelen kegyelme, irgalma, nagylelkűsége és az irántunk, az Ő gyermekei iránt érzett szeretete. Ha jók a vágyaink és a cselekedeteink, ha van hitünk egy élő Istenben, akkor örömmel várhatjuk azt, amit Moróni úgy nevezett, hogy „a nagy Jehovának, az... Örök Bír[na]k örömet adó ítélőszéke”⁴.

Pro Tanto Quid Retribuamus

Szeretett testvéreim, drága barátaim! Hát nem tölti el szívünket és elménket csodálattal és ámulattal, ha a boldogság ama nagyszerű tervéről elmélkedünk, melyet Mennyei Atyánk készített számunkra? Hát nem tölt el bennünket kimondhatatlan örömmel, hogy ismerhetjük azt a dicsőséges jövőt, mely készen áll mindazok számára, akik az Urat várják?

Ha soha nem éreztetek még ilyen csodálatot és örömet, akkor arra kérlek benneteket, hogy kutassátok, tanulmányozzátok és latolgassátok a visszaállított evangélium egyszerű, mégis mély igazságait. „[A]z örökkévalóság ünnepélyes dolgai pihenjenek meg elméteken”⁵. Azok tegyenek nektek bizonyosságot a szabadítás isteni tervéről.

Ha korábban már éreztétek ezeket, akkor azt kérdezem: „tudtok-e most úgy érezni?”⁶

Robert D. Hales elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Nemrégiben lehetőségem volt Észak-Írországra, Belfastba utazni. Ottlétem során felfigyeltem a belfasti címerre, melyen a következő jelmondat olvasható: „Pro tanto quid retribuamus”, avagy „Ily sokért mit adjunk cserébe?”⁷

Arra kérem mindannyiunkat, hogy fontoljuk meg ezt a kérdést. Mit adjunk cserébe a világosság és igazság ama kiáradásáért, melyet Isten töltött ki ránk?

Szeretett Atyánk egyszerűen annyit kér, hogy éljünk a kapott igazság szerint, és hogy kövessük az Őáltala mutatott ösvényt. Így hát merítsünk bátorságot, és bízunk a Lélek vezetésében. Osszuk meg embertársainkkal szóban és tettben is Isten boldogságtervének bámulatos és lenyűgöző üzenetét. Legyen mozgatórugónk az Isten és az Ő gyermekei iránti szeretetünk, hiszen ők a mi fivéreink és nőtestvéreink. Ez a kezdete annak, hogy mit tehetünk ily sokért cserébe.

Egy napon „minden térd meghajlik, és minden száj megvallja”, hogy Isten útjai igazságosak és az Ő terve tökéletes.⁸ Számotokra és számomra legyen ez a nap a mai. Jelentsük ki az ősi Jákóbbal: „Ő, mily nagyszerű a mi Istenünk terve!”⁹

Erről teszem bizonyágomat, mély hálával Mennyei Atyánk iránt, miközben áldásomat adom rátok, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Tan és a szövetségek 93:29.
2. Lásd János 5:28–29.
3. Lásd Jelenések 21:4.
4. Moróni 10:34.
5. Tan és a szövetségek 43:34.
6. Alma 5:26.
7. Lásd Zsoltárok 116:12.
8. Lásd Móziás 27:31.
9. 2 Nefi 9:13; lásd még 8–12. és 14–20. vers.

„Jer, kövess engem” keresztényi szeretetet és szolgálatot gyakorolva

A Szabadító utolsó napi tanítványaiként azáltal térünk Őhozzá, hogy szeretjük és szolgáljuk Isten gyermekeit.

A Nobel-díjas Elie Wiesel épp a kórházban lábadozott nyitott szívűtétjét követően, amikor öt éves unokája meglátogatta. Amikor a kisfiú a nagypapája szemébe nézett, fájdalmat látott benne tükröződni, mire ezt kérdezte tőle: „Nagypapa, ha még jobban szeretnék, akkor nem fájna annyira?”¹ Ma hasonló kérdést teszek fel magunknak: „Ha még jobban szeretnénk a Szabadítót, kevesebb szenvedésben lenne részünk?”

Amikor a Szabadító elhívta tanítványait, hogy kövessék Őt, Mózes törvénye szerint éltek, melynek része volt az is, hogy „szemet szemért és fogat fogért”.² A Szabadító azonban eljött, hogy engesztelésével betöltse ezt a törvényt. Új tant tanított: „Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnék, és imádkozzatok azokért, a kik háborgatnak és kergetnek titeket.”³

A tanítványokat arra tanították, hogy a természetes ember útjáról térjenek a Szabadító szeretetteljes

és gondoskodó útjára azzal, hogy a viszálykodást megbocsátásra, kedvességre és könyörületre cserélik. Az arra felszólító új parancsolatot, hogy „szeressétek egymást”,⁴ nem volt mindig könnyű betartani. Amikor a tanítványok a bűnösökkel és bizonyos társadalmi rangú emberekkel való kapcsolatba kerülés miatt aggódtak, a Szabadító türelmesen így tanította őket: „a mennyiben megcselekedtétek egygyel az én legkisebb atyámfiaink közül, én velem cselekedtétek meg”.⁵ Vagy, amint azt a Mormon könyve egyik prófétája kifejtette: „amikor embertársaitok szolgálatában vagytok, akkor is csak Istenetek szolgálatában vagytok”.⁶

A Szabadító utolsó napi tanítványaiként azáltal térünk Őhozzá, hogy szeretjük és szolgáljuk Isten gyermekeit. Mindeközben talán nem tudjuk elkerülni a gyötrelmeket, a csapásokat és a szenvedést a testben, lelkileg azonban kevesebb szenvedésben lesz részünk. Még megpróbáltatásaink közepette is tapasztalhatunk örömet és békességet.

Keresztényi szeretetünk és szolgálatunk természetesen otthon kezdődik. Szülők, ti azt az elhívást kaptátok, hogy fiatalabb vagy idősebb gyermekeitek szeretetteljes tanítói és misszionáriusai legyetek. Ők a ti érdeklődőitek. Rajtatok nyugszik a felelősség, hogy elősegítsétek a megtérésüket. Az igazat megvallva mindannyian a megtérésre törekszünk – vagyis arra, hogy elteljünk Szabadítónk szeretetével.

Jézus Krisztus követőiként az Ő szeretete arra indít bennünket, hogy támaszt nyújtsunk egymásnak halandó utazásunk során. Egyedül nem járhatunk sikerrel.⁷ Máskor is megosztottam már veletek a kvéker közmondást: Te felemelsz engem, én felemellek téged, így együtt örökké felemeltetünk.⁸ Tanítványokként a keresztelésünkkel kezdjük ezt megtenni, amikor tanúsítjuk, hogy „hajlandóak vagy[unk] egymás terheit viselni, hogy azok könnyűek lehessenek”.⁹

„Egymásnak [tanítani] a királyság tanát”¹⁰ szintén egymás szeretetének és szolgálatának módja. Szülőkként és nagyszülőkként hajlamosak vagyunk siránkozni a világ állapotán – hogy az iskolák nem tanítanak erkölcsi jellemre. Sok minden van azonban, amit *képesek vagyunk* megtenni. *Képesek vagyunk* kiaknázni a saját családjukban felmerülő tanítási lehetőségeket – mégpedig most. Ne hagyjuk ezeket továtúnni! Ha alkalom adódik arra, hogy megosszátok gondolataitokat az evangéliumról és az élet tanulságairól, dobjatok el mindent, üljetek le, és beszélgetsetek gyermekeitekkel és unokáitokkal!

Nem szabad amiatt aggódnunk, hogy nem vagyunk hivatásosan képzett evangéliumi tanítók. Egyetlen képzés vagy kézikönyv sem segít annyit, mint az, ha személyesen tanulmányozzuk a szentírásainkat, imádkozunk, elmélkedünk, és a Szent Lélek útmutatására

törekszünk. A Lélek vezetni fog majd benneteket. Ígérem nektek, hogy a szülői elhívás magában foglalja annak ajándékát, hogy olyan módon tanítsunk, amely megfelel nekünk és a gyermekeinknek. Ne feledjétek: Isten szeretete az, amivel Ő képes igazlelkű hatással lenni ránk. Szeretjük Őt, mert Ő előbb szeretett minket.¹¹

Fiatalok, ti a legeredményesebb evangéliumi tanítóink közé tartoztok. Eljöttök az egyházba tanulni, hogy aztán hazamehesetek és tanítsátok és szolgáljátok családtagjaitokat, szomszédaitokat és barátaitokat. Ne féljétek! Legyen hitetek biznyságot tenni arról, amiről tudjátok, hogy igaz. Gondoljatok bele, milyen növekedést tapasztalnak meg a teljes idejű misszionáriusok, mert hithűen a szolgálatnak szentelik az életüket – felkínálva idejüket és tehetségeiket, biznyságot téve mások szolgálatára és megáldására. Amikor megosztjátok biznyságotokat az evangéliumról, hitetek növekedni fog, magabiztosságotok pedig fokozódik!

Legnagyobb hatással bíró keresztényi szolgálatunk részét képezi a családi szentírás-tanulmányozás, a családi ima és a családi tanácsgyűlés. Az egyházi vezetők több mint száz éve kérnek minket arra, hogy különítsünk el egy zavartalan időközt minden héten. Sokunk azonban még mindig nélkülözi az áldásokat. A családi est nem egy anyai és atyai előadás. Ez a családjukkal töltött idő arra, hogy egyszerű lelki elgondolásokat és élményeket osszunk meg, segítsünk gyermekeinknek

megtanulni törődni és osztozni egymással, jól érezzük magunkat együtt, biznyságot tegyünk közösen, illetve együtt fejlődünk és haladjunk előre. A hetente tartott családi est révén megerősödik az egymás iránti szeretetünk, és kevesebb szenvedésben lesz részünk.

Ne feledjék: a legfontosabb munkára, amelyet a családjukban végzünk, a Szentlélek hatalma által kerül sor. Amikor haraggal felemeljük a hangunkat, a Lélek elhagyja a társaságunkat és a családjukat. Ha szeretettel szólunk, a Lélek velünk lehet. Emlékezzünk arra, hogy gyermekeink és unokáink azzal mérik szeretetünket, hogy mennyi odaadással teli időt szentelünk nekik. Mindenekfelett ne veszítsétek el a türelmeteket és ne adjátok fel!

A szentírások elmondják, hogy amikor Mennyei Atyánk néhány lélekgyermeke úgy döntött, hogy nem követi a tervét, a mennyek könnyeztek.¹² Néhány szülő, aki szerette és tanította a gyermekét, szintén könnyezik, amikor gyermekeik felnövekedvén úgy döntenek, hogy nem követik az Úr tervét. Mit tehetnek a szülők? Imáink nem váltják ki mások önrendelkezését. Emlékezzetek a tékozló fiú atyjára, aki türelemmel várta, hogy fia „magába szálljon”, miközben egyfolytában csak várta. Amikor pedig már messziről meglátta, odafutott hozzá.¹³ Imádkozhatunk útmutatásért, hogy mikor és mit mondjunk, és igen, néha azért is, hogy mikor maradjunk csendben. Ne feledjétek: gyermekeink és családtagjaink egyszer már a Szabadító követését választották

a halandóság előtti létükben. Olykor csak saját életük tapasztalatai képesek újra felébreszteni bennük ezeket a szent érzéseket. Végső soron az Úr szeretetére és követésére irányuló döntést saját maguknak kell meghozniuk.

Van még egy különleges mód, mely által a tanítványok kimutatják szeretetüket a Szabadító iránt. Ma szeretnék fejtegetni mindazok előtt, akik gondját viselik valakinek. Az Úr nagyon szeret benneteket! Harsonaszóval nem kísért, csendes szolgálatokban Őt követitek, aki ezt ígérte: „a te Atyád, aki lát titokban, majd nyíltan megjutalmaz téged”.¹⁴

Eszembe jut az egyik szomszédom, akinek a felesége Alzheimer-kórban szenvedett. A férfi minden vasárnap reggel segített neki szépen felöltözni az egyházi gyűlésekre, megfésülte a haját, kisminkelte, és még a fülbevalóját is a fülébe tette. E szolgálatot nyújtva példaképpé vált egyházközségünk minden férfi és női tagja számára – sőt, a világ számára. Egy nap a feleség így szólt hozzá: „Nagyon szeretném viszontlátni a férjemet és velem lenni!”

A férfi így felelt: „Én vagyok a férjed.”

Mire az asszony elragadóan így válaszolt: „Jaj, de jó!”

Nem szólhatok a gondoskodásról anélkül, hogy elismeréssel ne adóznék egy különleges gondozóról az életben – a Szabadító nekem küldött különleges tanítványáról: örökkévaló társamról, Maryról, aki mindenét átadta együttérző gondoskodása és szeretete

révén. Keze az Úr gyengéd, támogató érintését tükrözi. Nem lehetnék itt nélküle. Vele pedig képes leszek mindvégig kitartani, és vele lehetek majd az örök életben.

Ha keservesen szenvedtek, akár másokkal, akár magatokban, arra biztatlak benneteket, engedjétek, hogy a Szabadító gondot viseljen rátok. Támaszkodjatok a karjára!¹⁵ Bizzatok ígéretében. „Nem hagylak titeket árvakul; eljövök ti hozzátok.” Így szól az ígérete.¹⁶

Fivérek és nőtestvérek! Ha még nem tettük meg teljes mértékben, forduljunk még inkább a megbocsátás, a kedvesség és a szeretet irányába! Adjuk fel a természetes ember szívében oly gyakran dülő háborúságot, és hirdessük Krisztus gondoskodását, szeretetét és békességét!¹⁷

„Ha eljutottatok Isten dicsőségének [és jóságának] a megismeréséhez”,¹⁸ valamint az engesztelés megismeréséhez, „mely a világ megalapítása óta el volt készítve”,¹⁹ akkor „nem az jár majd eszetekben, hogy bántjátok egymást, hanem az, hogy békésen éljétek... És nem fogjátok megengedni, hogy gyermekeitek... áthágják Isten törvényeit, hogy harcoljanak és vitatkozzanak egymással, ...hanem arra fogjátok őket tanítani, hogy... szeressék és szolgálják egymást.”²⁰

Közvetlenül a keresztre feszítése előtt a Szabadító ezt tanította az apostolainak: „Új parancsolatot adok néktek,

hogy egymást szeressétek; a mint én szerettelek titeket, úgy szeressétek ti is egymást.”²¹ Továbbá: „Ha engem szerettek, az én parancsolataimat megtartsátok.”²²

Bizonyúságot teszem arról, hogy a Szabadító irántunk tanúsított valódi hozzáállását tükrözi az, ahogyan Thorvaldsen *Krisztus* szobra ábrázolja Őt: tárt karokkal. Keze mindig ki van nyújtva felénk,²³ ahogy hív minket: „Kövessetek!” Őt követjük, ha szeretjük és szolgáljuk egymást, és betartjuk a parancsolatait.

Különleges tanúbizonyúságot teszem arról, hogy Ő él, és tökéletes szeretettel szeret minket. Ez az Ő egyháza. Thomas S. Monson az Ő prófétája ma a földön. Azért imádkozom, hogy képesek legyünk még jobban szeretni Mennyei Atyánkat és az Ő Fiát, és így kevesebb szenvedést tapasztalni. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Elie Wiesel, *Open Heart*, trans. Marion Wiesel (2012), 70.
2. Máté 5:38.
3. Máté 5:44; lásd még 3 Nefi 12:44.
4. János 13:34.
5. Máté 25:40.
6. Móziás 2:17.
7. Lásd 1 Korinthusbeliek 12:12.
8. Átvéve innen: “A Story of the ‘Barefoot Boy’: Written for J. G. Whittier’s Seventieth Birthday,” *The Poetical Works of John Townsend Trowbridge* (1869), 227.
9. Móziás 18:8.
10. Tan és a szövetségek 88:77.
11. Lásd 1 János 4:19.
12. Lásd Tan és a szövetségek 76:26; Mózes 7:37.
13. Vö. Lukács 15:17, 20.
14. 3 Nefi 13:4; lásd még Máté 6:4.
15. Lásd Karomra támaszkodj. *Himnuszok*, 66. sz.
16. János 14:18.
17. Lásd Tan és a szövetségek 98:16.
18. Móziás 4:11.
19. Móziás 4:7.
20. Móziás 4:13–15.
21. János 13:34.
22. János 14:15; lásd még János 15:10.
23. Lásd Jákob 6:4.

Carol F. McConkie
első tanácsos a Fiala Nők Általános Elnökségében

A lélek hő vágya

A becses ima minden perce szent idő lehet, melyet Atyánkkal töltünk, a Fiú nevében, és a Szentlélek hatalma által.

A halandóság küzdelmeiben soha nem hagyatunk magunkra munkánk elvégzésében, csatáink megvívásában és abban, hogy szembenézzünk az ellenséggel és a megválaszolatlan kérdésekkel. Jézus Krisztus egy példázattal arra tanított, „hogymindig imádkozni kell, és meg nem restülni”. Mesélt egy bíróról, aki nem félt Istent és egyáltalán nem becsülte az embereket. Napról napra elébe járult egy özvegyasszony, és arra kérte, hogy álljon érte bosszút az ellenségén. A bíró egy ideig nem volt hajlandó a segítségére sietni, azonban hű és kitartó könyörgése eredményeként végül azt gondolta: „mivelhogy nékem terhemre van ez az özvegyasszony, megszabadítom őt, hogy szüntelen reám járván, ne gyötörjön engem”.

Aztán Jézus ezt a magyarázatot adta: „Az Isten nem áll-é bosszút az ő választottaiért, kik ő hozzá kiáltanak éjjel és nappal...?”

Mondom néktek, hogy bosszút áll értök hamar.”

Majd pedig ezt kérdezi az Úr: „Mindazáltal az embernek Fia mikor eljő, ... talál-é hitet e földön?”¹

Az ima elengedhetetlen a hit kifejlesztéséhez. Amikor újra eljön az Úr, vajon talál-e majd egy olyan népet, mely tudja, hogyan imádkozzon hittel,

és készen áll a szabadítás elnyerésére? „Mert minden, a ki segítségül hívja az Úr nevét, megtartatik.”² Szerető Mennyei Atya gyermekei vagyunk, és személyes kapcsolatot élvezhetünk Ővele, amikor „őszinte szívvel, igaz szándékkal, Krisztusba vetett hittel”³ imádkozunk, majd a Szentlélek készítményei által érkezett válaszok szerint cselekszünk. Hittel imádkozunk, figyelünk és engedelmeskedünk, hogy megtanulhassunk eggyé válni az Atyával és a Fiúval.⁴

A hit imája dicsőséges, mennyből érkező áldások elnyerése előtt nyitja meg az utat. A Szabadító ezt tanította:

„Kérjétek és adatik néktek; keressetek és találtok; zörgessetek és megnyitják néktek.

Mert a ki kér, mind kap; és a ki keres, talál; és a zörgetőnek megnyitják.”⁵

Ha azt várjuk, hogy kapjunk valamit, akkor kérünk, keresünk és zörgetnünk kell. Az igazságot keresve Joseph Smith azt olvasta a szentírásokban:

„Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, a ki mindenkinél készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik neki”⁶.

Hívó imájára válaszként megnyitják a mennyek. Az Atyaisten és Fia, Jézus Krisztus, dicsőségben alászálltak, és szóltak Joseph Smithhez, bevezetve

ezzel az idő teljességének adományozási korszakát. Amikor hittel kifejezésre juttatjuk lelkünk hő vágyát⁷, az érkező válaszok közé tartozik a csodálatos gyógyulás, a hathatós védelem, az isteni tudás, a szabaddá tévő megbocsátás, és az oly becses béke.

Jézus Krisztus nevében, és a Szentlélek hatalma által imádkozunk Atyánkhöz, tehát az Istenség mindhárom tagját bevonjuk az általunk elmondottakba.

Mennyei Atyánkhöz imádkozunk, és csakis Őhozzá, mert Ő az „Isten a mennyben, aki végtelen és örökkévaló, öröktől örökké...”, az ég és a föld és minden azokban lévő dolog megformázója”. Teremtőként parancsokat adott nekünk, hogy szeressük és szolgáljuk Őt, „az egyetlen élő és igaz Istent, és hogy ő legyen az egyetlen olyan lény, akinek [hódolunk]”.⁸

Ha hittel Mennyei Atyátokhoz imádkoztok, akkor „ő meg fog vigasztalni a megpróbáltatásaitokban, és... [lakmározhattok] a szeretetén”.⁹ Henry B. Eyring elnök elmesélte, hogy édesapja imái, midőn vesztesre állt a rákkal vívott csatában, megtanították neki, milyen mély személyes kapcsolat van Isten és az Ő gyermekei között:

„Amikor erős fájdalmi voltak, reggel az ágya mellett térdelve találtuk. Túl gyenge volt, hogy visszafeküdjön az ágyba. Elmondta nekünk, hogy Mennyei Atyjához imádkozott, hogy megkérdezze, miért kell ennyit szenvednie, amikor mindig igyekezett jó lenni. Azt mondta, hogy kedves választ kapott: »Istennek bátor fiakra van szüksége.«

Így bátran küzdött tovább, bízva abban, hogy Isten szereti, meghallgatja, és fel fogja emelni. Áldott volt, hogy már korán tudta és soha nem felejtette el, hogy egy szerető Isten mindig csak egy imányi távolságra van.”¹⁰

Jézus Krisztus nevében imádkozunk, mert Krisztusban van a mi szabadításunk, és „nem is adatott emberek között az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk”¹¹. Jézus Krisztus szent nevében jövünk az Atyához,¹² mert Ő a mi Szószólónk az Atyánál, aki szót emel az ügyünkben.¹³ Azért szenvedett, vérzett és halt meg, hogy dicsőítse Atyját, és érettünk elhangzó irgalmas könyörgése mindannyiunk előtt megnyitja az utat, hogy békességet nyerhessünk ebben az életben, és örök életet az eljövendő világban. Nem akarja, hogy hosszabban szenvedjünk vagy több csapást kelljen átvészelnünk, mint szükséges. Ő azt akarja, hogy Őhozzá forduljunk, és megengedjük Neki, hogy tisztító hatalma által könnyítsen a terheinken, meggyógyítsa a szívünket és tisztává tegye a lelkünket. Soha nem akarjuk bema-golt, ismétlődő szavakkal hiába szánkra venni az Ő nevét. A Jézus Krisztus szent nevében elmondott őszinte imák odaadó szeretetünket, örök hálánkat, és arra irányuló rendíthetetlen vágyunkat fejezik ki, hogy úgy imádkozzunk, ahogy Ő imádkozott, úgy cselekedjünk, ahogy Ő cselekedett, és olyanokká váljunk, amilyen Ő.

A Szentlélek hatalma által imádkozunk, mert aki „a Lélek által kér, Isten akarata szerint kér”.¹⁴ Amikor hit-tel imádkozunk, a Szentlélek irányítani tudja a gondolatainkat, hogy szavaink összhangban legyenek Isten akaratával.

„[N]e azt kérjétek, amit vágyaitok nyel-nének el, inkább azt kérjétek rendíthe-tetlen szilárdsággal, hogy semmilyen kísértésnek ne engedjétek, hanem az igaz és élő Istent szolgáljátok.”¹⁵

„Nem csupán az a fontos, hogy tudjuk, hogyan imádkozzunk, hanem az is ugyanolyan fontos, hogy tudjuk, hogyan kapjunk választ az imánkra, hogy tisztán lássunk, éberek legyünk, észrevegyük és jól megértsük Isten akaratát, valamint ránk vonatkozó szándékát.”¹⁶

Eyring elnök azt mondta: „Vol-tak már megválaszolt imáim. Ezek a válaszok akkor voltak a legnyilvánva-lóbbak, amikor saját akaratomat lecsen-desítette annak hatalmas szükségérzete, hogy tudjam, mit akar Isten. Ekkor mondhatja el az elmének a szerető

Mennyei Atya választát a halk, szelíd hang, hogy az bevésődjön a szívbe.”¹⁷

A Szabadító felettébb, halálisan szomorú lélekkel lépett a Gecsemáné kertjébe. Gyöttrődésében csakis saját Atyjához fordulhatott. Így fohászko-dott: „ha lehetséges, múltjék el tőlem e pohár”. De hozzátette: „mindazáltal ne úgy legyen a mint én akarom, hanem a mint te”.¹⁸ Bár a Szabadító büntelen volt, elhívásának megfelelően „min-denféle fájdalmat és megpróbáltatást és kísértést” szenvedett el, ideértve népének betegségeit és gyengeségeit is. „Isten Fia szenved a test szerint, hogy magára vehesse népe bűneit, hogy szabadításának hatalma szerint eltörölhesse a vétkeiket”.¹⁹ Három alkalommal imádkozott így: „Atyám! ... legyen meg a te akaratod.”²⁰ A pohár nem vétetett el. Alázatos, hithű imában megerősödött, hogy továbblépve betel-jesítse isteni küldetését, és felkészüljön a szabadításunkra, hogy bűnbánatot tarthassunk, hiessünk, engedelmes-kedhessünk, és elnyerhessük az örök-kévalóság áldásait.

Az imában kapott válaszok nem mindig egyeznek meg azzal, amire vágyunk. Azonban gondok idején az imáink a szeretet és a gyengéd irgalom köldökzsinórjává válhatnak. Könyör-gésünkben megerősödhetünk, hogy továbblépjünk és betöltsük mindazt, amire elrendeltettünk. Az Úr azt mon-dja a vészterhes időkben élő szentjeinek: „Vigasztalódjon tehát a szívetek..., mert minden test az én kezemben van; legyetek nyugodtak és tudjátok, hogy én Isten vagyok.”²¹

Imádkozunk bár magunkban, a családjunkban, az egyházban vagy a templomban, és legyünk bárhol; imád-kozzunk bár megtört szívvel és töredel-mes lélekkel megbocsátásért, mennyei bölcsességért vagy egyszerűen csak a kitartáshoz szükséges erőért, *mindig*

Craig C. Christensen elder
a Hetvenek Elnökségéből

teljes szívünkben imádkozunk, Istenhez fordul szívvel, folyamatosan saját magunk és a körülöttünk lévők jólétéért. A bőséges áldásokért és az élet tanulságaiért érzett hála lelkületében elmondott őszinte fohászok rendíthetetlen Krisztusba vetett hitet, ragyogó reménységet, Isten és minden ember szeretetét ültetik el a szívünkben.²²

Az ima Istentől kapott ajándék. Soha nem kell elveszve vagy egyedül éreznünk magunkat. Bizonyágot teszek arról, hogy a becses ima minden perce szent idő lehet, melyet Atyánkkal töltünk, a Fiú nevében, és a Szentlélek hatalma által. Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Lukács 18:1–8; lásd még Joseph Smith Translation, Luke 18:8 (in Luke 18:8, footnote *d*).
2. Rómabeliek 10:13.
3. Moróni 10:4.
4. Lásd János 17:21–23. A Szabadító azért imádkozott, hogy váljunk eggyé az Atyával és a Fiúval, és téessünk tökéletessé. Úgy érünk el egységet az Atyával és a Fiúval, ha hiszünk Krisztus szavainak és hittel cselekszünk.
5. Máté 7:7–8.
6. Jakab 1:5.
7. Lásd Az ima lelkünk hó vágya. *Himnuszok*, 87. sz.
8. Tan és a szövetségek 20:17, 19.
9. Jákób 3:1–2.
10. Henry B. Eyring: A családok és az ima. *Első elnökségi üzenet*, 2015. szept.
11. Apostolok cselekedetei 4:12.
12. Lásd Tan és a szövetségek 93:19–20.
13. Lásd Tan és a szövetségek 45:3–5.
14. Tan és a szövetségek 46:30.
15. Mormon 9:28.
16. Melvin J. Ballard, "Our Channels of Power and Strength," *Improvement Era*, Sept. 1923, 992; quoted in M. Russell Ballard, *Yesterday, Today, and Forever* (2015), 133.
17. Vö. Henry B. Eyring: „Írj a szívemre!” *Liahóna*, 2001. jan. 100.
18. Máté 26:39; lásd még a 38. verset.
19. Alma 7:11, 13.
20. Lásd Máté 26:39–44.
21. Tan és a szövetségek 101:16.
22. Lásd 2 Nefi 31:20.

„Nagy látnokot támasztok majd”

Mivel Joseph próféta volt, egy puszta ablaknál nagyobb a rálátásunk a mennyekre – egy teljes kapu tárult fel számunkra az örökkévalósághoz.

A mikor Moróni először látogatta meg Joseph Smitht, figyelmeztette, hogy Joseph nevének „jó és rossz híre is lesz minden nemzet között”¹. Láttuk e jövendölés beteljesedését. A jó és a gonosz közötti harcban az evangélium Joseph Smith prófétán keresztül történő visszaállítása egyszerre inspirálta az őt követő hívőket, és hergelte az ellenségeseket, akik dühödten harcolnak Sion ügye ellen és maga Joseph ellen is. Ez a harc nem újkeletű. Röviddel azt követően kezdődött, hogy Joseph besétált a szent ligetbe, és napjainkban is folytatódik az internet révén még láthatóbb módon.

Az Úr személyesen jelentette ki Joseph Smithnek:

„A föld szélei neved után kérdezősködnek majd, a balgák gúny tárgyává tesznek, és tombolni fog ellened a pokol;

Míg a tisztaszívűek, a bölcsek, a nemesek és az erényesek szüntelenül tanácsot, felhatalmazást és áldásokat kérnek kezed alatt.”²

Ma bizonyágomat ajánlom mindazoknak, akik igyekeznek jobban megérteni ifj. Joseph Smith, a visszaállítás prófétájának szent küldetését.

Nem kell visszahúzódnak lennünk a bizonyágunk megosztásával kapcsolatosan Joseph prófétai, látnoki és kinyilatkoztatói küldetéséről, hiszen az Úr mindig is prófétákon keresztül munkálkodott.³ A Joseph Smithen keresztül visszaállított igazságoknak köszönhetően sokkal többet tudunk Mennyei Atyánkról és a Szabadító Jézus Krisztusról. Ismerjük isteni tulajdonságait, egymáshoz és hozzánk fűződő kapcsolatukat, valamint a megváltás nagyszerű tervét, mely lehetőséget nyújt nekünk az Ő színük elé való visszatérésre.

Josephről Brigham Young elnök kijelentette: „Elrendeltetett az örökkévalóság tanácsaiban, jóval a föld alapjainak letétele előtt, hogy ő lesz az a férfi a világ utolsó adományozási korszakában, aki elő fogja hozni Isten ígését a népnek, és meg fogja kapni Isten Fia papságának kulcsait és hatalma teljességét. Az Úr rajta tartotta a szemét, [mivel] előre elrendelték az örökkévalóságban, hogy eme utolsó adományozási korszak felett elnököljön.”⁴

E nagyszerű munka előkészítéseként Joseph Smith szerető családba született, akik az élet számos mindennapos

terhét és megpróbáltatását megtapasztalták. Ahogyan idősödött, Isten iránti érzései „mélyek és gyakran kízóak voltak”⁵, azonban összezavarták a korabeli prédikátorok által tanított egymásnak ellentmondó vallásos elképzelések. Szerencsére az ifjú Joseph nem hagyta, hogy kérdései megbénítsák a hitét. A Bibliában kutatott válasz után, és erre a tanácsra lelt: „Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, a ki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki.”⁶

Joseph így emlékezett vissza: „Soha egyetlen szentírásrész sem szólt nagyobb erővel az ember szívéhez, mint akkor ez az enyémhez. Úgy tűnt, nagy erővel hatolt szívem minden érzésébe. Újra meg újra átgondoltam...”⁷

Joseph egyszerű hittel cselekedett e lelki érzések szerint. Talált egy félreeső helyet, letérdelt, és „elkezdté... Isten előtt feltárni szíve... vágyait”⁸. Hatalmas erő rejlik abban, ahogyan Joseph leírta a történeteket:

„[Egy fényoszlopot láttam pontosan a fejem felett, a napnál is ragyogóbbat, mely fokozatosan ereszkedett lefelé, míg nem megpihent rajtam.

[...] Amikor a fény megpihent rajtam, két Személyt láttam felettem a levegőben állni, akiknek ragyogása és dicsősége leírhatatlan volt. Egyikük hozzám szólt, a nevemen szólítva, és ezt mondta a másikra mutatva: *Ez az én Szeretett Fiam. Őt hallgasd!*”⁹

Joseph látta Istent, az Örökkévaló Atyát és Jézus Krisztust, a világ Szabadítóját és Megváltóját. Ez volt Joseph Smith *első* látomása. Az elkövetkező évek folyamán Joseph Isten ajándéka és hatalma által lefordította a Mormon könyvét. Számos másik mennyi lény látogatta meg, évszázadok óta elveszett igazságokat és felhatalmazást állítva vissza. Ezen Joseph Smith számára adott isteni üzenetek feltárták előttünk a mennyek ablakait és az örökkévalóság dicsőségeit. Joseph élete bizonyágként áll előttünk arra, hogy ha bármelyikünk híján van bölcsességnek, akkor hittel kérhetjük Istent, és válaszokat kapunk – olykor mennyi lények, gyakrabban azonban a Szentlélek hatalma által, aki sugalmazott gondolatokon és érzéseken keresztül szól hozzánk.¹⁰ A Szentlelken keresztül „minden dolgot illetően tudhat[juk] az igazat”¹¹.

Sokunk számára a tanúbizonyosság Joseph Smith prófétáról a Mormon

könyve olvasásával kezdődik. Először a kora reggeli ifjúsági hitoktatás tanulójaként olvastam el elejétől végéig a Mormon könyvét. Élénk kislányi képzelettel elhatároztam, hogy úgy olvasom, mintha Joseph Smith helyében lennék, és először fedezném fel a Mormon könyve igazságait. Olyan hatással volt ez az életemre, hogy még mindig így olvasom a Mormon könyvét. Gyakran azt veszem észre, hogy ez elmélyíti a Joseph próféta és az ebben a becses könyvben visszaállított igazságok iránti megbecsülésemet.

Képzeld el például, mit érezhetett Joseph, amikor a bűnök bocsánatára történő keresztelezésről szóló szakaszokat fordította. Josephnek – akinek megmondták, hogy egyik egyházhoz se csatlakozzon – természetes módon kérdései voltak e szabadító szertartásról. Kérdései ismét az imához vezették, ez az ima pedig egy látogatást eredményezett Keresztelő Jánostól, aki visszaállította az ároni papságot és a felhatalmazást a keresztelezésre.¹²

Vagy gondoljátok végig, mit érezhetett Joseph, amikor először szerzett tudomást arról, hogy Jézus Krisztus meglátogatta az embereket a nyugati féltekén – hogy tanította őket, imádkozott értük, meggyógyította a betegeiket, megáldotta gyermekeiket, papsági felhatalmazást ruházott rájuk, és elvégezte az úrvacsora szertartását nekik.¹³ Joseph talán nem ismerte fel akkor, de mindaz, amit Krisztus ősi egyházának szertartásairól és szervezetéről megtudott, felkészítette őt arra, hogy később az Úr segítségére legyen ugyanezen egyház földre történő visszaállításában.

A Mormon könyve fordítása során Joseph és felesége, Emma, éppen újszülött kisfiukat gyászolták. Akkoriban a prédikátorok azt tanították, hogy a keresztelezés nélkül elhunyt gyermekek örök kárhozatra jutnak. Ennek

tudatában képzeljük el, mit érezhetett Joseph, miközben e szavakat fordította Mormon prófétától: „[K]isgyermekeknek nincs szükségük sem bűnbánatra sem keresztselkedésre. [Mert] a kisgyermekek Krisztusban élnek, egészen a világ megalapítása óta...”¹⁴

Az ifjú Joseph számára a legmegdöbbentőbb szakasz a Mormon könyvében talán 2 Nefi harmadik fejezete lehetett. Ez a fejezet egy ősi prófécia tartalmaz egy „választott látnok[ról]”, akit az Úr támaszt az utolsó napokban – egy József nevű látnokot, akit apja után neveznek el. E jövődombeli prófétát „nagyra becsülik majd”, és „nagyon értékes” munkát végez el népének. „[O]lyan nagy lesz, mint Mózes”, és hatalmat kap Isten szavának előhozatalára.¹⁵ Gondoljuk át, mit érezhetett Joseph Smith, amikor ráébredt, hogy ez a prófécia róla szól! Nem csupán történelmet fordított, hanem egy látomást az utolsó napokról, Jézus Krisztus evangéliumának csodás visszaállításáról – és *Joseph maga segít majd betölteni ezt!*

Ma, majdnem 200 évvel később, könnyű látni, hogyan vált valóra ez a prófécia. Tudunk azokról a nagyszerű dolgokról, amelyeket Joseph az Úr prófétájaként elvégzett. Ne feledjük azonban, hogy amikor Joseph ezt a prófécia fordította, még csak keveset tett meg a próféták által megjövendöltek közül. Még mindig fiatal ember volt, húszas évei elején. Az egyházat még nem szervezték meg. Nem voltak egyházközségek és gyülekezetek, misszionáriusok, sem templomok. Szinte alig valaki hallott Joseph Smithről, és közülük is néhányan tevékenyen ellene szegültek. Most nézzük meg, milyen hatalmas munkát vitt véghez az Úr Joseph szolgálójának keze révén, az ellenállással szemben is. Hát nem Joseph Smith prófétái elhívásának meggyőző bizonyítéka e prófécia beteljesedése?

Mindazokat, akik esetleg megkérdőjelezik biznyságukat Joseph Smithről, vagy az életéhez és a szolgálatához kapcsolódó téves, félrevezető, illetve felszínes információkkal küszködnek, arra kérem, gondolják át a gyümölcsöket – a rengeteg áldást, mely Joseph Smith, a visszaállítás prófétájának csodálatos küldetéséből származott.

Mivel Joseph próféta volt, a kinyilatkoztatások és a próféták már nem múlt részei. A csodák – a látomások, gyógyítások és az angyalok szolgálatételének – napja nem szűnt meg.¹⁶

Mivel Joseph próféta volt, mindannyian hozzáférünk a szent papság hatalmához és áldásaihoz, köztük a

keresztselkedéshez, a Szentlélek ajándékához, valamint az úrvacsorához.

Mivel Joseph próféta volt, rendelkezünk a templom áldásaival és szertartásaival, melyek Istenhez kötnek bennünket, az Ő népévé tesznek minket, és kinyilvánítják számunkra „az isteniség hatalm[át]”, lehetővé téve, hogy egy nap majd meglássuk „Isten, méghozzá az Atya arcát, és éljünk!”.¹⁷

Mivel Joseph próféta volt, tudjuk, hogy a házasság és a család Isten boldogságunkra alkotott tervének elengedhetetlen része. Tudjuk, hogy a templomi szertartások és szövetségek révén becses családi kapcsolataink örökre megmaradhatnak.

Juan A. Uceda elder
a Hetvenektől

Mivel Joseph próféta volt, egy puszta ablaknál nagyobb a rálátásunk a mennyekre – egy teljes kapu tárult fel számunkra az örökkévalósághoz. Megismerhetjük az egyedül igaz Istent és akit Ő elküldött, a Jézus Krisztust.¹⁸ Az örök élet a miénk lehet.

Legfőképpen pedig, mivel Joseph próféta volt, tanúság tanúságra, bizonyosság bizonyosságra áll rendelkezésünkre arról, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia és a világ Szabadítója. Jézus Krisztus különleges tanúinak láncolata sértetlen, köztük van mai prófétánk, Thomas S. Monson elnök is, a tanácsosok az Első Elnökségben, valamint a Tizenkét Apostol Kvórumának tagjai. Az ő tanúbizonyosságukhoz adom a saját alázatos, de biztos bizonyosságomat: Jézus Krisztus él, és Ő vezeti az egyházát. Joseph Smith volt és maradt a visszaállítás prófétája. Isten papsága és felhatalmazása ismét a földön van. Félelem nélkül jelentsük ki tanúságunkat és hálánkat az Úr e csodás prófétájáért, látnokáért és kinyilatkoztatójáért, ezért imádkozom Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Joseph Smith története 1:33.
2. Tan és a szövetségek 122:1–2.
3. Lásd Ámós 3:7.
4. Brigham Young, "Remarks," *Deseret News*, Oct. 26, 1859, 266; lásd még *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 570.
5. Joseph Smith története 1:8.
6. Jakab 1:5.
7. Joseph Smith története 1:12.
8. Joseph Smith története 1:15.
9. Joseph Smith története 1:16–17.
10. Lásd Tan és a szövetségek 8:2.
11. Moróni 10:5.
12. Lásd Joseph Smith története 1:68–72.
13. Lásd 3 Nefi 11–20.
14. Moróni 8:11–12.
15. Lásd 2 Nefi 3:6–15.
16. Lásd Moróni 7:35–37; Hittételek 1:7.
17. Tan és a szövetségek 84:21–22.
18. Lásd János 17:3.

Az Úr Jézus Krisztus imádkozni tanít bennünket

Amikor imádkoztok, tényleg fohászkodtok, vagy csak imát mondotok?

1977-ben teljes idejű misszionáriusként szolgáltam a perui Cuzcóban. A társammal engedélyt kaptunk, hogy az összes misszionáriust a Cuzco zónából elvigyük a bámulatos Machu Picchu romokhoz.

A romoknál tett látogatásunk vége felé a misszionáriusok közül néhányan el szerettek volna menni az Inka-hídhöz, mely egy hegyi ösvényen található. Szívemben azonnal éreztem, hogy a Lélek arra utasít, ne menjünk oda. Az ösvény egyik oldalát a hegyoldal

határolta, másik oldalán pedig egy 610 méteres szakadék tátongott. Számos helyen olyan keskeny volt, hogy egyszerre csupán egy ember fért el rajta. A társammal megmondtuk a többieknek, hogy nem mehetünk el az Inka-hídhöz.

A misszionáriusok azonban ragaszkodtak az ötlethez. Könyörgésük egyre hevesebb lett, így annak ellenére, amit a Lélek nekem sugallt, engedtem a kortársnyomásnak, és azt mondtam, hogy megnézzük a hidat, de csak ha nagyon óvatosak lesznek.

Elindultunk az Inka-hídhöz vezető ösvényen. Én mentem a csoport végén. Először még mindenki lassan haladt, ahogyan megbeszéltük, aztán a misszionáriusok egyre gyorsítottak, sőt, futásnak eredtek. Eleresztették a fülük mellett a figyelmeztetéseimet, hogy lassítsanak. Kötelességemnek éreztem, hogy utolérjem őket, és megmondjam nekik, hogy vissza kell fordulnunk. Nagyon lemaradtam, és igen gyorsan kellett futnom, hogy felzárkózzak.

Egy kanyarhoz érve egy olyan szakaszon, ahol nem fértek el ketten, egy misszionáriust találtam háttal a sziklának feszülve. Megkérdeztem, miért álldogál ott. Elmondta, hogy késztetést érzett, hogy ezen a ponton maradjon egy pillanatra, és hogy nekem pedig tovább kell mennem.

Sürgető érzést éreztem, hogy utolérjem a többieket, ezért segítettem elhaladnom maga mellett, és így egy kicsit tovább tudtam jutni az ösvényen. Felfigyeltem arra, hogy az utat sűrűn benőtte a növényzet. Ahogyan a jobb lábammal előreléptem, ráébredtem – már esés közben –, hogy nincsen szilárd talaj a növényzet alatt. Kétségbeesetten ragadtam meg pár ágat az ösvény alatt. Egy pillanatra láttam 610 méterrel alattam az Urubamba folyót, mely átszeli az inkák szent völgyét. Úgy éreztem, elhagy az erőm, és csupán pillanatokon belül nem leszek képesek tovább kapaszkodni. Abban a pillanatban igen hevesen imádkoztam. Nagyon rövid ima volt ez. Kinyitottam a számat, és annyit mondtam: „Atyám, segíts!”

Az ágak nem voltak elég erősek ahhoz, hogy megtartsák a súlyomat. Tudtam, hogy közel a vég. *Éppen* abban a pillanatban, amikor már lezuhantam volna, egy erős kezlet éreztem, amint a karomnál fogva felfelé húz. Ezzel a segítséggel már folytatni tudtam a küzdelmet, és visszajutottam az

ösvényre. A hátramaradt misszionárius volt a megmentőm.

Valójában azonban Mennyei Atyám mentett meg. Hallotta a hangomat. Ezt megelőzően háromszor is hallottam a Lélek hangját, amint azt mondja, hogy ne menjünk az Inka-hídhöz, de nem engedelmeskedtem ennek a hangnak. Sokkolt az eset, sápadt voltam, és nem tudtam mit mondani. Aztán eszembe jutott, hogy a többi misszionárius még előttünk van, így elindultunk megkeresni őket, amikor pedig rájuk leltünk, elmondtuk nekik, mi történt.

Nagyon óvatosan és teljes csendben tértünk vissza a Machu Picchuhoz. A visszafelé vezető úton egy szót sem szoltam, és az jutott eszembe, hogy Ő figyelt az én hangomra, pedig én nem figyeltem az Övére. Mély fájdalom ébredt a szívemben azért, amiért nem engedelmeskedtem a hangjának, ugyanakkor hatalmas hálát is éreztem az Ő irgalmáért. Nem gyakorolta igazságosságát velem szemben, hanem hatalmas irgalmában megmentette az életemet (lásd Alma 26:20).

A nap végén, amikor elérkezett a személyes ima ideje, tiszta szívemből imádkoztam Őhozzá, aki „az irgalmaságnak atyja és minden vigasztalásnak Istene” (2 Korinthusbeliek 1:3). „Őszinte szívvel, igaz szándékkal, Krisztusba vetett hittel” imádkoztam (Moróni 10:4).

Aznap kora reggel a számmal imádkoztam, a halál torkában azonban a szívemből is Őhozzá kiáltottam. Átgondoltam addigi életemet. Úgy találtam, hogy Mennyei Atyánk sokszor volt nagyon irgalmas hozzám. Rengeteg leckét tanított nekem aznap, a Machu Picchu és a perui Cuzcóban. Az egyik legnagyobb lecke az volt, hogy mindig, mindig „őszinte szívvel, igaz szándékkal és Krisztusba vetett hittel” imádkozzak.

Egyik alkalommal az Úr Jézus Krisztus „imádkozék egy helyen, [és] minekutána elvégezte, monda néki egy az ő tanítványai közül: Uram, taníts minket imádkozni” (Lukács 11:1). Ekkor imádkozni tanította a tanítványait. Ma pedig titeket és engem tanít arra, hogyan kell imádkozni, amint látjuk magunk előtt, ahogyan a Gecsemánében imádkozik, mondván: „mindazáltal ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen” (Lukács 22:42). Amikor imádkoztok, tényleg, igazán azt kívánjátok, hogy „ne az én akaratom, hanem a tiéd legyen”?

Pál leírta, hogyan imádkozott Jézus „az ő testének napjaiban”, különösen a Gecsemánében: „könyörgésekkel és esedezésekkel, erős kiáltás és könyhullatás közben járult ahhoz, a ki képes megszabadítani őt a halálból, és meghallgattatott az ő istenfélelméért” (Zsidók 5:7). Amikor imádkoztok, tényleg fohászkodtok, vagy csak imát mondotok? Felszínesek vagytok az imáitokat illetően?

Jézus hevesen imádkozott és beszélt az Ő Atyjával. „Lőn pedig, hogy mikor... Jézus is megkereszteltetett, és imádkozott, megnyilatkozáék az ég” (Lukács 3:21). Amikor imádkoztok, érzitek, hogy megnyílik a menny? Mikor volt utoljára, hogy ezt a kapcsolatot éreztétek a mennyyel?

Jézus az Atyjához intézett imával készült fel a fontos döntéseire.

„Kiméne a hegyre imádkozni, és az éjszakát az Istenhez való imádkozásban tölté el.

J. Devn Cornish elder
a Hetvenektől

És mikor megvirrada, előszólítja az ő tanítványait és kiválaszta azok közül tizenkettőt, a kiket apostoloknak is neveze” (Lukács 6:12–13).

Ti is a Mennyei Atyátokhoz intézett imával készültök fel a fontos döntésekre? Előkészültök-e az imára?

Amikor Jézus az amerikai földrészre látogatott, imádkozni tanította az embereket. „És Jézus így szólt hozzájuk: Csak imádkozzatok! Habár ők nem szüntek meg imádkozni” (3 Nefi 19:26).

Jézus arra szólít, hogy mindig imádkozzunk (lásd T&Sz 10:5). Jézus tudja, hogy Mennyei Atyánk hallja és megadja nekünk, ami a legjobb számunkra. Miért van az, hogy olykor nem akarjuk megkapni ezt? Miért?

Abban a pillanatban, amikor azt mondjuk: „Mennyei Atyám”, máris hallja az imáinkat, és figyel ránk és a szükségleteinkre; szeme és füle máris felénk fordul. Látja a gondolatainkat, és érzi a szívünk érzéseit. Semmit sem rejtethünk el előle. Nos, a csodás dolog az, hogy Ő a szeretet és az irgalom szemével tekint ránk – olyan szeretettel és irgalommal, melyet képtelenek vagyunk teljesen felfogni. E szeretet és irgalom azonban abban a pillanatban ott van Vele, amint azt mondjuk: „Mennyei Atyám”.

Ezért tehát az ima pillanata nagyon, nagyon szent pillanat. Ő nem olyasvalaki, aki azt mondja: „Nem, nem fogok odafigyelni rád, mert csak akkor fordulsz hozzám, ha bajban vagy.” Így csak az emberek viselkednek. Ő sohasem mondja: „Ó, el sem tudod képzelni, milyen elfoglalt vagyok most.” Ezt csak az emberek mondják.

Abban reménykedem és azért imádkozom, hogy mindannyian úgy imádkozzunk, ahogyan azt Jézus tanította nekünk, az Úr Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

Elég jó vagyok? Képes leszek rá?

Ha igazán, keményen próbálkoztok, nem magyarázkodtok vagy lázadoztok, gyakran tartotok bűnbánatot és könyörögtök Krisztus kegyelméért, akkor biztosan „elég jók” lesztek.

Kedves testvérek! Mily nagy áldás számunkra, hogy összegyűlve az Úr szolgálói taníthatnak bennünket. Hát nem csodálatos, hogy szerető Mennyei Atyánk milyen sokféle módon irányít és áld meg bennünket? Ő tényleg azt szeretné, hogy hazatérjünk hozzá.

Frissen végzett fiatal orvosként a gyengéd irgalom számos megnyilvánulása közepette felvételt nyertem egy gyermekorvosi rezidensképző programba, ahová általában nagyon nehéz bekerülni. A többi gyakornokkal találkozáskor úgy éreztem, hogy mind közül én voltam a legkevésbé intelligens és felkészült. Magamban azt gondoltam, hogy soha nem fogok tudni a többiek nyomába érni.

A harmadik hónapunk elején egy késő éjszaka épp a nővérállomásnál ültem a kórházban, és hol pityeregve, hol pedig elbóbiskolva próbáltam kitölteni egy tüdőgyulladással küzdő kisfiú kórházi felvételi papírjait. Még soha nem éreztem ennyire csüggednek magam. Fogalmam sem volt, hogyan kell a tüdőgyulladást kezelni egy tízéves gyereknél. Azon kezdtem tünődni, hogy mit is csináljak én ott egyáltalán.

Ebben a pillanatban azonban az egyik idősebb rezidens a vállamra tette a kezét. A hoglétem felől érdeklődött, én pedig minden félelmemet és frusztrációmát rázúdítottam. Az ezután adott válasza megváltoztatta az életemet. Elmondta nekem, hogy mennyire büszkének számomra a többi rezidenssel együtt, és hogy mindannyian úgy érzik, hogy kiváló orvos lesz belőlem. Röviden szólva, akkor is hittek bennem, amikor még én sem hittem saját magamban.

Saját élményemhez hasonlóan az egyháztagok gyakran a következőket kérdezik: „Elég jó ember vagyok?” vagy „Valóban sikerül eljutnom a celesztialis királyságba?”. Természetesen nem létezik olyan dolog, hogy „elég jónak lenni”. Egyikőnk sem tudná soha „kiérdemelni” a szabadítást vagy „rászolgálni” arra, teljesen normális azonban azon tünődni, hogy az Úr előtt elfogadható életet élünk-e. Én legalábbis így értelmezem ezeket a kérdéseket.

Az egyházba járva néha a saját magunk jobbá tételére szólító legőszintébb felhívások hallatán is erőtesz rajtunk a csüggedés. Azt gondoljuk magunkban: „Erre én nem leszek

képes...” vagy „Soha nem leszek olyan jó, mint itt mindenki más.” Lehet, hogy sokan ugyanúgy érznek, mint én azon a kórházi estén.

Szeretett fivéreim és nővéreim! Kérlek benneteket, ne hasonlítgassátok magatokat másokhoz! A versengéssel és hasonlítgatással csak saját magunkat kínozzuk. Tévesen ítéljük meg saját értékünket az általunk birtokolt vagy nem birtokolt *dolgok* vagy *mások véleményének* fényében. Ha mindenáron hasonlítgatni akarunk, akkor inkább azt nézzük meg, milyenek voltunk régen, és milyenek vagyunk most, vagy akár azt, hogy milyenek akarunk lenni a jövőben. Az egyetlen rólunk alkotott vélemény, amely számít, az, amelyet Mennyei Atyánk gondol rólunk. Kérlek benneteket, őszintén kérdezzétek meg Tőle, hogy Ő mit gondol rólatok. Ő szeret és helyreigazít majd, de soha nem fog elcsüggeszteni bennünket. Az Sátán eszköze.

Hadd fejezzem ki magam tisztán és érthetően. Azokra a kérdésekre, hogy „Elég jó vagyok-e?” vagy „Képes leszek-e rá?”, a válasz az, hogy „Igen! Elég jó leszel, és igen, képes leszel mindvégig kitartani, amennyiben folyamatosan bűnbánatot tartasz, és nem keresel kifogásokat vagy lázadozol.” A menny Istene nem egyfajta szívtelen játékvezető, aki csak egy jó okra vár, hogy kiállítson bennünket a mérkőzésből. Ő a mi tökéletesen szerető Atyánk, aki mindennél jobban vágyik arra, hogy minden gyermeke visszatérjen Hozzá, és családként Vele éljen. Ő valóban azért adta az Ő Egyszülött Fiát, hogy mi el ne vesszünk, hanem örök életünk legyen.¹ Kérlek benneteket, hogy higgyetek el, és legyen reményetek és vigasztok ebben az örökkévaló igazságban. Mennyei Atyánk azt szeretné, hogy mindannyiunknak sikerüljön. Ez az Ő műve és dicsősége.²

Nagyon szeretem, ahogyan Gordon B. Hinckley elnök erről a tantételről tanított. Számos alkalommal hallottam tőle a következőket: „Testvérek, az Úr csak annyit vár el tőlünk, hogy megpróbáljuk, de *keményen* kell próbálkoznunk.”³

A „kemény próbálkozás” azt jelenti, hogy minden tőlünk telhetőt megteszünk, felismerve a fejlesztendő területeket, majd pedig, hogy újra próbálkozzunk. Mindezek folyamatos megtétele egyre közelebb fog bennünket vinni az Úrhoz, egyre jobban fogjuk érezni az Ő Lelkét,⁴ és egyre többet fogunk kapni az Úr kegyelméből vagy segítségéből.⁵

Néha úgy vélem, fel sem ismerjük, hogy az Úr mennyire is akar segíteni nekünk. Nagyon szeretem David A. Bednar elder szavait, aki azt mondta:

„A legtöbben világosan értjük, hogy az engesztelést a bűnösöknek szánták. Abban viszont nem vagyok biztos, hogy azt is tudjuk és értjük-e, hogy az engesztelést a szenteknek is szánták. [...]

Az engesztelés... segítséget nyújt számunkra, hogy legyőzhessük és elkerülhessük a rosszat, és hogy jót tehessünk, és jóvá válhassunk. [...]

[A]z Úr kegyelméből adatik meg, ... hogy az emberek erőit és segítséget kapnak olyan jó cselekedetek elvégzésére, melyeket saját eszközeikkel nem tudnának megtenni. Ez a kegyelem egy képessé tévő hatalom [lásd Kalauz a szentírásokhoz:

kegyelem],... vagy mennyei segítség, melyre mindannyiunknak kétségbeesetten szüksége van ahhoz, hogy kiérdekelje a celesztialis királyságot.”⁶

A mennyei segítség elnyeréséhez csupán kérnünk kell azt, majd pedig a kapott igazlelkű készítmények alapján kell cselekednünk.

A nagyszerű hír az, hogy amennyiben őszinte bűnbánatot tartottunk, a korábbi bűneink nem fognak megakadályozni a felmagasztosulásban. Moróni így írt a saját korában élt vétkesekről: „De amikor bűnbánatot tartottak és igaz szándékkal megbocsátásra törekedtek, akkor meg lett bocsátva nekik.”⁷

Maga az Úr ezt mondta a bűnösökről:

„[H]a bűneit bevallja előttem és előttem, és őszinte szívvel bűnbánatot tart, annak bocsáss meg, és én is meg fogok neki bocsátani.

Igen, és amilyen gyakran népem bűnbánatot tart, én meg fogom nekik bocsátani az ellenem elkövetett vétkeiket.”⁸

Ha őszinte bűnbánatot tartunk, Isten valóban meg fog nekünk bocsátani, még akkor is, ha azt a bűnt újra és újra elkövettük. Ahogy Jeffrey R. Holland elder mondta: „Akárhány lehetőséget szalasztottatok el, akármennyi hibát vétettetek..., tanúságomat teszem, hogy *nem* kerültetek ki az isteni szeretet hatóköréből. Nem tudtok olyan mélyre süllyedni, ahová ne érne el Krisztus engesztelésének végtelen fénye.”⁹

Ez persze semmiképp sem jelenti azt, hogy szabadon vétkezhetünk. A bűnnek mindig megvannak a maga következményei. A bűn mindig sérülést és fájdalmat okoz a bűnösnek és azoknak, akikre e cselekedete hatással volt. A valódi bűnbánat soha sem könnyű.¹⁰ Sőt, kérek benneteket, értsétek meg, hogy annak ellenére, hogy Isten az őszinte bűnbánatunk során leveszi rólunk a bűnbánat érzését és bűneink foltjait, bűneink összes következményétől lehet, hogy nem azonnal fog megszabadítani. Ezekkel sokszor egész életünkön át együtt kell élnünk. A legrosszabb bűn pedig az előre eltervezett bűn, amikor valaki azt mondja, hogy „nyugodtan bűnözhetek, majd később megbánom”. Én úgy hiszem, hogy az ilyen eset Jézus Krisztus áldozatának és szenvedéseinek szándékos kigúnyolása.

Az Úr maga is kijelentette: „Mert én, az Úr, a legcsekélyebb mértékű elnézéssel sem tekinthetek a bűnre.”¹¹

Alma ezt mondta: „Íme, azt mondom neked, hogy a gonoszság sohasem volt boldogság.”¹²

Az egyik ok, ami miatt Alma kijelentése különösképpen igaz, az, hogy a bűnök ismételt elkövetésével egyre távolabbra kerülünk a Lélektől, elcsüggedünk, majd pedig felhagyunk a bűnbánattal. De újból elismétlem: a Szabadító engesztelése miatt, amint a bűnbánatunk valóban

őszinte, bűnbánatot tarthatunk és teljes bűnbocsánatot nyerhetünk.

A bűnbánat helyett azonban nem észszerűsíthetünk és magyarázkodhatunk. Nem igazolhatjuk magunkat a bűneink közepette azt mondogatva, hogy „Isten tudja, hogy ez túl nehéz nekem, úgyhogy olyannak fogad el, amilyen vagyok”. A „kemény próbálkozás” azt jelenti, hogy folyamatosan munkálkodunk, miközben, igyekszünk megütni az Úr által meghatározott mércét, mely világosan meg van határozva azon kérdésekben, melyeket feltesznek nekünk, mikor templomi ajánlást szeretnénk kapni.

Egy másik dolog, amely bizonyosan kizár bennünket a mennyből, és megakadályoz abban, hogy részesüljünk a szükséges segítségben, a lázadás. Mózes könyvéből megtudhatjuk, hogy Sátán a lázadása miatt lett kiűzve a mennyből.¹³ Minden olyan alkalommal mi is fellázadunk, amikor a szívünkben azt mondjuk: „Nincs szükségem Istenre, nem kell bűnbánatot tartanom.”

Intenzív osztályos gyermekorvosként tudom, hogy ha valaki helytelen módon visszautasítja az életmentő kezelést, az teljesen szükségtelenül fizikai halált is eredményezhet. Hasonlóképpen, amikor Isten ellen lázadunk, mi is visszautasítjuk az egyetlen segítséget és reményünket, Jézus Krisztust, ez pedig lelki halálhoz vezet. Egyikőnk sem tudja mindezt saját erejéből megtenni. Egyikőnk sem lesz soha „elég jó”, csakis Jézus Krisztus érdemei és irgalma által,¹⁴ de mivel Isten tiszteletben tartja az önrendelkezésünket, nem szabadulhatunk meg saját próbálkozásaink nélkül sem. Így működik a kegyelem és a cselekedetek között fennálló egyensúly. Reménységünk lehet tehát Krisztusban, mivel Ő segíteni akar nekünk, és meg akar változtatni bennünket. Sőt, már most is segít nektek. Álljatok meg egy

pillanatra és gondoljátok végig, mi mindenben segített már az életekben.

Tanúságomat teszem arról, hogy ha igazán, keményen próbálkoztok, nem magyarázkodtok vagy lázadotok, gyakran tartotok bűnbánatot és könyörögtök Krisztus kegyelméért, akkor biztosan „elég jók”, és így az Úr számára is elfogadhatók lesztek. Krisztusban tökéletessé téve el fogtok jutni a celesztális királyságba, és el fogjátok nyerni mindazon áldásokat, dicsőséget és örömet, melyet Isten az Ő drága gyermekei számára adni szeretne – különösen ideértve titeket és engem is. Bizonyáságomat teszem arról, hogy Isten él, és azt akarja, hogy haza térjünk hozzá. Bizonyáságomat teszem arról, hogy Jézus él. Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd János 3:16.
2. Lásd Mózes 1:39.
3. Ez a Hinckley elnöktől idézett megfogalmazás nem jelent meg nyomtatásban, viszont a következőket jegyezték fel: „Tegyetek meg minden tőletek telhetőt, ám az valóban a tőletek telhető legjobb legyen!” („A Challenging Time—a Wonderful Time,” *Teaching Seminary: Preservice Readings* [Church Educational System manual, 2004], 18). Továbbá ez is mondta: „Ne gyötörjétek magatokat a kudarc gondolataival! Ne próbáljatok olyan célokat kitűzni, amelyeknek az elérése meghaladná a képességeiteket. Egyszerűen a lehető legjobban tegyetek meg minden tőletek telhetőt, és az Úr el fogja fogadni az erőfeszítéseketet” (“Rise to the Stature of the Divine within You,” *Ensign*, Nov. 1989, 96).
4. Lásd Tan és a szövetségek 50:24.
5. Lásd Ether 12:27.
6. David A. Bednar: *Az engesztelés és a halandóság útja. Liahóna*, 2012. ápr. 14.
7. Moróni 6:8.
8. Móziás 26:29–30.
9. Jeffrey R. Holland: *A szőlőskerti munkások. Liahóna*, 2012. máj. 33.
10. Lásd Tan és a szövetségek 19:15–19.
11. Tan és a szövetségek 1:31.
12. Alma 41:10.
13. Lásd Mózes 4:3.
14. Lásd 2 Nefi 2:6–8.

Neil L. Andersen elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Isten tanúja

Azt javaslom, hogy hagyjatok fel a büntudat érzésével bármely olyan hiányosság miatt, amely szerintetek jellemez benneteket az evangélium megosztása terén. Inkább imádkozzatok, hogy „Isten tanújaként áll[hassatok]”. Ez sokkal erősebb hajtóerő a büntudatnál.

Isten fontos munkájának nagy része a világ szemében láthatatlan. A Krisztus előtti hatodik század olyan jeles gondolkodókat adott, mint Konfuciusz Kínában és Buddha Kelet-Indiában, de Isten papságának hatalma Dánielen – a Nabukodonozor babilóniai király uralkodása idején fogságban tartott prófétán – nyugodott.

Nabukodonozor király, akit felzaklatt az egyik éjszakai álma, azt követelte az írástudóitól és varázslóitól, hogy mondják meg neki, mit álmódott és mit jelent az álma. Természetesen nem tudták megmondani, hogy mit álmódott, és tiltakoztak. „Nincs ember a földön, a ki [ezt megtehetné, sem olyan király, aki megkövetelne] ilyen dolgot.”¹ Nabukodonozor király dühös volt kudarcuk miatt, és haragjában kijelentette, hogy minden tanácsadója ki lesz végezve.

Dániel, a király bölcseinek egyike, imában kért Istentől „irgalmasságot e titok végett”².

Csoda történt. A király által látott álom titka kinyilatkoztatott Dánielnek.

Dánielt a király elé vitték. „Csakugyan képes vagy megjelenteni nékem az álmot, a melyet láttam, és annak értelmét?”

Dániel így felelt:

„[A] bölcsek, varázslók, írástudók, jóvendőmondók [nem tudják megmondani neked, hogy mit álmódott];

De van Isten az égben, a ki [kinyilatkoztathatja ezeket, és Ő] tudtára adta Nabukodonozor királynak: mi leszen az utolsó napokban. [...]

[T]ámaszt az egek Istene birodalmat – mondta Dániel. – [Olyan lesz, mint a hegyből kéz érintése nélkül kivágott kő, amely nagy hegygé válik és betölti az egész földet,] mely soha örökké meg nem romol, [hanem] megáll örökké. [...]

[I]gaz az álom, és bizonyos annak értelme”³ – közölte Dániel.

Álma kifejtését és megmagyarázását követően a király határozottan jelentette ki: „a ti Istenetek, ő az isteneknek Istene, és a királyoknak ura”⁴.

Isten Dániel iránt megnyilvánuló csodálatos beavatkozásából fakadt az a prófécia Jézus Krisztus evangéliumának sorsáról, miszerint visszaállításra kerül a földre egy birodalom, mely betölti az egész földet, és „soha örökké meg nem romol, [hanem] megáll örökké”.

Az egyháznak viszonylag csekély számú tagja lesz az utolsó napokban, amint azt Nefi prófétálta, de mindenütt megtalálhatóak lesznek a föld színén,

a papság hatalma és szertartásai pedig mindenki számára elérhetőek lesznek, akik vágnak rá, betöltve a földet, amint azt Dániel megjövendölte.⁵

Joseph Smith próféta a következő kinyilatkoztatást kapta 1831-ben: „Isten királyságának [valamint Izraelnek a föld négy részéből történő összegyűjtésének] kulcsai az emberre bízattak a földön, és innen gördül tovább az evangélium a földnek széleire, akár a kéz nélkül hegyből kivágott kő gördül tovább, míg nem az egész földet betölti.”⁶

Közös felelősségünk

Izrael összegyűjtése egy csoda. Egy óriási kirakóshoz hasonlít, melynek darabkái a második eljövétel dicsőséges eseményei előtt kerülnek helyükre. Ahogyan mi is zavartan néznénk egy nagy halom kirakósdarabkára, a korai szentek is bizonyára szinte lehetetlen feladatként tekintettek arra a megbízásra, hogy az egész világnak elvigyék a visszaállított evangéliumot. Mégis nekikezdtek, emberről emberre, darabkáról darabkára haladva, keresve az egyenes éleket, igyekezve helyes keretben tartani ezt az isteni munkát. Apránként a kéz nélkül kivágott kő továbbgördült: a szövetséghez tartozó utolsó napi szentek százaiból ezrek, majd tízezrek, most pedig már milliók lettek, akik minden nemzetben e bámulatos mű és csoda kirakásának darabkáit kapcsolják össze.

Mindegyikünk egy darab a kirakásban, és mindegyikünk segít a helyükre illeszteni más fontos darabkákat. Fontosak vagytok ebben a nagyszerű ügyben! Már világosan látjuk, hogy mi van előttünk. Láthatjuk, hogy a csoda folytatódik, és az Úr keze vezet bennünket a fennmaradó foghíjak kitöltésében. Akkor „a nagy Jehova azt... mondja: a munka elvégeztetett”⁷, és visszatér majd fenségben és dicsőségben.

Thomas S. Monson elnök azt mondta: „Most van itt az idő, hogy az egyháztagok és a misszionáriusok összefogjanak, hogy együtt dolgozzanak..., hogy lelkeket hozzanak Őhozzá. [S]egíteni fog a munkálkodásainkban, ha hittel cselekedve igyekszünk beteljesíteni az Ő munkáját.”⁸

Az az istenadta felelősség, mely egykor elsődlegesen a teljes idejű misszionáriusok vállán nyugodott, mára mindannyiunké. Mindannyian meg akarjuk osztani a visszaállított evangéliumot, és hálásak lehetünk,

amiért minden héten ezrek keresztek meg. Azonban a testvéreinkkel való törődés és az a vágyunk, hogy Isten kedvére tegyünk, még eme csodálatos áldás mellett is sürgetően készítet arra, hogy világszerte megosszuk másokkal és erősítsük Isten királyságát.

A büntudat korlátai

Még ha erős is a vágyatok az evangélium megosztására, előfordulhat, hogy nem vagytok igazán elégedettek a korábbi erőfeszítéseitek sikerével. Talán azt érzitek, amit az egyik

barátom így fogalmazott meg: „Beszéltem a rokonainknak és a barátainknak az egyházzal, de kevesen mutattak bármiféle érdeklődést, és minden egyes visszautasítással egyre vonakodóbbá váltam. Tudom, hogy többet kellene tennem, de elakadtam, és csupán hatalmas büntudatot érzek.”

Lássuk, tudok-e segíteni.

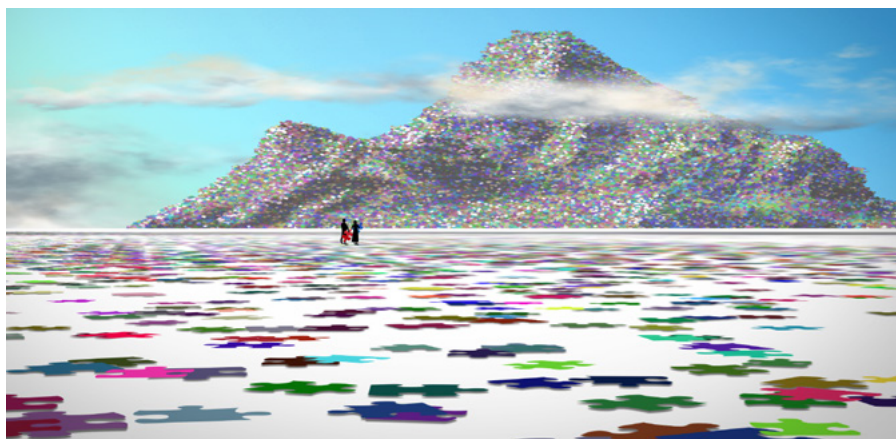
A büntudatnak fontos szerepe van, amennyiben ráébreszt minket a változtatások szükségességére, de megvannak annak is a korlátai, hogy a büntudat meddig szolgál a javunkra.

A büntudat olyan, mint az akkumulátor egy benzines autóban. Bekapcsolhatja a gyújtást, elindítja a motort és árammal látja el a fényszórókat, de nem tankolja fel az autót az előttünk álló hosszú útra. Önmagában az akkumulátor nem elég. Ahogyan a büntudat sem.

Azt javaslom, hogy hagyjatok fel a büntudat érzésével bármely olyan hiányosság miatt, amely szerintetek jellemez benneteket az evangélium megosztása terén. Inkább imádkozzatok – ahogy Alma tanította – a lehetőségekért, hogy „Isten tanújaként áll[hassatok] mindig és mindenben, és minden helyen, ... hogy Isten megválthasson [másokat is], és az első feltámadás részesei közé számlál[tassanak], hogy örök élet[ük] lehessen”⁹. Ez sokkal erősebb hajtóerő a büntudatnál.

Isten tanújaként állni mindig és minden helyen azt tükrözi, ahogy élünk és ahogy beszélünk.

Legyetek nyitottak a Krisztusba vetett hiteteket illetően. Amikor lehetőség nyílik rá, beszéljete az életéről, a tanításairól és az emberiségnek adott páratlan ajándékáról. Osszátok meg a Mormon könyvében található erőteljes igazságait. Ő ezt az ígéretet adta számunkra: „Valaki... vallást tesz én rólam az emberek előtt, én... vallást

Izráel összegyűjtése egy óriási kirakóshoz hasonlít, melynek darabkái a második eljövétel előtt kerülnek helyükre. Mindegyikünk egy darab a kirakásban, és mindegyikünk segít a helyükre illeszteni más fontos darabkákat

teszek arról az én mennyei Atyám előtt”¹⁰. Megígérem nektek, hogy amint gyakran és őszintén imádkoztok azért, hogy lehetőségetek nyíljon „Isten tanújaként állni”, részetek is lesz azokban a lehetőségekben, és utatokba helyeztetnek azok az emberek, akik több világosságra és tudásra törekednek. Amikor reagáltok a lelki késztetésekre, a Szentlélek elviszi a szavaitokat egy másik ember szívéhez, egy napon pedig a Szabadító vallást tesz majd rólatok az Ő Atyja előtt.

Csoportos erőfeszítés

Az a lelki munka, melynek során valaki segítséget kap, hogy Isten királyságába jöjjön, csoportos erőfeszítés. Vegyétek igénybe a misszionáriusokat, amilyen hamar csak tudjátok, és imádkozzatok mennyei segítségért. Emlékezzetek azonban, hogy másvalaki megtérésének az időzítése nem teljesen rajtatok múlik.¹¹

Kamla Persand egy Mauritius szigetéről származó hölgy volt, aki éppen orvosi egyetemre járt a franciaországi Bordeaux-ban, amikor 1991 februárjában megismertük. Családként korábban azért imádkoztunk, hogy megoszthassuk valaki olyannal az evangéliumot, aki az igazságot keresi, majd pedig az otthonunkban tanítottuk őt. Enyém volt a kiváltság, hogy megkeresztelhettem Kamlát, de nem mi gyakoroltuk a legnagyobb hatást arra a döntésére, hogy csatlakozik az egyházhoz. Előzőleg már barátok, misszionáriusok, de még családtagok is voltak „Isten tanúi” a hazájában, és egy napon, amikor már Franciaországban élt, és amikor eljött számára a megfelelő idő, Kamla eldöntötte, hogy megkeresztelkedik. Ma, 25 évvel később, mindenütt körülveszik őt ama döntés áldásai, a fia pedig misszionárius Madagaszkáron.

Diego Gomez (fent, az első sorban jobbról a harmadik) és Kamla Persand (jobbra, a családjával, 25 évvel a keresztkelése után) megtérése sokak segítségének és támogatásának volt köszönhető, akik „Isten tanújaként” felkarolták őket

Kérek, ne úgy tekintetek a Szabadító szeretetének másokkal történő megosztását szolgáló erőfeszítéseikre, mint egy átmentél/megbuktál vizsgára, ahol az érdemjegyeteket az határozza meg, mennyire reagálnak pozitívan a barátaitok az érzéseitekre vagy arra a meghívásotokra, hogy találkozzanak a misszionáriusokkal.¹² Halandó szemekkel nem vagyunk képesek felmérni erőfeszítéseink hatását, és az időzítést sem mi szabjuk meg. Amikor megosztjátok valakivel a Szabadító szeretetét, az érdemjegyetek mindig csillagos 5-ös.

Egyes kormányok korlátozták a misszionáriusok munkáját, arra indítva nemes egyháztagjainkat, hogy még bátrabban akarjanak „Isten tanújaként állni mindig... és minden helyen”.

A moszkvai Nagyvezsda gyakran tesz egy példányt a Mormon könyvből ajándékdobozba, sok cukorka közé. „Azt szoktam mondani – meséli –, hogy ez a lehető legédesebb ajándék, amelyet adhatok nekik.”

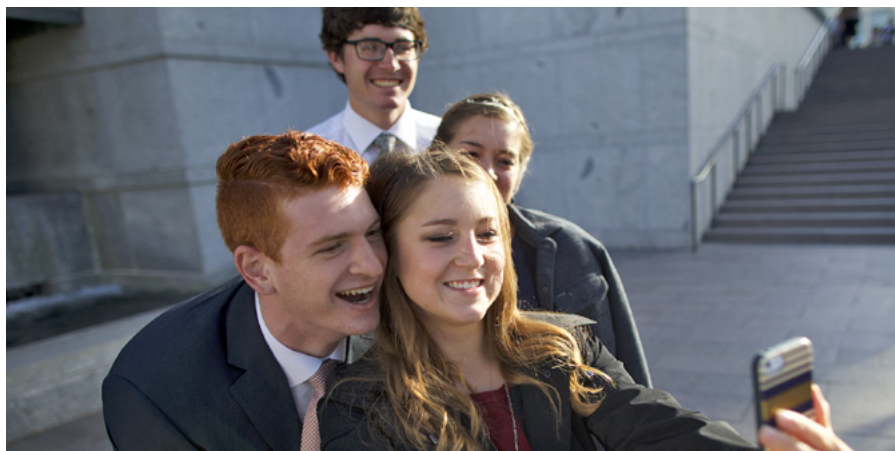
Nem sokkal azután, hogy Ukrajnában megkeresztelkedett, Svetlana azt a benyomást kapta, hogy ossza meg az evangéliumot egy férfival, akit gyakran látott a buszon. Amikor a férfi leszállt, Svetlana megkérdezte: „Szeretne többet megtudni Istenről?” A férfi igennel felelt. A misszionáriusok tanították Viktort, aki aztán megkeresztelkedett.

Később Svetlanával egymáshoz pecsételték őket a Németországi Freiberg templomban.

Vigyázzatok: az áldásaitok váratlan módokon érkehetnek!

Kathyvel hét évvel ezelőtt ismertük meg Salt Lake Cityben Diego Gomezt és gyönyörű családját. Részt vettek velünk egy templomi nyílt napon, de udvariasan elhárították a meghívásunkat, hogy többet tudjanak meg az egyházzal. Idén májusban meglepő hívást kaptam Diegótól. Életének eseményei térdre kényszerítették. Magától felkereste a misszionáriusokat, részt vett a beszélgetéseken és készen állt a keresztkelésre. Tavaly június 11-én beléptem a keresztkelés vizébe a barátommal és tanítványtársammal, Diego Gomezzel. Megtérésének megvolt a saját menetrendje, és sok olyan ember segítségével és támogatásával járt, akik „Isten tanúként” karolták fel őt.

Egy nap azt mondta a húgának – akinek ugyanez volt a vágyuk –, hogy le kell térdelniük, és imádkozniuk kell azért, hogy Isten lágyítsa meg az apjuk szívét. Térden állva elmondták az imájukat, azután elmentek iskolába.

Mire aznap hazaértek, meglepetésükre az egyik nagybácsijuk, apjuk egyik fivérére látogatott el hozzájuk egy távoli városból, és éppen az apjukkal beszélgetett. A nagybácsi jelenlétében a gyerekek ismét megkérdezték az apjukat, hogy megkeresztelkedhetnek-e. A nagybácsi odalépett az öccséhez, vállára tette a kezét és azt mondta: „Reinaldo, mindez igaz. Engedd, hogy megkeresztelkedjenek.” Amit egyikük sem tudott, hogy a bácsijuk pár hónappal korábban maga is megkeresztelkedett.

A nagybácsi arra érzett késztetést, hogy felkeresse az öccse otthonát, és mivel aznap „Isten tanújaként állt”, az unokahúgai és az unokaöccse engedélyt kaptak a keresztelkedésre. Néhány héttel később Reinaldo és a felesége is megkeresztelkedett. Isten csodás módon válaszolta meg azoknak a gyermekeknek az imáját olyasvalakin keresztül, aki hajlandó volt „Isten tanúja” lenni.

12. „Amikor meghívsz valakit, már az eredménytől függetlenül sikeres vagy” (Clayton M. Christensen, *The Power of Everyday Missionaries* [2012], 23; lásd még everydaymissionaries.org).

13. Máté 28:19.

14. Móziás 15:28.

15. Dániel 2:44–45; lásd még 34–35-ös versek.

16. Tan és a szövetségek 65:5.

Felhívás a fiatalokhoz

Különleges felkérést és kihívást tolmácsolok a világszerte élő bámulatos fiataljaink és fiatal felnőtteink felé, hogy legyenek „Isten tanúi”. A titeket körülvevő emberek nyitottak a lelki érdeklődés iránt. Emlékeztek a kirakósra? Nem üres kézzel érkeztek az asztalhoz, hanem a rendelkezésekre álló technikával és közösségi médiával. Szükségünk van rátok; az Úrnak arra van szüksége, hogy még inkább részt vegyetek ebben a nagyszerű ügyben.

A Szabadító ezt mondta: „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Léleknek nevében”¹³.

Nem a véletlen műve, hogy Afrikában, Ázsiában, Európában, Észak-, Közép- vagy Dél-Amerikában, a Csendes-óceáni-szigeteken, vagy Isten világának egyéb helyein éltek, mert az evangéliumban részesülnie kell „minden nemzetnek, nemzetségnek, nyelvnek és népnek”¹⁴.

„[T]ámaszt[ott] az egek Istene birodalmat, [mint a hegyből kéz érintése nélkül kivágott kő, amely nagy hegygé vált és most tölti be az egész földet,] mely soha örökké meg nem romol, [hanem] megáll örökké. [...]”

[I]gaz az álom, és bizonyos annak értelme.”¹⁵

Zárásul a Tan és a szövetségek szavait idézem: „Szólítsátok az Urat, hogy királysága előrehaladhasson a földön, hogy annak lakói befogadhasák azt, és felkészülhessenek az eljövendő napokra, amikor az Ember Fia lejön a

menny[ből], dicsőségének ragyogásába öltözve, hogy találkozzon Isten királyságával... a földön.”¹⁶ Jézus Krisztus nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. Dániel 2:10.

2. Dániel 2:18.

3. Dániel 2:26–28, 44–45; lásd még 34–35-ös versek.

4. Dániel 2:47.

5. Lásd 1 Nefi 14:12–14.

6. Tan és a szövetségek 65:2; lásd még Tan és a szövetségek 110:11.

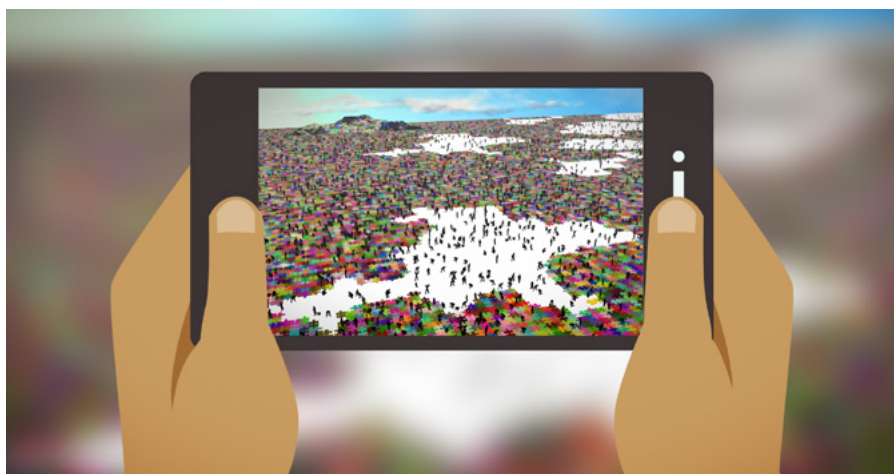
7. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 148.; lásd még Boyd K. Packer: „Az igazság zászlaja kibontatott”. *Liahóna*, 2003. nov. 27.

8. Vö. Thomas S. Monson: Üdvözlünk benneteket a konferencián! *Liahóna*, 2013. nov. 4.

9. Móziás 18:9.

10. Máté 10:32.

11. Egy hónapja a braziliai Santa Mariában jártam. João Grahl testvér elmesélte, hogy fiatalemberként két éven át járt az egyházba, és meg szeretett volna keresztelkedni, de az apja nem engedte.

Fiatalok és fiatal felnőttek világszerte a rendelkezésükre álló technikával és közösségi médiával érkeznek az asztalhoz

Előterjesztette: Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

Az egyházi tisztségviselők támogatása

Kedves testvérek, Monson elnök engem kért meg arra, hogy az egyház általános tisztségviselőit és területi hetveneseit támogató szavazatok céljából előterjesszem.

Támogatásra javasoljuk Thomas Spencer Monsont mint prófétát, látnokot és kinyilatkoztatót, és mint Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza elnökét; Henry Bennion Eyringot mint első tanácsost az Első Elnökségben; és Dieter Friedrich Uchtdorfot mint második tanácsost az Első Elnökségben.

Akik egyetértenek, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, jelezze!

Támogatásra javasoljuk Russell Marion Nelsont, mint a Tizenkét

Apostol Kvórumának elnökét és a következő testvéreket e kvórum tagjaiként: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson és Dale G. Renlund.

Akik ezzel egyetértenek, jelezzék!

Ha valaki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Támogatásra javasoljuk a tanácsosokat az Első Elnökségben és a Tizenkét Apostol Kvórumát mint prófétákat, látnokokat és kinyilatkoztatókat.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Indítványozzuk Daniel L. Johnson, Jairo Mazzagardi, Kent F. Richards és Francisco J. Viñas elderek – kiemelkedő szolgálatuk elismerésével történő – felmentését általános felhatalmazott hetvenesi elhívásukból, és egyben nyugalmazott általános felhatalmazottá minősítésüket. Megemlékezünk Per G. Malm elder szolgálatáról, aki 2016. július 26-án hunyt el. Szeretetünket és szívből jövő részvétünket fejezzük ki Malm nőtestvérnek, valamint gyermekeiknek és unokáiknak.

Azok, akik szeretnék velünk együtt a hálájukat kifejezni ezen fivérek figyelemre méltó szolgálatáért, kérem, jelezzék!

Indítványozzuk Alan R. Walker területi hetvenes felmentését. Azok, akik szeretnék kifejezni nagyrabecsülésüket Walker testvér szolgálatáért, kérem, jelezzék!

Indítványozzuk a következő testvérek támogatását új területi hetvenesként: Bhanu K. Hiranandani és Sandino Roman.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, jelezze!

Támogatásra javasoljuk a többi általános felhatalmazottat, területi hetvenest és a segédszervezetek általános elnökségeit a jelenlegi felállás szerint.

Akik ezzel egyetértenek, kérem, jelezzék!

Ha van, aki ellenzi, hasonlóképpen jelezze!

Monson elnök, a szavazást tudomásul vettük. Megkérjük azokat, akik esetleg elleneztek bármelyik javaslatot, hogy keressék fel cövekelnöküket.

Fivérek és nőtestvérek! Köszönjük kitartó hiteteket és az egyházi vezető-kért mondott imáitokat. ■

Quentin L. Cook elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Hősiesek Jézus tanúbizonyságában

Nem engedhetjük meg, hogy botlást okozó kövek zavarják össze és bonyolítsák bizonyágunkat az Atyáról és a Fiúról.

Az örök élet Isten legnagyobb ajándéka, és azoknak adatik meg, akik betartják Isten parancsolatait és mindvégig kitaranak.¹ A Mennyei Atyánk melletti örök élet ugyanakkor megtagadtatik azoktól, „akik nem hősiesek Jézus tanúbizonyságában”². Számos olyan botlást okozó kő állhat a hősiességünk útjába, amely megakadályozhatja, hogy elérjük a célt, az örök életet.³ A botlást okozó kövek összetettek is lehetnek; mindjárt szemléltetem.

Sok évvel ezelőtt édesapám épített egy kis nyaralót annak a farmnak a területén, ahol felnőttem. Rendkívüli kilátás nyílt a környező mezőkre. Épp a falakat húzták fel, amikor ellátogattam oda. Meglepetésemre a legjobb kilátást nyújtó ablak közvetlenül a ház közelében álló villanyoszlopra nézett. Számomra ez nagyon zavarta a pompás kilátást.

Azt kérdeztem: „Apa, miért engedted, hogy a villanyoszlop pont az ablakból nyíló kilátás közepére essen?”

Édesapám, aki rendkívül gyakorlatias és nyugodt ember, némileg elréményülve így szólt: „Quentin, számomra az a villanyoszlop a legszebb az egész

farmon!” Aztán kifejtette az álláspontját: „Az oszlopra tekintve eszembe jut, hogy ellentétben azzal, ahogy akkor volt, amikor felnőttem, most nem kell tárolókban vizet hordanom a forrástól a házig a főzéshez, a kézmosáshoz vagy a fürdéshez. Nem kell gyertyát vagy olajlámpát gyújtanom esténként az olvasáshoz. Pont a legjobb kilátást nyújtó ablak közepén szeretném látni azt a villanyoszlopot!”

Édesapám másként tekintett a villanyoszlopra, mint én. Számára jobb

életminőséget jelképezett, számomra viszont a pompás kilátás botlást okozó köve volt. Édesapám a gyönyörű kilátásnál jobban értékelte az áramot, a világosságot és a tisztaságot. Azonnal felismertem, hogy míg az oszlop az én szememben botlást okozó kő, addig apám számára nagyon is gyakorlatias, jelképes jelentéssel bír.

A botlást okozó kő megakadályozza azt, hogy valaki elhiggyen vagy megértse valamit, és gátat vet a haladásnak.⁴ Lelki értelemben a botlás bűnbeesést vagy eltévelyedést jelent.⁵ Botlást okozó kő lehet bármi, ami eltérít minket igazlelkű céljaink elérésétől.

Nem engedhetjük meg, hogy botlást okozó kövek zavarják össze és bonyolítsák bizonyágunkat az Atyáról és a Fiúról. Nem eshetünk ebbe a csapdába. Róluk alkotott bizonyágunknak tisztának és egyszerűnek kell maradnia, ahhoz hasonlóan, amilyen egyszerűen apám megvédte a villanyoszlopot a farmon, ahol felnőttem.

Milyen botlást okozó kövek zavarják össze és bonyolítják tiszta és egyszerű bizonyágunkat az Atyáról és a Fiúról, és tartanak vissza minket attól, hogy hősiesek legyünk ebben a tanúbizonyságban?

Az egyik botlást okozó kó az emberi filozófia

El vagyunk kötelezve mindenféle tudás mellett, és hisszük, hogy „Isten dicsősége az intelligencia”⁶. De azt is tudjuk, hogy az ellenség kedvelt stratégiája az emberek Istentől való eltávolítása és botlásuk okozása azzal, hogy a Szabadító és tanításai fölé helyezve hangsúlyozza az emberek filozófiáit.

Pál apostol biztos tanúja volt Jézus Krisztusnak, mert olyan csodálatos tapasztalata volt a Szabadítóval, mely megváltoztatta az életét.⁷ Pál egyedi hátere felkészítette őt arra, hogy sok kultúra népével megtalálja a közös hangot. Szerette a thessalonikabeliek közvetlen egyszerűségét és a filippibeliek érzékeny együttérzését.⁸ Először nehezebbre esett, hogy megtalálja a közös hangot az intellektuális és kifinomult görögökkel. Athénban, a Mars-dombon, filozófiai megközelítésmóddal próbálkozott, és elutasították. Úgy döntött, hogy a korinthusbelieknek egyszerűen csak a megfeszített Krisztus tanát tanítja.⁹ Pál apostol saját szavait idézve:

„És az én beszédem és az én prédikálásom nem emberi bölcseségnek hitető beszédiben állott, hanem léleknek és erőnek megmutatásában:

Hogy a ti hitetek ne emberek bölcsességén, hanem Istennek erején nyugodjék.”¹⁰

A Szabadító és küldetése legfennköltebb szentírásbeli beszámolóit közé tartoznak az 1 Korinthusbeliek szavai. Az egyik fejezet – a 15. – világszeretettel figyelmet kapott Georg Friedrich Händel *Messias* című oratóriuma miatt.¹¹ Mély tanok vannak benne a Szabadítóról. A *Messias* harmadik részében, közvetlenül a „Halleluja-kórus” után, a legtöbb felhasznált szentírás az 1 Korinthusbeliek 15-ből származik. Ebben a néhány versben Pál csodálatosan leírja, mit vitt véghez a Szabadító:

„[Mert most] Krisztus feltámadott a halottak közül, zsengejük lőn azoknak, kik elaludtak.

Miután ugyanis ember által van a halál, szintén ember által van a halottnak feltámadása is.

Mert a miképpen Ádámban mindnyájan meghalnak, azonképpen a Krisztusban is mindnyájan megelevenítettek. [...]

Halál! hol a te fullánkod? Pokol! hol a te diadalmaid? [...]

De hála az Istennek, a ki a diadalmaid adja nekünk a mi Urunk Jézus Krisztus által.”¹²

Tudjuk, hogy a hitehagyásra részben azért került sor, mert az emberek filozófiai Krisztus alapvető, nélkülözhetetlen tana fölé kerekedtek. A Szabadító üzenete egyszerűségének tanítása helyett sok világos és értékes igazság megváltozott vagy elveszett. A kereszténység tulajdonképpen átvett néhány görög filozófiai hagyományt, hogy az emberek hitelvéit összhangba hozza a kor kultúrájával. A történész Will

Durant így írt erről: „A kereszténység nem kiirtotta a pogányságot, hanem átvette. A haldokló görög elme új életre kelt.”¹³ A történelem folyamán és napjainkban is előfordul, hogy az emberek azért utasítják el Jézus Krisztus evangéliumát, mert szerintük intellektuálisan nem eléggé kifinomult.

A visszaállítás hajnalán sokan legalább azt vallották, hogy a Szabadító tanításait követik. Sok ország keresztény nemzetnek tartotta magát. Azonban már akkor is volt arról szóló jövődőlés, hogy napjainkban nehezebb idők jönnek.

Heber C. Kimball adományozási korszakunk első tizenkét apostolának egyike és Brigham Young elnök első tanácsosa volt. Figyelmeztetése így szól: „Közeleg az idő, amikor... nehéz lesz a szent arcát megkülönböztetni Isten népe ellenségének arcától. Ekkor várhatjuk majd a nagy rostálást, mert bekövetkezik a nagy rostálás ideje, és sokan el fognak bukni.” Végezetül azt mondta, hogy „próbára leszünk téve”.¹⁴

Napjainkban sok országban – az Amerikai Egyesült Államokban is – jelentősen gyengül a kereszténység hatása. Vallási hitelvek nélkül az emberek nem érzik úgy, hogy felelősséggel tartoznának Istennek, ebből adódóan aztán nehéz egyetemes értékeket felállítani, melyek megszabnák, hogyan éljünk. Mélyen gyökerező filozófiák kerülnek egymással gyakori összetűzésbe.

Sajnos ez történik az egyház azon tagjaival is, akik lelépnek az alapzatról és pillanatnyi ügyek befolyásolják őket, melyek közül sok biztosan nem igazlelkű.

Heber C. Kimball prófécijával összhangban Neal A. Maxwell elder 1982-ben ezt mondta: „A rostálás nagy része az igazlelkű viselkedésmódban elkövetett és meg nem bánt mulasztások miatt következik be. Néhányan feladják majd ahelyett, hogy mindvégig kitartanának. Némelyeket elpártolók tévesztenek majd meg. Mások pedig megbántódnak, mert elég minden adományozási korszaknak a maga botlást okozó köve!”¹⁵

A másik botlást okozó kő az, ha nem vagyunk hajlandók a maga valóságában tekinteni a bűnre

Napjaink egyik egyedi és aggasztó jellemvonása az, hogy sokan bűnös viselkedésbe merülnek, amelyet azonban nem hajlandók bűnnek elismerni. Nem szólal meg a lelkiismeretük, és nem hajlandók erkölcsileg helytelennek minősíteni a viselkedésüket. Még az is előfordul, hogy némelyek megvallják az Atyába és a Fiúba vetett hitüket, majd arra a téves álláspontra helyezkednek, hogy szerető Mennyei Atyánknak nem kellene következményeket kiszabnia a parancsolataival ellentétes viselkedésre.

Nyilvánvalóan ezen az állásponton volt Koriánton is, az ifjabb Alma fia a

Mormon könyvében. Súlyos erkölcstelen viselkedésbe merült, és Alma tanácsokat adott neki. Mily áldottak vagyunk, hogy a nagy próféta, Alma, aki ő maga a legsötétebb szakadékot és a csodálatos világosságot¹⁶ is megtapasztalta, feljegyezte, hogy mit mondott neki! Alma 39. fejezetében arról olvasunk, hogy milyen tanácsokat adott fiának a bűnbánat folyamata során, majd elmagyarázta, hogyan jön el Krisztus, hogy elvegye a bűnt. Koriánton számára nyilvánvalóvá tette a bűnbánat szükségességét, hiszen „semmi tisztátalan dolog nem örökölheti Isten királyságát”¹⁷.

Az Alma 42 leír néhányat az engesztelésnek a szentírásokban fellelhető legfennköltebb tanaiból. Alma hozzásegítette Koriántont annak megértéséhez, hogy nem „igazságtalanság a bűnöst egy nyomorúságos állapotnak kiszolgáltatni”¹⁸. Ám azt is megjegyezte, hogy az irgalmas Isten Ádámától kezdve mindenkinek időt adott a bűnbánatra, mert a bűnbánat nélkül „meghiúsult volna a szabadulás nagyszerű terve”¹⁹. Alma azt is leszögezte, hogy Isten terve „a boldogság nagyszerű terve”²⁰.

Alma tanításai nagyon tanulságosak: „Mert íme, az igazságosság minden

követelményét gyakorolja, és az irgalom is jogot formál mindarra, ami a sajátja; és így csak az igazán töredelmesek szabadulnak meg.”²¹ Ha igaz valójukban tekintünk rájuk, akkor rendkívül fontosak a bűnbánat dicsőséges áldásai és a Szabadító tanításainak pontos betartása. Nem méltánytalan világosan fogalmazni, mint Alma tette azt Koriántonnal, a bűnös döntések és a bűnbánat hiányának következményeit illetően. Gyakran elhangzik, hogy „előbb vagy utóbb mindenkinek le kell ülnie a következmények lakomájának asztalához”²².

A Szabadító engesztelésének figyelemre méltó és celesztialis áldása az, hogy a bűnbánat eltörlí a bűnös viselkedést. Koriánton bűnbánata után Alma ezzel fejezte be a mondandóját: „ne... nyugtalanítsanak téged [tovább] ezek a dolgok, és csak azt enged[ed], hogy a bűneid nyugtalanítsanak, azzal a nyugtalanossággal, mely bűnbánathoz visz le téged”²³.

Botlást okozó kő az, ha a célon túl tekintünk

Jákób próféta azt mondta az ősi zsidókról, hogy „merevnyakú nép”, akik megvetették a világos beszédet, és „megölték a prófétákat, és olyan dolgok után epekedtek, melyeket nem tudtak megérteni. Vakságuk miatt tehát, mely vakság onnan származott, hogy a célon túl tekintettek, szükségképpen el kellett bukniuk.”²⁴

Bár sok példa van arra, amikor valaki a célon túl tekint,²⁵ napjaink egyik nevezetes példája erre a végletesség. Az evangéliumi végletesség azt jelenti, hogy valaki a többi, ugyanolyan fontos tantétel fölé helyez egy bizonyos evangéliumi tantételt, és olyan álláspont-ra helyezkedik, mely túlmegy az egyházi vezetők tanításain vagy ellentétes azokkal. Ezt példázza az, amikor valaki

kiegészítéseket, változtatásokat vagy egy bizonyos rész hangsúlyozását pártolja a Bölcsesség szavát illetően. Másik példa az, amikor valaki költséges előkészületeket tesz világvége forgatókönyvekre. Mindkét esetben saját értelmezésének elfogadására buzdítja a többieket. „Ha egy egészségre vonatkozó törvényt vagy bármely más alapelvet vallási fanatizmussá teszünk, a célon túl tekintünk.”²⁶

Az Úr ezt mondta egy fontos tan vonatkozásában: „Aki többet vagy kevesebbet hirdet ennél, az nem éntőlem való”²⁷. Ha oly módon emelünk ki egy tantételt, hogy azzal csökkentjük a többi, ugyanolyan fontos tantétel iránti elkötelezettségünket, vagy olyan álláspontra helyezkedünk, mely ellentétes az egyházi vezetők tanításaival vagy meghaladja azokat, akkor a célon túl tekintünk.

Az is előfordul, hogy egyháztagok az alapvető egyházi tannál nagyobb jelentőséget tulajdonítanak bizonyos – gyakran egyébként jó – ügyeknek. Elsődlegesen az adott ügynek kötelezik el magukat, és másodlagossá minősítik a Szabadító és az Ő tanításai iránti elkötelezettségüket. Ha bármit a Szabadító iránti odaadásunk fölé helyezünk, ha viselkedésünk csupán egyszerű tanítónak és nem Isten Fiának ismeri el Őt, akkor a célon túl tekintünk. Jézus Krisztus a cél!

A Tan és a szövetségek 76. szakasza nyilvánvalóvá teszi, hogy a hősiesség „Jézus tanúbizonyságában”²⁸ annak egyszerű, elengedhetetlen próbája, hogy valaki a celesztialis királyság áldásait fogja-e örökölni vagy az alacsonyabb teresztriális királyság áldásait. A hősiességhez Jézus Krisztus hatalmára és az Ő halált legyőző, a bűnbánat által a bűntől megtisztító engesztelő áldozatára kell összpontosítanunk, és követnünk kell Krisztus tanát.²⁹ A Szabadító életének és tanításának világosságára

és ismeretére is szükségünk van, hogy mutassa az utat a szövetség ösvényén, a templom szent szertartásait is beleértve ebbe. Állhatatosnak kell lennünk Krisztusban, az Ő szaván kell lakmározunk, és mindvégig ki kell tartanunk.³⁰

Zárszó

Ha hősiések szeretnének lenni Jézus tanúbizonyságában, akkor el kell kerülnünk azokat a botlást okozó köveket, melyek meggátolják sok, egyébként tiszteletre méltó férfi és nő haladását. Határozzuk el, hogy mindig Őt fogjuk szolgálni! Miközben tudásra törekszünk, el kell kerülnünk az emberek azon filozófiáit, melyek gyengítik a Szabadító iránti elkötelezettségünket. A maga igaz valójában kell tekintenünk a bűnre, és a bűnbánat által el kell fogadnunk a Szabadító engesztelését. El kell kerülnünk a célon túl tekintést. Jézus Krisztusra, a mi Szabadítónkra és Megváltónkra kell összpontosítanunk, és követnünk kell az Ő tanát.

Édesapám annak eszközét látta a villanyoszlopban, hogy van elektromosság, világosság és bőséges víz a főzéshez, a takarításhoz és a tisztálkodáshoz. Életminősége javításának gázlóköve volt ez.

Egy író felveti, hogy a botlást okozó kövek átalakíthatók „gázlókövekké, melyek nemes jellemhez és a mennybe vezetnek”³¹.

Számunkra a Jézus tanúbizonyságában tanúsított hősiesség gázlókő ahhoz, hogy kiérdemeljük a Szabadító kegyelmét és a celesztialis királyságot. Jézus Krisztus az egyetlen név az ég alatt, mely által megszabadulhatunk.³² Biztos tanúságotam teszem az Ő isteni és fenséges szerepéről az Atya tervében. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Tan és a szövetségek 14:7; lásd még János 17:3.
2. Tan és a szövetségek 76:79.
3. Lásd *Hűek a hithez: Evangéliumi értelmező szótár* (2004). 150–151.
4. *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*,

Gary E. Stevenson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

- 11th ed. (2003), “stumbling block.”
5. *Merriam-Webster’s Collegiate Dictionary*, “stumble.”
6. Tan és a szövetségek 93:36.
7. Lásd Apostolok cselekedetei 9:1–9; 26:13–18.
8. Lásd Frederic W. Farrar, *The Life and Work of St. Paul* (1898), 319.
9. Lásd Farrar, *Life and Work of St. Paul*, 319–20.
10. 1 Korinthusbeliek 2:4–5.
11. Lásd Georg Friedrich Händel: *The Messiah*. Könemann Music Budapest (1997). 205.
12. 1 Korinthusbeliek 15:20–22, 55, 57.
13. Will Durant, *The Story of Civilization*, vol. 3, *Caesar and Christ* (1944), 595.
14. Heber C. Kimball, in Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball* (1945), 446.
15. Neal A. Maxwell, “Be of Good Cheer,” *Ensign*, Nov. 1982, 68.
16. Lásd Móziás 27:29.
17. Alma 40:26.
18. Alma 42:1. Az utolsó napi szentek tana szerint az egész emberiség lehetőséget kap, azok is, akik ebben az életben nem hallanak Krisztusról; azok a gyermekek is, akik a felelősségre vonhatóság kora előtt halnak meg; és azok is, akik híján vannak a megfelelő értelmi képességeknek (lásd Tan és a szövetségek 29:46–50; 137:7–10).
19. Alma 42:5.
20. Alma 42:8.
21. Alma 42:24.
22. Robert Louis Stevenson, in Carla Carlisle, “A Banquet of Consequences,” *Country Life*, July 6, 2016, 48. Mrs. Carlisle Robert Louis Stevensonnak tulajdonítja az idézetet. Vannak, akik másoknak.
23. Alma 42:29.
24. Jákób 4:14.
25. Az egyházi folyóiratoknak írt 2003-as cikkemben négy olyan területet emeltem ki, mely teológiai vakságot és a Jákób által említett botlást eredményezhet: evangéliumi igazságok helyettesítése emberi filozófiával, evangéliumi végletesség, mindennapi elkötelezettséget helyettesítő hősi gesztusok, és a tan fölé helyezett szabályok (lásd “Looking Beyond the Mark.”
26. Quentin L. Cook, “Looking beyond the Mark.”
27. Tan és a szövetségek 10:68.
28. Tan és a szövetségek 76:79.
29. Lásd 2 Nefi 31:17–21.
30. Lásd 2 Nefi 31:20–21.
31. Henry Ward Beecher, in Tryon Edwards, *A Dictionary of Thoughts* (1891), 586.
32. Lásd 2 Nefi 31:21; Móziás 3:17.

Tekintsetek a könyvre, tekintsetek az Úrra

Képesek vagytok-e úgy látni a Mormon könyvét, mint a záróköveteket? Mint az erőtök lelki középpontját?

Mary Elizabeth Rollins

Elképzelem magamban, ahogy ti, a felnövekvő nemzedék tagjai a konferencia mostani ülését nézitek vagy hallgatjátok valahol a világon. Szeretnék megosztani veletek egy igaz történetet: egy olyan történetet, amely egyszerre szolgálhat példával és tanulsággal. Megmutathatja nektek, hogyan kerüljetek közelebb az Úrhoz és tegyetek szert nagyobb erőre a kísértéseknek való ellenálláshoz.

Ez a történet egy fiatal New York-i lányról szól, aki hároméves kora előtt elvesztette az édesapját, amikor az őt szállító hajó elsüllyedt egy nagy tavon. A kislány, valamint az édesanyja, a bátyja és a húga egy másik városba, egy másik államba költöztek a nagynénjéhez és a nagybátyjához. Érkezésük után nem sokkal egy újonnan megszervezett vallás misszionáriusai és tagjai érkeztek a városba, elhozva az evangélium visszaállításának dicsőséges hírét. Elmeséltek egy figyelemre méltó történetet arról, hogy egy angyal elvitt egy ősi feljegyzést egy Joseph Smith nevű fiatalembernek, amelyet ő azután Isten hatalma által lefordított. A látogatók közül ketten – Oliver Cowdery és

John Whitmer – a saját szemükkel látták az ősi feljegyzés bevésett fémlemezeit, Whitmer pedig a kezében is tartotta az aranylemezeket. A feljegyzést nem sokkal azelőtt ki is nyomtatták, így Whitmer testvér magával hozta a könyvet. A könyvnek természetesen az volt a címe, hogy a Mormon könyve.

Amikor a 12 éves Mary hallotta a misszionáriusokat a könyvről beszélni, különleges érzés költözött a szívébe. Habár a Mormon könyve jó vaskos

kötet volt, Mary sóvárgott, hogy elolvashassa. Amikor Whitmer testvér elutazott, a könyv egyik becses példányát Isaac Morley testvérnek adta, aki Mary nagybátyjának a barátja és az új egyház egyik helyi vezetője volt.

Mary később ezt jegyezte fel: „Elmentem [Morley testvér] házához..., és megkértem, hogy láthassam a könyvet; [ő] a kezembe helyezte azt, [és] midőn rátekinttem, oly vágyat éreztem az elolvasására, hogy nem lévén képes türtőztetni magamat megkértem, hadd vigyem azt haza elolvasni... Azt mondta..., neki magának is alig jutott ideje elolvasni akár egy fejezetet is a könyvből, és látni is csak néhányan látták azt a fivérek közül; én azonban oly buzgón könyörögtem evégett, hogy végül így szólt: »Gyermekem, ha visszahozod a könyvet a holnap reggeli étkezés előtt, elviheted.«”

Mary hazaszaladt, és a könyv annyira megfogta, hogy majdnem egész éjszaka fennmaradt olvasni. Másnap reggel, amikor visszavitte a könyvet, Morley testvér azt mondta: „Úgy hiszem, nem olvastál valami sokat belőle.” Hozzátette: „Nem hinném, hogy egyetlen szavát is el tudod mondani nekem.” Mary kihúzta magát és emlékezetből felmondta a Mormon könyve első versét. Azután elmesélte Nefi próféta történetét. Mary később

ezt írta: „Meglépten meredt rám, majd így szólt: »Gyermekem, vidd haza e könyvet és fejezd be – én várhatok.«”

Rövid idő elteltével Mary végzett a könyv olvasásával, és ő lett az első a városban, aki az egész könyvet elolvasta. Tudta, hogy igaz, és hogy Mennyei Atyától származik. Amikor a könyvre tekintett, az Úrra tekintett.

Egy hónappal később különleges látogató érkezett az otthonába. Mary a következőket írta az aznapi emlékezetes találkozásáról: „...midőn [Joseph Smith] meglátott, oly komolyan tekintett rám... Egy-két pillanat múlva... nagyszerű áldást adott nekem..., és megajándékozott a könyvvel, és azt mondta, hogy ad Morley testvérnek egy másikat... Mindnyájan éreztük, hogy ő Istentől való férfiú, mivelhogy hatalommal szólt, és oly módon, mint aki... felhatalmazással bír.”

Ez a fiatal lány, Mary Elizabeth Rollins sok egyéb csodát is látott az élete során, és mindig megtartotta a Mormon könyvről való bizonyosságát.¹ Ez a történet különleges jelentőséggel bír számomra, mivel ő az egyik szepapám nagynénje. Mary példáján és a saját életem egyéb élményein keresztül megtanultam, hogy soha senki nem túl fiatal ahhoz, hogy személyes bizonyosságra törekedjen a Mormon könyvről, és el is nyerje azt.

Bizonyosságok záróköve

Mary története személyes tanulsággal is szolgál számotokra. Közületek mindegyik fiatal férfi, fiatal nő és gyermek érezheti mindazt, amit ő érzett. Amikor a Mormon könyvét olvassátok, és azzal a vágygal imádkoztok, hogy megtudjátok: igaz-e, akkor a ti szívetekbe is elérkezhet ugyanaz a benyomás, amelyben Marynek is része volt. Az is előfordulhat, hogy miközben kiálltok és tanúbizonyosságot tesztek a Mormon könyvről, érezni fogjátok a megerősítés ugyanezen lelkét. A Szentlélek szólni fog a szívetekhez. Akkor is érezhetitek ugyanezt a megerősítő lelkiséget, miközben másokat hallgattok, amint megosztják a Mormon könyvről való bizonyosságukat. E lelki tanúságtételek mindegyike azt eredményezheti, hogy a Mormon könyve a bizonyosságok zárókövévé válik.

Elmagyarázom. Joseph Smith próféta, aki „Isten ajándéka és hatalma” által lefordította a Mormon könyvét, úgy jellemezte azt, mint amely „a leginkább hibátlan könyv a földön, és vallásunk záróköve”².

A Mormon könyve első, 1830-as kinyomtatása óta több mint 174 millió példány lett kiadva 110 nyelven, ami azt mutatja, hogy a Mormon könyve még mindig a vallásunk záróköve. De mit jelent ez számotokra, egyénenként?

A Mormon könyve a boltíves kapu zárókövéhez hasonlóan biznyságunk záróköve lehet

Építészeti értelemben a zárókő a boltíves kapu fő eleme. Ez az az ék alakú kő, amely a boltív középső, legmagasabb pontján helyezkedik el. Ez minden kő között a legfontosabb, mert ez tartja helyén a boltív két pillérét, megátolva azok összeomlását. Ez a szerkezeti elem biztosítja azt is, hogy az alatta lévő kapu vagy nyílás átjárható maradjon.

Evangéliumi értelemben az Úrtól jövő ajándék és áldás, hogy a vallásunk záróköve valami olyan tapintható és kézzelfogható dolog, mint a Mormon könyve, és hogy a kezetekbe vehetitek és olvashatjátok. Képesek vagytok-e úgy látni a Mormon könyvét, mint a záróköveteket? Mint az erőtök lelki középpontját?

Ezra Taft Benson elnök kifejtette Joseph Smith e tanításait. Ezt mondta: „A Mormon könyve három szempontból tekinthető vallásunk zárókövének. Záróköve a Krisztusról való tanúbiznyságunknak, záróköve a tanunknak, valamint záróköve a biznyságnak.”

Benson elnök még a következőket tanította: „...a Mormon könyve igazságot tanít nekünk [és] biznyságot tesz Krisztusról... Ezenkívül tartalmaz még valamit. Hatalom rejtezik a könyvben, mely abban a pillanatban elkezd kiáradni az életerekekre, amint hozzáláttok a könyv komoly tanulmányozásához.

Nagyobb erővel tudtok majd ellenállni a kísértéseknek... Képesek lesztek arra, hogy a szoros és keskeny ösvényen maradjatok.”³

Az én személyes tanúbiznyságom

Az én esetemben a Mormon könyve több év alatt és számos élmény révén vált a biznyságom zárókövévé. Biznyságom kialakulása során az egyik erőteljes élmény akkor ért, amikor fiatal misszionáriusként szolgáltam az első területemen: Kumamoto városában, Japánban. A társammal házról házra járva térítettünk. Találkoztam egy nagymamával, aki kedvesen behívott az otthona belépőterébe (ennek japánul *genkan* a neve). Megkínált minket hideg innivalóval azon a meleg napon. Akkor még nem voltam hosszú ideje Japánban; nem sokkal azelőtt fejeztem be a Mormon könyve olvasását és azért imádkoztam, hogy bizonyosan tudjam: igaz.

Mivel új voltam Japánban, japánul sem beszéltem valami jól. Tulajdonképpen azt hiszem, hogy ez az asszony nem sokat értett abból, amit elmondtam. Elkezdtem tanítani őt a Mormon könyvéről, elmesélve azt, ahogy Joseph Smith egy lemezekre vésett ősi feljegyzést kapott egy angyaltól, és lefordította azokat Isten hatalma által.

Amikor megosztottam vele a biznyságomat arról, hogy a Mormon könyve Isten szava, illetve egy másik biznyság Jézus Krisztusról, a lehető legerősebb benyomásban volt részem, melyhez mellkasomban a megnyugvásnak és a békességnek az a meleg érzése társult, melyet a szentírások úgy írnak le, hogy „tebened égővé teszem kebledet”⁴. Ez az érzés erőteljes módon erősítette meg számomra, hogy a Mormon könyve valóban Isten szava. Ott és akkor az érzéseim annyira erősek voltak, hogy könnybe lábadt a szemem, miközben ehhez a japán nagymamához

beszéltem. Soha nem felejtettem el azt a különleges érzést azon a napon.

A ti személyes tanúbiznyságotok

Közületek is mindenki kaphat személyes tanúbiznyságot erről a könyvről! Tisztában vagytok vele, hogy a Mormon könyve nektek íródott? Hogy a ti napjaitokra íródott? Ez a könyv egyike az abból fakadó áldásoknak, hogy az idők teljességének adományozási korszakának nevezett korban élünk. Habár a Mormon könyvét sugalmazott ősi szerzők írták – köztük sok próféta –, nekik és koruk embereinek nem volt meg az a kiváltságuk, hogy a teljes könyvet birtokolják. Számotokra ma könnyen hozzáférhető az a szent feljegyzés, amelyet próféták, papok és királyok kezeltek kincsként, fogadtak be és őriztek meg! Kiváltságotokban áll kezetekben tartani a teljes Mormon könyvét. Érdekes módon, az egyik Mormon könyvebeli próféta, Moróni, látta a mi napjainkat – a ti napjaitokat. Még titeket is látott látomásban, sok száz évvel ezelőtt! Moróni így írt:

„Íme, az Úr nagy és bámulatos dolgokat mutatott meg [azt a napot] illetően..., amikor ezek a dolgok” – értve ezen a Mormon könyvét – „előkerülnek közöttetek.

Íme, úgy beszélek hozzátok, mintha jelen lennétek, pedig nem vagytok. De íme, Jézus Krisztus megmutatott nekem titeket, és én ismerem cselekedeteiteket.”⁵

Annak érdekében, hogy segítsek a Mormon könyvét biznyságotok zárókövévé tenni, javaslok nektek egy kihívást. Nemrégiben tudomásomra jutott, hogy a fiatalok átlagosan napi 7 órát töltenek a tévét, a számítógépet vagy az okostelefonjukat bámulva.⁶ Ennek tudatában megtennétek-e egy apró változtatást? Felcserélnétek-e a napi képernyőidőtök egy részét – különösen

a közösségi médiának, az internetnek, a játékoknak vagy a tévzésnek szentelt részét – a Mormon könyve olvasására? Ha az általam hivatkozott tanulmányok pontosak, akkor könnyen találhatok időt a Mormon könyve mindennapi tanulmányozására, még ha az csak napi 10 perc is. És olyan formában tanulmányozhatjátok, hogy az élvezetes és érthető legyen számotokra – akár a mobileszközötökön, akár könyv formájában. Russel M. Nelson elnök nemrég így figyelmeztetett: „Soha ne kezeljük úgy a Mormon könyve olvasását, mint valami nyűgöt; mintha keserű gyógyszer lenne, melyet gyorsan le kell nyelni, hogy túllegyünk rajta.”⁷

Ha fiatalabb gyerekek vagytok, olvashatjátok valamelyik szülőötökkel, nagyszülőötökkel vagy más családtagotokkal. Ha egy fejezet, vers vagy rész annyira nehéznek bizonyulna, hogy elvennie a kedveteket az olvasástól, ugorjatok a következőre és az utána következőre. Magam elé képezem, ahogy Mary példáját követitek. Magam elé képezem, ahogy izgatottan kiválasztjátok az időt és egy csendes zugot a Mormon könyve olvasásához. Látom, ahogy válaszokat fedeztek fel, iránymutatást éreztek, és megszerzitek a saját bizonyosságokat a Mormon könyvéről és a bizonyágot Jézus Krisztusról. Amikor a könyvre tekintetek, az Úrra tekintetek.

El fogtok mélyedni e becses könyv részeiben, és majd' minden oldalon találkozni fogtok szeretett Szabadítótokkal, az Úr Jézus Krisztussal. Úgy becsülik, hogy átlagban 1,7 versenként fordul elő az Ő nevének valamilyen változata.⁸ Maga Krisztus is bizonyágot tett a könyv igaz voltáról ezekben az utolsó napokban, amikor kijelentette, hogy „ahogy él a ti Uratok és Istenetek, ez igaz”⁹.

Hálás vagyok azért a felhívásért és ígéretért, melyet az Úr Moróni

prófétán keresztül intézett mindegyikötökhöz – és mindenkihez, aki a Mormon könyvét olvassa. Zárásként felolvasom ezt a felhívást és ígéretet, hozzátéve a saját bizonyosságomat: „És amikor ezeket a dolgokat [a Mormon könyvét] megkapjátok, arra buzdítalak benneteket, hogy [Jézus] Krisztus nevében kérdezzétek meg Istent, az Örökkévaló Atyát, hogy nem igazak-e ezek a dolgok; és ha őszinte szívvel, igaz szándékkal, Krisztusba vetett hittel kérdeztek, akkor ő a Szentlélek hatalma által ki fogja nektek nyilvánítani ennek igazságát.”¹⁰

Bizonyágot teszem az evangélium visszaállításáról ezekben az utolsó napokban, valamint a Mormon könyvéről mint a visszaállítás kézzelfogható bizonyítékáról. Ahogyan e könyv szavai arra ihlettek egy 12 éves lányt, hogy befogadja Jézus Krisztus visszaállított egyházát majdnem két évszázaddal ezelőtt, az általatok talált igazságok hasonlóképpen fognak felemelni és megihletni titeket. Meg fogják erősíteni a hiteteket, világossággal töltik meg a lelketeket, és felkészítenek benneteket egy olyan jövőre, melyet most még aligha vagytok képesek felfogni.

A könyv oldalain fel fogjátok fedezni Isten végtelen szeretetét és felfoghatatlan kegyelmét. Amikor arra törekedtek, hogy kövessétek az ott talált tanításokat, fokozódní fog az örömetök, ki fog tágulni az értelmetek, és fel fognak tárulni előttetek a halandóság által okozott számos kihívásra keresett válaszok. Amikor a könyvre tekintetek, az Úrra tekintetek. A Mormon könyve Isten kinyilatkoztatott szava. Erről teszem bizonyágot teljes szívemből és lelkemből, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd “Mary Elizabeth Rollins Lightner,” *Utah Genealogical and Historical Magazine*, July 1926, 193–95.
2. A Mormon könyve bevezetése.
3. Ezra Taft Benson, “The Book of Mormon—Keystone of Our Religion,” *Ensign*, Nov. 1986, 5, 7; lásd még Az egyház elnökeinek tanításai: Ezra Taft Benson (2014). 151.
4. Tan és a szövetségek 9:8.
5. Mormon 8:34–35.
6. Lásd American Academy of Pediatrics, “Media and Children,” aap.org.
7. Russell M. Nelson, “Strengthen the Shepherds” (az általános konferencia vezetőségi gyűlésein mondott beszéd, Sept. 28, 2016).
8. Lásd Susan Easton Black, *Finding Christ through the Book of Mormon* (1987), 16–18.
9. Tan és a szövetségek 17:6.
10. Moróni 10:4; lásd még 3., 5. vers.

D. Todd Christofferson elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

„Megmaradtok az én szeretetemben”

Isten szeretete végtelen, és örökké kitart, az azonban, hogy ez mit jelent ránk nézve, azon múlik, hogyan reagálunk az Ő szeretetére.

A Biblia azt mondja, hogy „az Isten szeretet”¹. Ő a szeretet tökéletes megtestesülése, mi pedig nagymértékben e szeretet állandóságára és egyetemes hatókörére hagyatkozunk. Ahogyan Thomas S. Monson elnök megfogalmazta: „Akár úgy érzitek, hogy megérdemlitek, akár nem, Isten szeretete mindig rendelkezésükre áll. Egyszerűen mindig ott van.”²

Számtalan módon jellemezhetjük az isteni szeretetet, és beszélhetünk róla. Az egyik kifejezés, amelyet gyakran hallunk manapság, az, hogy Isten szeretete „feltétel nélküli”. Bár bizonyos értelmezésben ez igaz, a *feltétel nélküli* jelző sehol sem jelenik meg a szentírásokban. Az Ő szeretetét a szentírások úgy írják le, mint „nagyszerű és csodálatos szeretet...”³, „tökéletes szeretet”⁴, „megváltó szeretet”⁵ és „örökkévaló szeretet...”⁶. Jobb kifejezések ezek, mivel a *feltétel nélküli* jelző olyan téves elgondolásokat sugallhat, mint hogy Isten eltűr és megbocsát mindent, amit teszünk, hiszen a szeretete feltétel nélküli, vagy hogy Isten nem követel meg tőlünk semmit, hiszen az Ő szeretete feltétlen, illetve hogy *mindenki* megszabadul Isten mennyből

királyságában, hiszen az Ő szeretete feltétel nélküli. Isten szeretete végtelen és örökké kitart, az azonban, hogy ez mit jelent ránk nézve, azon múlik, hogyan reagálunk az Ő szeretetére.

Jézus azt mondta:

„A miképpen az Atya szeretett engem, én is úgy szeretlek titeket: maradjatok meg ebben az én szeretetemben.

Ha az én parancsolataimat megtartjátok, megmaradtok az én szeretetemben; a miképpen én megtartottam az én Atyámnak parancsolatait, és megmaradok az ő szeretetében.”⁷

„Megmaradni” a Szabadító szeretetében azt jelenti, hogy elnyerjük az Ő irgalmát és az tökéletessé tesz bennünket.⁸ Ahhoz pedig, hogy elnyerjük az Ő irgalmát, hittel kell rendelkezünk Jézus Krisztusban, be kell tartanunk a parancsolatait, beleértve a bűnbánatot is, illetve a bűnök bocsánatára való keresztelkedést és a Szentlélek elnyerését, valamint tovább kell haladnunk az engedelmesség ösvényén.⁹

Isten mindig szeret bennünket, de nem tud megszabadítani minket a bűneinkben.¹⁰ Emlékezzetek Amulek szavaira, melyeket Zézromnak mondott arról, hogy a Szabadító nem menti meg

népét a bűneikben, csak a bűneiktől,¹¹ mégpedig azért, mert bűnősként tisztátalanok vagyunk, és „semmi tisztátalan dolog nem örökölheti a mennyek királyságát”¹² vagy lakozhat Isten színe előtt. „És az Atya hatalmat adott [Krisztusnak], hogy megváltsa [népét] a bűneiktől, a bűnbánat folytán; elküldte tehát az angyalait, hogy hirdessék a bűnbánat feltételeinek híreit, mely elvezet a Megváltó hatalmához, lelkek szabadulására.”¹³

A Mormon könyvből megtudjuk, hogy Krisztus szenvedésének – az Ő szeretete végső megnyilvánulásának – célja az volt, „hogy irgalmas bensőt teremtsen, mely legyőzi az igazságosságot, és lehetővé teszi az emberek számára, hogy bűnbánathoz vezető hitük lehessen.

És így az irgalom eleget tehet az igazságosság követelményeinek, és a biztonság karjaiba zárja őket, míg aki nem gyakorol bűnbánathoz vezető hitet, az ki lesz téve az igazságosság követelményei teljes törvényének; tehát csak annál lép érvényre a megváltás

nagy és örökkévaló terve, akinek bűnbánathoz vezető hite van.”¹⁴

A bűnbánat tehát az Ő ajándéka számunkra, melyért igen drága árat fizetett.

Néhányan úgy érvelnek, hogy Isten válogatás nélkül megáld mindenkit – Jézus hegyi beszédben tett kijelentését idézve például: „[Isten] felhossa az ő napját mind a gonoszokra, mind a jókra, és esőt ad mind az igazaknak, mind a hamisaknak”.¹⁵ Isten valóban minden gyermekére kiárasztja minden áldását, amit csak tud – az összes áldást, melyet a szeretet, a törvény, az igazságosság és a könyörület lehetővé tesz. Azt parancsolja nekünk, hogy legyünk hasonlóan nagylelkűek:

„Én pedig azt mondom néktek: Szeressétek ellenségeiteket, áldjátok azokat, a kik titeket átkoznak, jót tegyetek azokkal, a kik titeket gyűlölnék, és Imádkozzatok azokért, a kik háborgatnak és kergetnek titeket;

Hogy legyetek a ti mennyei Atyátoknak fiai”.¹⁶

Isten nagyszerűbb áldásai mindazonáltal az engedelmség feltételéhez kötöttek. Russell M. Nelson elnök kifejtette: „Isten szeretetének ragyogó csokrához – melynek része az örök élet is – hozzá tartoznak olyan áldások is, amelyeket ki kell érdemelniük, és amelyek nem automatikusan járó, érdemtelenül elvárható jogosultságok. A bűnösök nem formálhatják át az Ő akaratát a sajátjuknak megfelelően,

és nem várhatják, hogy megáldja őket a bűneikben [lásd Alma 11:37]. Amennyiben az Ő gyönyörű csokrának minden nyíló virágát élvezni kívánják, bűnbánatot kell tartaniuk.”¹⁷

Azon túl, hogy a bűnbánót büntelenné és szeplőtelenné változtatja, azzal az ígérettel, hogy „fel fog[na]k emeltetni az utolsó napon”,¹⁸ az Isten szeretetében való megmaradásnak egy második, életbevágó vonatkozása is van. Ha megmaradunk az Ő szeretetében, az képessé tesz bennünket a teljes lehetőségeink kiaknázására, hogy olyanok legyünk, akár Ő maga.¹⁹ Ahogyan azt Dieter F. Uchtdorf elnök kijelentette: „Isten kegyelme... nem csupán korábbi ártatlan állapotunkba állít vissza bennünket. [...] Az Ő célja sokkal magasabb: azt szeretné, hogy fiai és leányai olyanokká váljanak, mint Ő maga.”²⁰

Megmaradni Isten szeretetében ebben az értelemben azt jelenti, hogy teljesen alárendeljük magunkat az Ő akaratának. Azt jelenti, hogy szükség esetén elfogadjuk az Ő helyreigazítását, „mert a kit szeret az Úr, megdorgálja”.²¹ Azt jelenti, hogy szeretjük és szolgáljuk egymást, ahogyan Jézus szeretett és szolgált bennünket.²² Azt jelenti, hogy megtanulunk „megmaradni a celesztális királyság törvényében”, hogy „meg [tudjunk] maradni egy celesztális dicsőségben”.²³ Ahhoz, hogy azzá tehesen bennünket, amivé válhatunk, Mennyei Atyánk könyörög, hogy engedjünk „a Szent Lélek hívásainak, és [vetközzük]

le a természetes embert és váljunk] szentté az Úr, Krisztus engesztelése által, és [legyünk] olyan[ok], mint egy gyermek, engedékeny, szelíd, alázatos, türelmes, telve szeretettel, aki mindazon dolgoknak hajlandó alávetni magát, melyet az Úr jónak lát kiszabni rá, éppen úgy, ahogy egy gyermek veti alá magát az atyjának”.²⁴

Dallin H. Oaks elder megjegyezte: „...a végső ítélet nem csupán a jó és a rossz cselekedetek összességének kiértékelése – azé, amit *megtettünk*. Tetteink és gondolataink végső hatásának az elismerése is ez – azé, akivé *váltunk*.”²⁵

Helen Keller története példázatszerűen világítja meg, hogyan formálhatja át az isteni szeretet a készséges lelket. Helen 1880-ban született az Amerikai Egyesült Államok Alabama nevű tagállamában. Mindössze 19 hónapos volt, amikor egy tisztázatlan betegség következtében megsüketült és megvakult. Elképesztően intelligens volt, és nagyon elkeserítette, amikor hasztalanul próbálta felfogni és értelmezni a környezetét. Amikor kitapintotta a családtagjai ajkának mozgását, és ráébredt, hogy szájukkal beszélnek, „dührohamot kapott, [mert] képtelen volt belefolyani a beszélgetésbe”.²⁶ Hatéves korára Helen kommunikáció iránti igénye és elkeseredettsége olyan hevessé vált, hogy „kitörései már naponta, sőt, olykor óránként következtek be”.²⁷

Szülei egy tanítót fogadtak leányuk mellé, egy Anne Sullivan nevű asszonyt.

Éppúgy, ahogyan Jézus Krisztus esetében is, aki érti gyengeségeinket,²⁸ Anne Sullivan is komoly nehézségekkel küszködött, így megértette Helen hiányosságait. Ötévesen Anne elkapott egy betegséget, mely fájdalmas sérülést okozott a szaruhártyáján, majdnem teljesen megvakítva őt. Nyolcéves korában meghalt az édesanyja; édesapja pedig magára hagyta öccsével, Jimmievel. Egy „szegényházba” kerültek, ahol olyan nyomorúságos körülmények uralkodtak, hogy Jimmie három hónap alatt meghalt. Makacs kitarásának köszönhetően Anne felvételt nyert a Vakok és Látássérültek Perkins Iskolájába, ahol kiváló eredménnyel végzett. Egy műtéti beavatkozás javított a látásán, így képes volt a nyomtatott szöveget elolvasni. Amikor Helen Keller édesapja megkezdte a Perkins Iskolát, és tanítót kért leánya számára, Anne Sullivanre esett a választás.²⁹

Kezdetben nem volt túl kellemes élmény. Helen „ütötte, csípte, rúgta tanárát, sőt egy alkalommal az egyik fogát is kiverte. [Anne] végül azzal szelídítette meg, hogy átköltöztek [Helennel] egy kis házikóba a Keller-birtokon belül. Türelemmel és határozott következetességgel végül elnyerte a gyermek szívét és bizalmát.”³⁰ Hasonlóképpen mi is, amikor megtanulunk az ellenállás helyett bízni isteni Tanítónkban, Ő képes velünk munkálkodni, hogy megvilágosítson és egy új valóságba emeljen bennünket.³¹

Anne úgy segített Helennek a szavak megtanulásában, hogy az ismerős

tárgyakat kibetűzte ujjával Helen tenyerén. „[Helen] élvezte ezt a »játékot az ujjakkal«, de nem értette egészen a híres pillanatilag, amikor [Anne] kibetűzte a »v-í-z« szót, miközben vizet csurgatott [Helen] kezére. [Helen] később azt írta:

»Hirtelen mintha valami rég elfeledett dolog sejtett volna fel a homályból... és a nyelv misztériuma valamiképpen kinyilatkoztatott számomra. Tudtam, hogy a 'v-í-z' azt a csodás, hűvös valamit jelentette, amely a kezemre ömlött. Ez az élő szó életre keltette a lelkemet, világosságot, reményt, örömet nyújtott, és kiszabadította! [...] Mindennek volt neve, és minden név egy új gondolatnak adott életet. Amint visszatértünk a házba..., úgy tűnt, minden megérintett tárgy élettől remeg.«³²

Helen Keller felnőtt korában a nyelv iránti szeretetéről, írói készségéről, valamint előadói kifinomultságáról vált ismertté.

A Helen Keller életét bemutató egyik filmben szüleit úgy ábrázolják, mint akik megelégedtek Anne Sullivan munkájával, amint annyira megszelídítette vad leányukat, hogy az illedelmesen ült a vacsoránál, rendben evett, és összehajította a szalvétát, amikor végzett. Anne azonban tudta, hogy Helen sokkal, de sokkal többre képes, és hogy jelentős küldetése van.³³ Mi magunk is egészen elégedettek lehetünk életünk eddigi eredményeivel, és azzal, akik éppen vagyunk, míg Szabadítónk szeme előtt dicsőséges lehetőségünk ragyog, melyet mi

mindössze „tükör által homályosan látunk”³⁴. Mindannyian megtapasztalhatjuk az elragadtatást, amikor ezen isteni lehetőségünk kibontakozását érezzük magunkban, hasonlóan ahhoz az örömhöz, melyet Helen Keller érzett, amikor a szavak életre keltek, megvilágítva és felszabadítva a lelkét. Mindannyian képesek vagyunk arra, hogy szeressük és szolgáljuk Istent, valamint hatalmunkban áll megáldani embertársainkat. „...a mint meg van írva: A miket szem nem látott, fül nem hallott és embernek szíve meg se gondolt, a miket Isten készített az őt szeretőknak.”³⁵

Gondoljuk végig, milyen ára volt Isten becses szeretetének. Jézus kinyilatkoztatta, hogy a bűneinkért hozott engesztelés, valamint a mind a lelki, mind pedig a fizikai haláltól való megváltásunk érdekében átért szenvedései arra indították, hogy Ő, „Isten, mindenek közt a legnagyobb is reszket[ett] a fájdalomtól, és minden pórusból vér[zett], és testben és lélekben is szenved[ett] – és azt kívánta..., hogy ne igya... ki a keserű poharat, és visszarettenje[n]”.³⁶ A Gecsemánében és a kereszten átért gyötrelme hatalmasabb volt annál, mint amit bármely halandó el tudna viselni.³⁷ Mindazonáltal Atyja és irántunk érzett szeretete miatt kitartott, és ennek következményeként képes halhatatlanságot és örök életet kínálni számunkra.

Szívszaggatóan jelképes, hogy „minden pórusból vér fakad[t]”,³⁸ amikor Jézus a Gecsemánében, az olajsajtó helyén szenvedett. A Szabadító idejében az olívaolaj előállításához a bogycsokát először összetörték oly módon, hogy egy hatalmas követ gördítettek át rajtuk. Az így keletkezett „töretet” puha, lazán szótt kosarakba helyezték, melyeket egymásra halmoztak. Súlyuk az első és legtisztább olajat

préselte ki. Ezután hatalmas gerenda vagy farönk segítségével fokozták a nyomást, melyet a kosarak tetejére helyeztek, így nyerve ki még több olajat. Végül, az utolsó cseppek kinyerése érdekében a gerenda egyik végét kövekkel súlyozták le, hogy a lehető legnagyobb, mindent kiszorító nyomást idézzék elő.³⁹ És igen, az olaj vérvörös, amikor először kicsordul.

Máté beszámolója jut eszembe arról, amikor a Szabadító belépett a Gecsemáné kertjébe azon a végzetes éjszakán – hogy „kezde szomorkodni és gyötrődni. [...]

És egy kissé előre menve, arcra borúla, könnyörogvén és mondván: Atyám! ha lehetséges, múljék el tőlem e pohár; mindazáltal ne úgy legyen a mint én akarom, hanem a mint te.”⁴⁰

Aztán, amint elképzelésem szerint a gyötrelme még fokozottabbá vált, második alkalommal is szabadításért könyörgött, majd végül – talán szenvedési csúcspontján – még harmadszor is. Kiállta a gyötrelmet, míg az igazságosság az utolsó cseppig megelégtetett.⁴¹ Azért tette, hogy megváltson titeket és engem.

Mily becses ajándék is az isteni szeretet! Ezzel a szeretettel telve Jézus ezt kérdezi: „...nem tértek-e most vissza hozzám, és bánjátok meg bűneiteket, és tértek meg, hogy meggyógyíthatalak benneteket?”⁴² Gyengéden erről biztosít bennünket: „Íme, ki van nyújtva felétek irgalmas karom, és aki jön, azt befogadom; és áldottak azok, akik hozzám jönnek.”⁴³

Hajlandóak vagytok szeretni Őt, aki előbb szeretett titeket?⁴⁴ Akkor tartásatok be az Ő parancsolatait!⁴⁵ Hajlandóak vagytok a barátjai lenni Őneki, aki az életét adta az Ő barátaiért?⁴⁶ Akkor tartásatok be az Ő parancsolatait!⁴⁷ Hajlandóak vagytok megmaradni az Ő szeretetében, és elnyerni mindazt, amit

Ő oly bőkezűen kínál nektek? Akkor tartásatok be az Ő parancsolatait!⁴⁸ Azért imádkozom, hogy teljesen megmaradjunk az Ő szeretetében, és érezzük azt, Jézus Krisztus nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. 1 János 4:8. Bármily dicsőséges és bizonyosságot adó is Jézus Krisztus szeretete, ez nem az Ő egyetlen tulajdonsága. „Jelleme, tökéletességei és tulajdonságai” (*Lectures on Faith* [1985], 38) között szerepel az igazságosság, az igazság és a változatlanág – Ő ugyanaz az Isten tegnap, ma és mindörökké (lásd *Lectures on Faith*, 41). A teljes tökéletességhez birtokolt ezen és egyéb jellemvonások és tulajdonságok nélkül nem lenne Isten.
2. Vö. Thomas S. Monson: Soha nem járunk egyedül. *Liahóna*, 2013. nov. 124.
3. Tan és a szövetségek 138:3.
4. 1 János 4:18; Moróni 8:16.
5. Alma 5:26.
6. Jeremiás 31:3.
7. János 15:9–10.
8. Lásd Moróni 10:32–33.
9. Lásd 2 Nefi 31:11–21; 3 Nefi 27:16–20; lásd még Tan és a szövetségek 20:29–34.
10. Lásd Alma 11:32–37; lásd még Alma 42:13, 15, 22–27.
11. Lásd Hélamán 5:10–11.
12. Alma 11:37; lásd még Mózes 6:57.
13. Lásd Hélamán 5:11.
14. Alma 34:15–16.
15. Máté 5:45; lásd még 3 Nefi 12:45.
16. Máté 5:44–45; lásd még 3 Nefi 12:44–45.
17. Russell M. Nelson, „Divine Love,” *Liahóna*, feb. 2003, 16. Ismételten: „Nem minden, a ki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába; hanem a ki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát” (Máté 7:21; lásd még 3 Nefi 14:21).
Arról is tanulunk, hogy:
„Van egy törvény, amely már a világ megalapítása előtt visszavonhatatlanul el lett rendelve a mennyben, amelyen minden áldás alapszik –
És amikor bármilyen áldásban részesülünk Istenről, az ama törvény iránti engedelmesség által történik, amelyen az áldás alapszik” (Tan és a szövetségek 130:20–21).
Egyesek elfelejtik, hogy Isten a „legcsekélyebb mértékű elnézéssel sem tekinthet... a bűnre” (Tan és a szövetségek 1:31). Ugyanakkor biztosít bennünket arról is, hogy „aki bűnbánatot tart és az Úr parancsolatait cselekszi, annak megbocsátatik” (Tan és a szövetségek 1:32).
18. 3 Nefi 27:22.

19. Lásd 3 Nefi 27:27; lásd még Máté 5:48; 3 Nefi 12:48.
20. Dieter F. Uchtdorf: A kegyelem ajándéka. *Liahóna*, 2015. máj. 108.
21. Zsidók 12:6; lásd még Zsidók 12:5, 7–11; János 15:1–8.
22. Lásd János 15:12.
23. Tan és a szövetségek 88:22.
24. Móziás 3:19.
25. Dallin H. Oaks: A kihívás, hogy váljunk valakivé. *Liahóna*, 2001. jan. 40.; kiemelés az eredetiben.
26. „Helen Keller,” perkins.org/history/people/helen-keller.
27. „Helen Keller,” perkins.org/history/people/helen-keller.
28. Lásd Zsidók 4:15.
29. Lásd „Anne Sullivan,” perkins.org/history/people/anne-sullivan.
30. „Helen Keller,” perkins.org/history/people/helen-keller.
31. Lásd például Tan és a szövetségek 93:28: „Aki betartja a parancsolatait, igazságot és világosságot kap, mígnem megdicsőül az igazságban és minden dolgot tud.”
32. „Helen Keller,” perkins.org/history/people/helen-keller.
33. Lásd William Gibson, *The Miracle Worker* (film, 1962).
34. 1 Korinthusbeliek 13:12.
35. 1 Korinthusbeliek 2:9.
36. Tan és a szövetségek 19:18.
37. Lásd Móziás 3:7.
38. Lásd Móziás 3:7.
39. Lásd Richard Neitzel Holzapfel and others, *Jesus Christ and the World of the New Testament* (2006), 18; Richard Neitzel Holzapfel and others, *Jehovah and the World of the Old Testament* (2009), 281.
40. Máté 26:37, 39.
41. Lásd Tan és a szövetségek 19:19.
42. 3 Nefi 9:13.
43. 3 Nefi 9:14.
44. Lásd 1 János 4:19.
45. Lásd János 14:15.
46. Lásd János 15:13.
47. Lásd János 15:14.
48. Lásd János 15:10.

W. Mark Bassett elder
a Hetvenektől

Lelki fejlődésünk és tanulásunk érdekében

Isten rejtelmei egyedül Isten akarata szerint és a Szentlélek hatalma által tárulnak fel előttünk.

Fiatal koromban a szüleim kaptak egy olyan ajándékot, amely lenyűgözte David öcsémet és engem. Azoknak az aranylemezeknek a miniatűr másolata volt, amelyeket Joseph Smith próféta Moróni angyaltól kapott. Ha jól emlékszem, úgy 10 fémlapja volt, amelyeken valamilyen írás állt. De nem a lapok keltették fel a figyelmünket.

A visszaállítás történeteit hallgatva nőttünk fel. Jól tudtuk és énekeltek az Elemiben, hogy „ott voltak a föld mélyén az aranylemezek”, melyeket Moróni angyal aztán átadott Joseph Smithnek.¹ Ifjú elménk kíváncsiságát egy kérdés csigázta fel igazán: Vajon mi áll a miniatűr lemezek két kis fém-pánttal lezárt részében?

A lemezek jó néhány napig ott díszlegettek az asztalkán, mire végül győzött a kíváncsiságunk. Noha pontosan tudtuk, hogy ezek nem a Moróni által átadott lemezek, mindenáron látni akartuk a lepecsételt részt. Így aztán öcsémmel mindennel próbálkoztunk: vajazókéssel, régi kanállal és minden mással, amiről úgy gondoltuk, képes annyira szétnyitni a lezárt lemezeket, hogy meglássuk, mi áll rajtuk – persze úgy, hogy közben a fém-pántok egyben

maradnak. Annyi eszünk azért volt, hogy csintalanságunk után ne hagyjunk árulkodó nyomokat. Hatalmas csalódásunkra és bánatunkra soha nem sikerült „bekukucskálni a lemezekbe”.

A mai napig nem tudom, hogy mit rejtett az a lezárt rész, ha ugyan volt ott bármi is. A legkínosabb része a történetnek azonban az, hogy azt sem tudom, mi állt a fémlapok azon részén, amelyeket elolvasásra szántak. Úgy vélem, bizonyára a visszaállításához kapcsolódó történetek álltak rajtuk, valamint Joseph Smith, illetőleg a

három és a nyolc tanú bizonyágtétele, akik látták a Moróni által átadott valódi lemezeket.

E föld teremtése óta szerető Mennyei Atyánk prófétákon keresztül nyújtott útmutatást, vezetést és tanítást. Szavait e próféták adták át, és azok szentírásként lettek megőrizve a mi fejlődésünk és tanulásunk érdekében. Nefi e szavakkal szolt erről:

„Mert lelkem gyönyörködik a szentírásokban, és szívem elgondolkozik rajtuk, és leírom őket gyermekeim okulására és hasznára.

Íme, lelkem gyönyörködik az Úr dolgaiban, és szívem szüntelenül elgondolkozik azon dolgokon, amiket láttam és hallottam.”²

Ezenkívül az eddigi adományozási korszakokban és az idők teljességének eme utolsó adományozási korszakában is az Úr egyházának érdemes tagjait megáldotta az, hogy állandó társuk lehet a Szentlélek, aki segítséget nyújt lelki fejlődésünkben és tanulásunkban.

Öcsém szorgalmas jellemét ismerve nagyon valószínűnek tartom, hogy ő elolvasta a szüleink modell-lemezein álló összes írást. Én viszont figyelmen kívül hagytam azokat a világos és értékes igazságokat, és inkább olyan

dolgok kutatására fordítottam az energiámat, amelyek szándékosan nem voltak feltárva.

Sajnálatos módon fejlődésünket és tanulásunkat olykor lelassíthatja vagy akár meg is akaszthatja azon helytelen vágyunk, hogy „bekukucskáljunk a lemezekbe”. E tetteink olyan dolgok kutatására indíthatnak bennünket, amelyeket jelenleg nem feltétlenül kell megértenünk, mindezt úgy, hogy közben pedig figyelmen kívül hagyjuk a ránk és a körülményeinkre vonatkozó gyönyörű igazságokat – melyekről Nefi azt mondta, hogy a mi okulásunkra és javunkra írtak.

Nefi fivére, Jákób, ezt tanította: „Íme, nagyszerűek és csodálatosak az Úr munkái. Mily kifürkészhetetlenek rejtelseinek mélységei; és lehetetlen, hogy az ember minden útját kifürkéssze.”³

Jákób szavai azt tanítják nekünk, hogy nem tudunk „bekukucskálni a lemezekbe”, vagy nem tudjuk feltárulkozásra kényszeríteni Isten rejtelseit. Isten rejtelsei egyedül Isten akarata szerint és a Szentlélek hatalma által tárulnak fel előttünk.⁴

Jákób így folytatja:

„És senki nem tudhat az ő útjáról, ha azt nem nyilatkoztatják ki neki;

tehát, testvéreim, ne vessétek meg Isten nyilatkoztatásait.

Mert íme, szavának hatalma által jött ember a föld színére... Ó akkor miért ne lenne képes parancsolni a földnek, avagy keze alkotásának annak színén, az ő akarata és tetszése szerint?

Ne arra törekedjete tehát, testvéreim, hogy tanácsot adjatok az Úrnak, hanem arra, hogy tanácsot kapjatok a kezéből.”⁵

Ahhoz, hogy megértsük Isten rejtelseit, vagyis azokat a dolgokat, amelyek csak nyilatkoztatás által érthetőek meg, Nefiről kell példát vennünk, aki ezt mondta: „...lévén rendkívül fiatal, mégis jó nagy termetű, és hatalmas vággyal is rendelkezvén az iránt, hogy Isten rejtelseit megismerjem, fohászkodtam tehát az Úrhoz; és íme, ő meglátogatott engem, és meglágyította a szívemet, úgyhogy én mindazokat a szavakat elhittem, amit atyám mondott”.⁶ Az Úr maga további magyarázatként hozzátette, hogy Nefi hitet gyakorolt, szorgalmasan és alázatos szívvel kereste Őt, valamint betartotta a parancsolatait.⁷

A tudás keresésében Nefi példája magában foglalta (1) az őszinte vágyat, (2) az alázatot, (3) az imát,

(4) a prófétába vetett bizalmat, illetve (5) a hit, (6) a szorgalom és (7) az engedelmesség gyakorlását. A keresés e módszere szöges ellentéte annak, ahogy én megpróbáltam „bekukucskálni a lemezekbe”, vagyis megérteni olyan dolgokat, amelyeknek az Úr időrendje szerint és a Szentlélek ereje által kell nyilatkoztatásra kerülni.

Modern korunkban elvárásá vált, hogy a tudást azonnal meg tudjuk szerezni; amikor az információ nem könnyen felismerhető vagy hozzáférhető, gyakorta félresöprik vagy bizalmatlanul fogadják. Az információs túlterhelés miatt néhányan akaratlanul is nagyobb szavahihetőséget tulajdonítanak egy ismeretlen forrásból származó anyagnak, mint hogy a személyes nyilatkoztatásnak az Úr által megalkotott mintájára támaszkodjanak. Jákób napjainkról szólhatott, amikor ezt mondta: „De íme, ...merevnyakú nép voltak; és megvetették a világos beszéd szavait, és megölték a prófétákat, és olyan dolgok után epekedtek, amiket nem tudtak megérteni. Vakságuk miatt tehát, mely vakság onnan származott, hogy a célon túl tekintettek, szükségképpen el kellett bukniuk; mert Isten elvette tőlük az ő világos beszédét, és sok olyan dolgot

adott át nekik, amit nem tudtak megérteni, mert ők azt kívánták.”⁸

Ezzel ellentétben áll Dieter F. Uchtdorf elnök tanácsa. Misszionáriusokról beszélt, szavai azonban épp úgy vonatkoznak a lelki igazság minden keresőjére. „Amikor... a misszionáriusok hisznek Jézus Krisztusban – mondta –, akkor eléggé bíznak majd az Úrban ahhoz, hogy kövessék a parancsolatait, még akkor is, amikor nem teljesen értik a mögöttük rejlő indokokat. Hitük szorgalmukon és munkájukon keresztül fog megnyilvánulni.”⁹

Az előző, áprilisi általános konferencián Dallin H. Oaks elder így magyarázta: „Az egyház nagy erőfeszítéseket tesz, hogy átláthatóak legyünk a rendelkezésünkre álló feljegyzéseket illetően, azonban miután minden lehetségeset nyilvánosságra hoztunk, a tagjainknak olykor olyan alapvető kérdéseik maradnak, melyeket nem lehet tanulmányozás útján megválaszolni. [...] Bizonyos dolgokat csak hit által lehet megtudni.”¹⁰

Ósi próféták is tanították ugyanezt a tantételt, szemléltetve, hogy az emberi természet nem változott az idővel, illetve hogy az Úr tanulásra adott mintája időtlen. Gondolatok bele ebbe az ószövetségi példabeszédben: „Bizodalmad legyen az Úrban teljes elmédből; a magad értelmére pedig ne támaszkodjál.”¹¹

Ésaiás így magyarázta: „Mert a mint magasabbak az egék a földnél, akképen magasabbak az én útaim útaitoknál, és gondolataim gondolataitoknál!”¹²

Nefi újabb tanúbizonyságot tett, amikor kijelentette: „Ó Uram, tebened bízom, és tebenned bízom mindörökkre.”¹³

Az Úrba vetett hit és bizalom megköveteli tőlünk annak elismerését, hogy az Ő bölcsessége meghaladja a sajátunkat. Azt is el kell ismernünk, hogy terve biztosítja a legnagyobb lehetőséget a lelki fejlődésre és tanulásra.

Soha nem várták el tőlünk, hogy meglegyen bennünk „a dolgok tökéletes ismerete” e halandó lét folyamán. Azt viszont igen, hogy „olyan dolgokat remélljünk, melyek nem láthatók, de igazak”.¹⁴

Nefi még nagy hite ellenére is elismerte korlátozott megértését, amikor az angyal e kérdésre: „Ismered Isten leereszkedését?”, e szavakkal válaszolt: „Tudom, hogy szereti gyermekeit; de *nem ismerem minden dolognak a jelentését.*”¹⁵

Alma hasonló kijelentést tett fiának, Hélamánnak: „Most ezek a rejtelmek még nincsenek teljesen feltárva előttem, ezért tartózkodom attól, hogy többet mondjak.”¹⁶

Tanúságomat teszem, hogy Mennyei Atyánk szereti a gyermekeit, és én – Nefihez és Almához hasonlóan – mégsem ismerem minden dolognak a jelentését. Nem is kell minden dolgot tudnom; én *szintén* nem mondok tehát többet, hanem türelemmel várok az Úrra, tudva, hogy „nekem minden dolog megvan bizonyítékként arra, hogy mindezen dolog igaz; és [nektek] is megvan

minden bizonyítéko[tok] arra, hogy ezek igazak...

Elé[tek] vannak tárva a szentírások, igen, és minden dolog azt mutatja, hogy van Isten; igen, méghozzá a föld és minden olyan dolog, ami annak színén van, igen, és annak mozgása, igen, és mind a bolygók is, melyek szabályos rendjükben mozognak, arról tesznek bizonytságot, hogy van egy Legfelsőbb Teremtő.”¹⁷

Amikor elismerjük, hogy egy bölcs és odaadó Mennyei Atya alkotásai vagyunk, „Ő akkor” miért nem hagyjuk, hogy sajátunk helyett „az ő akarata és tetszése szerint” irányítsa lelki fejlődésünket és tanulásunkat?¹⁸

Ő él. Jézus Krisztus az Ő Egyszülött Fia és az emberiség Megváltója. Krisztus végtelen engesztelése miatt birtokában van a kellő bölcsességnek és előrelátásnak, hogy utat mutasson nekünk ezekben az utolsó napokban. Joseph Smith az Ő prófétája, aki kiválasztott, hogy Isten királyságát visszaállítsa a földre a maga teljességében. Thomas S. Monson az Ő élő prófétája és szószólója ma. Erről teszem szívből jövő bizonytságot Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Az aranylemezek. *Gyermekek énekeskönyve*, 61.
2. 2 Nefi 4:15–16.
3. Jákób 4:8.
4. Lásd 1 Nefi 10:19.
5. Jákób 4:8–10.
6. 1 Nefi 2:16.
7. Lásd 1 Nefi 2:19–20.
8. Jákób 4:14.
9. Dieter F. Uchtdorf, „The Lord’s Work” (új misszióelnökök képzésén elhangzott beszéd, 2016. jún. 25.), 6.
10. Dallin H. Oaks: Ellentét minden dologban. *Liahóna*, 2016. máj. 117.
11. Pélbészédek 3:5.
12. Ésaiás 55:9.
13. 2 Nefi 4:34.
14. Alma 32:21.
15. 1 Nefi 11:16–17; kiemelés hozzáadva.
16. Alma 37:11.
17. Alma 30:41, 44.
18. Jákób 4:9.

Jamasita Kazuhiko elder
a Hetvenektől

Legyetek céltudatosak Krisztusért!

Akkor vagyunk valóban céltudatosak Krisztusért, amikor hithűen szolgálunk, alázattal elfogadunk, nemesen tűrünk, buzgón imádkozunk, és érdemesen veszünk az úrvacsorából.

Drága testvéreim! Szeretnék ma az egyház fiataljaihoz, többek között csodálatos misszionáriusainkhoz is szólni. Természetesen a szívükben fiatal férfi- és nőtestvérek is figyelhetnek.

Tavaly augusztus 21-én Russell M. Nelson elnök felszentelte Japán harmadik templomát, a gyönyörű Szapporo templomot. A Szapporo templom Japán északi részén, Hokkaidó szigetén épült. Utahhoz hasonlóan Hokkaidót is iparkodó és keményen dolgozó úttörők népesítették be.

1876-ban meghívtak Hokkaidóba tanítani egy híres oktatót, dr. William Clarkot¹. Csupán nyolc hónapig lakott Japánban, de keresztényi lelkesége maradandó benyomást tett fiatal, nem keresztény tanulóira. Mielőtt elhagyta a várost, búcsúbeszédet tartott diákjainak, amit ezzel a bronzszoborral örökítettek meg.² Ezt mondta nekik: „Fiúk, legyenek céltudatosak! Legyenek céltudatosak Krisztusért!”³ Azon intése, hogy „legyenek céltudatosak Krisztusért”, segítheti napjaink utolsó napi szentjeit is a mindennapi döntéseikben.

Mit jelent céltudatosnak lenni Krisztusért? Céltudatosnak lenni Krisztusért azt jelenti, hogy lelkesen, összpontosítva és elszántan végezzük az Ő munkáját. Céltudatosnak lenni Krisztusért ritkán jelenti majd azt, hogy pienesztálra emelnek bennünket.

Dr. William Clark, a híres oktató bronzszobra, aki arra buzdította a fiúkat, hogy „legyenek céltudatosak Krisztusért”

Céltudatosnak lenni Krisztusért azt jelenti, hogy hithűen és szorgalmasan szolgálunk az egyházközösségeinkben és gyülekezeteinkben – panaszkodás nélkül, örömteli szívvel.

A világszerte szolgáló misszionáriusaink csodálatos példák arra, amikor valaki igazán céltudatos Krisztusért. Néhány évvel ezelőtt Jamasita nőtestvérrel a Japán Nagoja Misszióban szolgáltunk. Misszionáriusaink nagyon céltudatosak voltak Krisztusért. Az egyikük egy Cowan elder nevű fiatalember volt.

Cowan eldernek egy fiatalkori kerékpárbesete miatt hiányzott a jobb lába. Néhány héttel azután, hogy megkezdte misszióját, a társa felhívott telefonon. Tájékoztattott, hogy Cowan elder biciklizés közben eltörte a lábprotézisét. Felkerestünk egy jó hírű ortopéd műszerész műhelyt, és ott, egy külön-szobában láttam először a lábát. Ekkor döbbsentem rá, mennyi fájdalmat kellett elviselnie. Megjavították a lábprotézisét, ő pedig visszatért a kijelölt területére.

Ám ahogy teltek-múltak a hetek, a protézise újra és újra eltört. A területi orvosi tanácsadó azt javasolta, hogy Cowan elder menjen haza, hátha áthelyezik egy másik missziós területre. Elutasítottam ezt a tanácsot, mert Cowan elder nagyszerű misszionárius volt, és nagyon szeretett volna Japánban maradni. Ám Cowan elder lassan elérte a fizikai teljesítőképessége határát. Ennek ellenére nem zúgolódtott és nem panaszkodott.

Újra azt tanácsolták nekem, hogy Cowan eldernek olyan helyen kellene szolgálnia, ahol nem kell kerékpárt használnia. Eltűnődtem ezen a helyzeten. Cowan elderre és a jövőjére gondoltam, és imádkoztam is e kérdés kapcsán. Az a benyomásom támadt, hogy igen, Cowan elder térjen haza és várja meg az áthelyezését. Felhívtam,

és miután kifejeztem iránta érzett szeretetemet és aggodalmamat, tájékoztattam a döntésemről. Nem választott semmit. Csak a sírását hallottam a vonal túlsó végéről. Azt mondtam neki: „Cowan elder, nem kell most azonnal válaszolnod. Holnap felhívlak. Kérlek, gondolkodj el a javaslatomon és őszintén imádkozz róla.”

Mikor másnap reggel felhívtam, alázatosan azt mondta, hogy elfogadja a tanácsomat.

Az utolsó interjúja során feltettem neki a következő kérdést: „Cowan elder, kérelmezted a misszionáriusi jelentkezési lapodon, hogy olyan misszióba küldjenek, ahol nem kell majd kerékpároznod?”

„Igen, elnök úr” – válaszolta.

Mire így szóltam: „Cowan elder, a Japán Nagoja Misszióba hívtak el téged, ahol tudvalevő volt, hogy kerékpároznod kell majd. Elmondtad ezt a cövekelnöködnék?”

Válasza meglepett. Ezt mondta: „Nem mondtam el. Eldöntöttem, hogy ha ez az, ahová az Úr elhívott, akkor eljárak majd edzeni, hogy felkészítsem a testemet a kerékpározásra.”

Az interjúnk végén azt kérdezte tőlem könnyes szemmel: „Jamasita elnök, miért kellett Japánba jönnöm? Miért vagyok itt?”

Habozás nélkül így feleltem: „Cowan elder, egy okot biztosan tudok, amiért

ide jöttél: miattam. Látom, micsoda nagyszerű fiatalemberrel szolgáltam együtt mostanáig. Áldott vagyok, hogy ismerhetlek.”

Örömmel jelentem, hogy Cowan elder hazatért szerető otthonába, és áthelyezték egy olyan misszióba, ahol autóval járhatott. Nemcsak Cowan elderre vagyok büszke, hanem a világon minden misszionáriusra, akik készségesen, zúgolódás vagy panaszkodás nélkül szolgálnak. Elderek és nővérek, köszönöm, hogy hisztek, hogy összpontosítotok, és hogy ennyire céltudatosak vagytok Krisztusért.

A Mormon könyve számos feljegyzést tartalmaz olyanokról, akik céltudatosak voltak Krisztusért. Az ifjabb Alma fiatalemberként üldözte az egyházat és annak tagjait. Később azonban drámai szívbéli változáson ment át, és hathatós misszionáriusként szolgált. Az Úr útmutatását kereste, és megáldotta a társait, akikkel együtt szolgált. Az Úr megerősítette, ő pedig legyőzte az elé kerülő megpróbáltatásokat.

Ez az Alma a következő tanácsot adta fiának, Hélamánnak:

„[A]lki Istenbe helyezi a bizalmát, az támogatva lesz a próbatételeiben és a gondolataiban és a megpróbáltatásaiban...

[Tartsd be] Isten parancsolatait[!]

Minden dolгодban tanácskozz az Úrral, és ő jóra fog vezetni”⁴.

A második fiunk fiatal korának nagy részében nem járt az egyházba. Amikor 20 éves lett, olyan élményben volt része, melyből adódóan meg akarta változtatni az életét. Szeretettel, sok imával, valamint a családjá és az egyház tagjainak segítségével, és végső soron az Úr könyörületesége és kegyelme révén visszatért az egyházba.

Később elhívták a Washington Seattle Misszióba. Eleinte nagyon el volt csüggedve. Az első három hónapban minden este bezárkózott a fürdőszobába és csak sírt. Cowan elderhez hasonlóan meg akarta érteni, hogy miért van ott, ahol.

Mikor már egy éve szolgált, jött tőle egy e-mail, mely válasz volt az imáinkra. Ezt írta: „Jelenleg nagyon erősen érzem Isten és Jézus szeretetét. Keményen fogok dolgozni azért, hogy olyanná váljak, mint a régi próféták. Habár sok nehézségben van részem, igazán boldog vagyok. Jézust szolgálni tényleg a lehető legjobb dolog. Semmi nincs, ami ehhez foghatóan csodálatos lenne. Olyan boldog vagyok!”

Azt érezte, amit Alma: „És Ó, mily örömet éreztem, és mily csodálatos

Dallin H. Oaks elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

fényt láttam; igen, lelkemet olyan rendkívüli öröm töltötte el, amilyen a fájdalom volt.”⁵

Életünk során sok megpróbáltatásban van részünk, de ha céltudatosak vagyunk Krisztusért, akkor mindezek közepette is képesek leszünk Őrá összpontosítani és örömet érezni. Megváltónk a legfőbb példakép. Ő értette szent küldetését, és engedelmeskedett az Atyaisten akaratának. Mily különleges áldás, hogy minden héten emlékezetünkbe idézhetjük csodás példáját, amikor veszünk az úrvacsorából!

Drága fivéreim és nőtestvéreim, akkor vagyunk valóban céltudatosak Krisztusért, amikor hithűen szolgálunk, alázattal elfogadunk, nemesen tűrünk, buzgón imádkozunk és érdeemesen veszünk az úrvacsorából.

Legyünk céltudatosak Krisztusért, miközben türelmesen fogadjuk nehézségeinket és próbatételeinket, és örömet találunk szövetségünk ösvényén.

Tanúbizonyosságomat teszem, hogy az Úr ismer titeket. Ismeri a küzdelmeiteket és a gondjaitokat. Tud azon vágyatokról, hogy odaadással, és igen, céltudatosan szolgáljátok Őt. Vezessen és áldjon meg benneteket, amint így tesztek. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. William Smith Clark (1826–1886) kémia-, botanika- és zoológiaprofesszor volt, és az amerikai polgárháborúban ezredesként szolgált. Élen járt a mezőgazdasági oktatásban, és a Massachusettsi Mezőgazdasági Főiskola elnöke volt. (Lásd "William S. Clark," wikipedia.com.)
2. Szobor a szapporói Hicudzsigaoika kilátóhegyen.
3. William S. Clark, in Ann B. Irish, *Hokkaido: A History of Ethnic Transition and Development on Japan's Northern Island* (2009), 156.
4. Alma 36:3; 37:35, 37.
5. Alma 36:20.

A visszaállított evangélium megosztása

Az, amit „egyháztag misszionáriusi munkának” hívunk, nem egy program, hanem egy szeretetteljes hozzáállás és a körülöttünk lévők felé nyújtott segítség.

I.

Halandó szolgálata végéhez közeledve Szabadítónk, Jézus Krisztus ezt parancsolta tanítványainak: „Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket” (Máté 28:19), valamint: „Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtésnek”

(Márk 16:15). Az összes keresztényre vonatkoznak ugyanezen parancsok, hogy osszák meg mindenkivel az evangéliumot. Sokan erre „a nagy megbízatásként” utalnak.

Ahogy Neil L. Andersen elder mondta a délelőtti ülésen: az utolsó napi szentek bizonyára az e nagyszerű felelősség iránt leginkább elkötelezettek közé tartoznak. Annak is kell lennünk, hiszen tudjuk, hogy Isten minden gyermekét szereti, és hogy ezen utolsó napokban létfontosságú további tudást és hatalmat állított vissza, hogy megáldja mindannyiukat. A Szabadító arra tanított minket, hogy mindenkit testvérünként szeressünk, mi pedig ezt a tanítást azzal méltányoljuk, ha minden nemzettel, nemzetséggel, nyelvvel és néppel (lásd T&S 112:1) megosztjuk a visszaállított evangélium tanúságát és üzenetét. Ez létfontosságú része annak, hogy mit is jelent utolsó napi szentnek lenni, s erre örömteli kiváltsággá tekintünk. Mi is lehetne örömtelibb annál, mint az örökkévalóság igazságait megosztani Isten gyermekeivel?

Napjainkban számos olyan forrás áll rendelkezésünkre az evangélium

megosztásához, melyek korábbi nemzedékek során nem léteztek. Ott a tévé, az internet és a közösségi média csatornái. Számos értékes üzenet segítségével mutathatjuk be a visszaállított evangéliumot. Sok országban erőteljes jelenléttel bír az egyház. Jőcskán megnövekedett misszionáriusaink száma is. De vajon a lehető leghatásosabban használjuk-e ki mindezeket a forrásokat? Úgy hiszem, legtöbbünk válasza erre nemleges lenne. Vágyunk rá, hogy hatásosabban töltsük be azt az istenadta felelősségünket, hogy világszerte hirdessük a visszaállított evangéliumot.

Számos olyan jó ötlet létezik az evangélium megosztására, melyek egyes cövekekben vagy országokban jól működhetnek. Mivel azonban világméretű egyház vagyunk, most olyan elképzelésekről szólnék, melyek mindenhol működhetnek – a legfrissebben alakult egyházi egységtől kezdve a legrégebben fennállóig; a Jézus Krisztus evangéliumára most fogékony kultúráktól azokig, melyek egyre inkább vallásellenessé válnak. Olyan elgondolásokról szeretnék szólni, melyeket azokkal is meg lehet

osztani, akik elkötelezetten hisznek Jézus Krisztusban, de azokkal is, akik soha nem hallották az Ő nevét; azokkal, akik elégedettek jelenlegi életükkel, és azokkal is, akik kétségbeesetten igyekeznek jobbá válni.

Mit mondhatnék, ami hasznos lehet számotokra – körülményeitektől függetlenül –, amikor megosztjátok az evangéliumot? Minden egyháztag segítségére szükségünk van, és minden egyháztag tud is segíteni, hisz oly sok feladattal jár, hogy minden nemzettel, nemzetséggel, nyelvvél és néppel megosszuk a visszaállított evangéliumot.

Mindnyájan tudjuk, hogy az egyháztagok részvétele a misszionáriusi munkában egyaránt alapvető fontosságú a megtérés és a megtartás eléréséhez is. Thomas S. Monson elnök azt mondta: „Most van itt az idő, hogy az egyháztagok és a misszionáriusok összefogjanak [és] az Úr szőlőskertjében munkálkodjanak azért, hogy lelkeket hozzanak Őhozzá. Ő előkészítette számunkra azokat az eszközöket, amelyekkel sokféleképpen meg tudjuk osztani az evangéliumot, és segíteni fog a munkálkodásainkban, ha hittel

cselekedve igyekszünk beteljesíteni az Ő munkáját.”¹

A visszaállított evangélium megosztása életre szóló keresztyéni kötelességünk és kiváltságunk. Quentin L. Cook elder így emlékeztet bennünket: „A misszionáriusi munka nem csupán egyike a zongora 88 billentyűjének, melyet időnként leütünk; ez a dúr akkordja e lenyűgöző dallamnak, melyet életünk során folyamatosan játszaniunk kell, ha összhangban szeretnénk maradni a keresztyénség és a Jézus Krisztus evangéliuma iránti elkötelezettségünkkel.”²

II.

Minden egyháztag számára adott három olyan dolog, mely segíthet neki az evangélium megosztásában, függetlenül attól, hogy milyen körülmények között él vagy dolgozik. Mindnyájunknak meg kellene tenni mindháromat ezek közül.

Először is, mindannyian imádkozhatunk, hogy meglegyen a vágyunk a szabadítás munkájának e fontos elemében részt venni. Minden erőfeszítés kezdete a *vágy*.

Másodszor, mi magunk betarthatjuk a parancsolatokat. A hithű, engedelmes egyháztagok szolgálnak az igazság és a visszaállított evangélium értékének legmeggyőzőbb tanúiként. Ám ami még fontosabb: a Szabadító Lelke mindig a hithű egyháztagokkal lehet, hogy irányítsa őket, amint igyekeznek részt vállalni Jézus Krisztus visszaállított evangéliuma megosztásának nagyszerű munkájában.

Harmadszor, imádkozhatunk sugalmazásért, hogy az egyéni körülményeink között mit tehetünk *mi magunk* az evangélium megosztása érdekében. Ez más, mint a *misszionáriusokért* imádkozni, vagy arról, hogy *mások* mit tehetnek. Afelől imádkozunk, hogy *mi*

személyesen mit tehetünk! Ima közben ne feledjük, hogy az efféle sugalmazásra irányuló könyörgés akkor talál válaszra, ha ahhoz elkötelezettség is társul – olyasmi, amit a szentírások „igaz szándéknak” vagy „a szív minden szándékának” neveznek. Imádkozzatok azzal az eltökéltséggel, hogy a kapott sugalmazás szerint fogtok cselekedni, megígérve az Úrnak, hogy ha Ő azt sugallja, hogy beszéljétek valakinek az evangéliumról, akkor azt meg is fogjátok tenni.

Szükségünk van az Úr iránymutatására, hiszen egy adott időben néhányan készen állnak a visszaállított evangélium további igazságaira – néhányan viszont nem. Soha nem szabad magunkat bírálóká tennünk a tekintetben, hogy ki áll készen és ki nem. Az Úr ismeri minden gyermeke szívét, és ha sugalmazásért imádkozunk, segíteni fog, hogy megtaláljuk azokat, akikről tudja, hogy „készek az ige meghallgatására” (Alma 32:6).

Az Úr egyik apostolaként az egyház minden tagját és családját arra buzdítom, hogy imádkozzanak az Úrhoz, hogy segítsen nekik megtalálni azokat, akik felkészültek Jézus Krisztus visszaállított evangéliuma üzenetének befogadására. M. Russell Ballard elder a következő fontos tanácsot adta, mellyel én is egyetértek: „Bízzatok az Úrban! Ő a Jó Pásztor. Ismeri a juhait... Ha mi nem veszünk részt ebben [a munkában], akkor sokak mellett elhaladunk, akik meghallgatnák a visszaállítás üzenetét. [...] Az alapelvek viszonylag egyszerűek – imádkozzatok egyénileg és a családokban misszionáriusi lehetőségeikért.”³ Amint megmutatjuk a hitünket, ezek olyan lehetőségekként fognak elénk kerülni, melyeket „nem kell erőltetetten vagy mesterségesen előidézni. A testvéreink iránt érzett szeretetünk természetes eredményeként, maguktól jönnek majd.”⁴

Tudom, hogy ez igaz. Azt a további ígéretet teszem, hogy az Úr segítségével vetett hittel iránymutatásra, sugalmazásra és nagyszerű örömelelünk majd a szeretet eme örökkévaló fontosságú munkájában. Meg fogjuk érteni, hogy az számít az evangélium sikeres megosztásának, ha szeretettel és a segítség őszinte szándékával hívunk meg másokat – függetlenül attól, hogy miként reagálnak.

III.

Íme, néhány további ötlet, mely segíthet, hogy hatásosan tudjuk megosztani az evangéliumot:

1. Nem szabad elfelejtenünk, hogy „az emberek akkor tanulnak, amikor készen állnak a tanulásra, nem pedig akkor, amikor mi készen állunk a tanításukra”⁵. Ami minket érdekel – mint például a visszaállított egyház fontos további tanbéli tanításai –, az általában nem ugyanaz, mint ami másokat érdekel. Ők jellemzően a tan eredményére vágnak, nem pedig magára a tanra. Miközben megfigyelik vagy megtapasztalják Jézus Krisztus visszaállított evangéliumának hatásait a mi életünkben, ők is érezni fogják a Lelket, és elkezdnek a tan iránt érdeklődni. Akkor is érdeklődést mutathatnak, ha esetleg

nagyobb boldogságra, az Istenhez való közelségre vagy az élet céljának jobb megértésére vágnak.⁶ Így hát óvatosan és imádságosan kell tisztánlátásra törekednünk arra vonatkozóan, hogy miként ismerjük fel, miről is szeretne a másik többet megtudni. Ez különféle tényezőktől függ, mint például a másik személy jelenlegi körülményei vagy a vele való kapcsolatunk. Nagyszerű téma lehet ez a tanácsainkban, kvórumainkban vagy Segítőegyleteinkben.

2. Miközben másokkal beszélünk, ne feledjük, hogy helyénvalóbb arra kérnünk őket, hogy tudjanak meg többet Jézus Krisztusról és az Ő evangéliumáról, mint arra, hogy tudjanak meg többet a mi egyházunkról.⁷ Azt szeretnénk, ha az emberek az evangéliumhoz térnének meg. Ez a Mormon könyve nagyszerű szerepe. Az egyházzal kapcsolatos érzések a Jézus Krisztushoz való megtérést követik, nem pedig előtte járnak. Sokan éreznek szeretetet a Szabadító iránt, bár az egyházakkal szemben gyanakvóak. Az elsődleges dolgokat helyezték az első helyre.
3. Amikor megpróbáljuk az emberekkel megismertetni a visszaállított evangéliumot, ezt az irántuk érzett őszinte, szerető gondoskodás útján tegyük. Ez akkor történik, amikor

segíteni próbálunk másoknak az általuk felismert gondokban, vagy amikor közösen dolgozunk velük különféle közösségi szolgálati tevékenységekben, ahol enyhítünk mások szenvedésén, gondoskodunk a szegényekről és a szűkölködők-ről, vagy jobbá tesszük mások életkörülményeit.

4. Az evangélium megosztására tett erőfeszítéseinket ne korlátozzuk a barátaink és ismerőseink körére. Az olimpia alatt hallottunk egy mormon taxisofőrrel Rio de Janeiroban, aki hét különböző nyelvű Mormon könyvét hordott magánál, és adott belőle mindenkinek, aki csak elfogadta. A „taxizó misszionáriusnak” hívta magát. Azt mondta: „Rio de Janeiro utcái... az [én] missziós területe[m].”⁸

Clayton M. Christensen, aki egyháztag misszionáriusként bővelkedik tapasztalatokban, azt mondta, hogy „az elmúlt húsz év során semmi összefüggést nem vettünk észre a kapcsolat mélysége és annak valószínűsége között, hogy az adott személy szeretne-e többet megtudni az evangéliumról.”⁹

5. Az egyházközségek püspöksége szervezhet olyan különleges úrvacsorai gyűlést, ahova az egyháztagok elhívhatják érdeklődő ismerőseiket. Az ilyen gyűlésekre szívesebben meghívják az egyházközség tagjai az ismerőseiket, mert biztosabbak

lehetnek abban, hogy a gyűlés tartalma úgy lesz megtervezve, hogy érdeklődést keltsen, és megfelelően mutassa be az egyházat.

6. Számos más lehetőség is adott az evangélium megosztására. Ezen a nyáron például kaptam egy vidám levelet egy új egyháztagtól, aki akkor hallott a visszaállított evangéliumról, amikor egy volt iskolatársa felhívta, és a betegsége kapcsán érdeklődött. Ez a nőtestvér így írt erről: „Megvilágosodtam a vele való beszélgetés nyomán. Miután néhány hónapon át tanultam a misszionáriusoktól, megkeresztelkedtem. Az életem azóta jobbá vált.”¹⁰ Mindannyian sok olyan embert ismerünk, akiknek az életét jobbá tehetné a visszaállított evangélium. Vajon kinyújtjuk-e feljűk a kezünket?
7. Egyházunk fiatal tagjainak a közösségi média iránti vonzalma és abban való jártassága egyedi lehetőségeket biztosít számukra, hogy másokban is felkeltsék az evangélium iránti érdeklődést. Mormon így írta le a Szabadító megjelenését a nefitáknak: „[A gyermekeket] is tanította és szolgáltatta..., és megoldotta a nyelvüket, ... hogy szólhassanak” (3 Nefi 26:14). Manapság talán úgy mondhatnánk, hogy „megoldotta [hüvelykujjukat], hogy szólhassanak”. Hajrá, fiatalok!

Az evangélium megosztása öröm, nem pedig teher. Az, amit „egyháztag

misszionáriusi munkának” hívunk, nem egy program, hanem egy szeretetteljes hozzáállás és a körülöttünk lévők felé nyújtott segítség. Lehetőség arra, hogy tanúsítsuk, mit is érzünk Szabadítónk visszaállított evangéliuma kapcsán.

Amint azt Ballard elder tanította:

„Megtérésünknek és életünkben az evangélium iránt táplált érzéseinknek egyik legjelentősebb bizonyítéka az a hajlandóságunk, hogy azt megosszuk másokkal”¹¹.

Tanúságot teszek Jézus Krisztusról, aki a világ világhossza és élete (lásd 3 Nefi 11:11). Visszaállított evangéliuma megvilágítja halandó utunkat. Engesztelése nyújt nekünk bizonyosságot a halál utáni életről, valamint erőt ahhoz, hogy kitarjunk a halhatatlanság felé vezető úton. Engesztelése azt is lehetővé teszi, hogy bűneink megbocsáttassanak, és – Isten dicsőséges szabadítástervének megfelelően – jogosulttá váljunk az örök életre, mely „Isten minden ajándéka közül a legnagyobb” (T&sz 14:7). Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Vö. Thomas S. Monson: Üdvözlünk benneteket a konferencián! *Liahóna*, 2013. nov. 4.
2. Quentin L. Cook, “How to Be a Member Missionary,” *New Era*, Feb. 2015, 48.
3. Vö. M. Russell Ballard: Helyezzétek bizalmatokat az Úrba! *Liahóna*, 2013. nov. 44.
4. M. Russell Ballard: Helyezzétek bizalmatokat az Úrba! 44.
5. Clayton M. Christensen, *The Power of Everyday Missionaries* (2012), 30.
6. Lásd Christensen, *Power of Everyday Missionaries*, 26–27.
7. Lásd Gary C. Lawrence, *How Americans View Mormonism: Seven Steps to Improve Our Image* (2008), 34–35.
8. Lásd Ashley Kewish, “Cab Driver Hands Out Copies of Book of Mormon to Rio Visitors,” Aug. 8, 2016, ksl.com.
9. Christensen, *Power of Everyday Missionaries*, 21.
10. Személyes levél, 2016. aug. 21.
11. M. Russell Ballard: Most van itt az idő! *Liahóna*, 2001. jan. 89.

Jeffrey R. Holland elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Az egyház küldöttjei

Arra kérünk titeket, hogy házitanítókként legyetek Isten küldöttjei az Ő gyermekei számára; szeressétek a rátok bízott embereket, törődjete velük, és imádkozzatok értük.

Nemrégiben egy egyedülálló nőtestvérünk, akit Mollynak hívok majd, arra ért haza, hogy 5 centiméteres víz borítja a háza teljes alagsorát. Azonnal rájött, hogy a szomszédjai, akikkel közös a csatornája, bizonyára elképesztően sokat mostak és fürödtek, mert a visszafolyt szennyvíz mind nála kötött ki.

Miután Molly áthívta egy barátját, hogy segítsen, elkezdtek vödörrel és felmosóronggyal kiemelni a vizet. Ekkor csöngettek. A barátja felkiáltott: „Biztos a házitanítói!”

Molly felnevetett. „Valóban a hónap utolsó napja van – válaszolta –, de biztosíthatlak arról, hogy ezek *nem* a házitanítóim lesznek.”

Mezítláb, vizes nadrágban, kendővel felkötött hajjal és egy pár igen csinos gumikesztyűben Molly kicsattogott az ajtóhoz. Ám különös kinézete semmi volt ahhoz a különös látványhoz képest, amely a szeme elé tárult. *Tényleg* a házitanítói voltak!

„Mintha wc-pumpával vágta volna fejbe, úgy meglepődtem! – mesélte nekem később. – Ez egy házitanítói csoda volt, pont olyan, amelyet a Fivérek az általános konferenciai üzenetükben meg szoktak osztani!” Majd így folytatta: „De amíg épp próbáltam

eldönteni, hogy arcon csókoljam-e őket vagy inkább egy felmosót nyomjak a kezükbe, ezt mondták: »Jaj, Molly, úgy sajnáljuk. Látjuk, milyen elfoglalt vagy. Nem akartunk rád törni, inkább visszajövnünk máskor.« S ezzel el is tűntek.”

„Ki volt az?” – kérdezte a barátja az alagsorból.

„Azt akartam mondani, hogy »hát tutira nem a három nefita« – vallotta be Molly –, de visszafogtam magam, és higgadtan azt válaszoltam: »a házitanítóim voltak, de úgy érezték, nem ez a legjobb alkalom arra, hogy megosszák az üzenetüket.«”¹

Fivéreim, vizsgáljuk csak meg röviden azt a papsági kötelességet, melyet „az egyház elsődleges segítségforrásának” neveznek az egyének és családok részére.² Több hektárnyi erdőt áldoztak már papírra ahhoz, hogy megszervezzék, aztán átszervezzék. Több ezer motivációs beszéd hangzott el, hogy buzdítsanak rá. Még Freudnak is fejtörést okozna, hogyan kezeljen ennyi büntudatot, amennyit ez a téma keltett már bennünk. Mégis küszködünk azzal, hogy legalábbis megközelítőleg elfogadható mértékű teljesítményt érjünk el az Úrnak azon parancsolatával kapcsolatban, hogy

„mindig őrkdj[ünk] az egyház felett”³ a papsági házitanítás által.

Az előttünk álló kihívás egy része az egyház változó demográfiája. Tudjuk, hogy most, hogy egyházunk tagsága mintegy 188 országban és területen, több mint 30 000 egyházközségben és gyülekezetben terjed szét, sokkal nagyobb kihívás ellátogatni fivéreink és nőtestvéreink otthonaiba, mint az egyház korai napjaiban volt, amikor szomszéd tanított szomszédot a „háztömbön belüli tanításnak” is nevezhető módszerrel.

Továbbá az egyház sok egységében kevés a rendelkezésre álló papságviselő, akik házitanítani tudnának, így sokszor 18–20 vagy még több gondoskodásra váró család jut rájuk. Gondot okozhat a távolság, a magas útiköltség, a közlekedési eszközök korlátozott hozzáférhetősége, illetve a hosszú munkaidő és munkahét. Ehhez még hozzáadódnak a kulturális tabuk a hívatlan látogatásokkal kapcsolatban, valamint a biztonság kérdése, mely a világ számos környékén felmerül. Nos, láthatjuk, mennyire összetett probléma ez.

Fivérek, a legjobb körülmények között, és azokban a helyzetekben, ahol ez kivitelezhető, az egyház még mindig arra az ideálra törekszik, hogy havonta egyszer látogassunk el minden otthonba. De tudván azt, hogy a világ számos helyszínén egy ilyen ideál elérése nem lehetséges, és a kudarc érzését keltenénk azokban a fivéreinkben, akiket arra kérnénk, hogy olyat tegyenek, ami reálisan nem elvárható, 2001 decemberében az Első Elnökség ezt a sugalmazott, nagyon hasznos tanácsot adta az egyház papsági vezetőinek: „Egyes helyeken az egyházban – írták – nem kivitelezhető, hogy minden egyes otthon minden hónapban meglátogassanak, mert nincs elegendő számú aktív papságviselő, vagy esetleg más

helyi kihívásokkal néznek szembe.” Néhányat már említettünk. Így folytatják: „Ha ilyen körülmények állnak fenn, a vezetők a rendelkezésükre álló források kihasználásával minden tőlük telhetőt tegyenek meg, hogy őrkdjenek az egyes egyháztagnak felett, és hogy megerősítsék őket.”⁴

Fivérek, ha az egyházközségben vagy gyülekezetben effajta nehéz körülményekkel szembesülnék, akkor az ároni papsági társammal együtt ily módon alkalmaznánk az Első Elnökség tanácsát (amely most már a kézikönyvben található eljárás mód): Először is, akárhány hónapba is kerülne, hogy sikerüljön, igyekeznénk eleget tenni annak a szentírásbeli utasításnak, hogy „minden egyháztagnak házáat meglátogass[uk]”⁵, egy olyan időbeosztást létrehozva, amellyel ez lehetséges és meg is valósítható. Ebben az időbeosztásba beleépítenénk prioritás szerint, hogy mennyi idő áll rendelkezésünkre és milyen gyakran lépünk kapcsolatba azokkal, akiknek a leginkább szükségük van ránk – amilyenek például a misszionáriusok által tanított érdeklődők, az újonnan keresztelt megtértek, a betegek, a magányosak, a kevésbé tevékenyek, a gyermeküket egyedül nevelő szülők stb.

Amint az időbeosztásunk szerint haladnánk előre abban, hogy minden

otthonba ellátogassunk – aminek az elérése akár néhány hónapba is beletelhetne –, a listánkon lévő többi egyénnel és családdal valamiféle olyan más módon vennénk fel a kapcsolatot, amelyet az Úr biztosított számunkra. Biztos, hogy odafigyelünk az egyházba járó családjainkra, és ahogy a szentírás mondja, „lelkünk jólétéről beszélge[tnénk] egymással”.⁶ Ezenkívül telefonon keresnénk őket, üzeneteket küldenénk ímélnél és sms-ben, vagy akár rájuk köszönnénk a számos rendelkezésre álló közösségi média egyikén. Hogy segítsünk kielégíteni a különleges szükségleteket, küldhetnénk egy szentírásidézetet, pár sort egy általános konferenciai beszédből vagy egy mormon üzenetet az LDS.org-on található bőséges források közül. Az Első Elnökség szavaival: az adott körülmények között a rendelkezésünkre álló források kihasználásával minden tőlünk telhetőt megtennénk.

Fivéreim, ma este azt a felhívást adom nektek, hogy magasabb szögből szemléljétek a házitanítást. Kérek titeket, hogy egy újabb, jobb módon tekintsetek magatokra: az Úr küldöttjeiként az Ő gyermekei számára. Ez azt jelenti, hogy magunk mögött kell hagyni azt az eszeveszett, mózesi törvény-szerű, hóvégi naptári beosztást, amikor sietve ott hagytok a családnak egy általános üzenetet valamelyik egyházi folyóiratból, melyet már amúgy is olvastak. Inkább azt reméljük, hogy egy olyan korszakot alkottok, melyben őszinte, evangéliumközpontú törődést tanúsítotok az egyháztagnak iránt, őrkdötök felettük és törödötök egymással, és bármely segítséget jelentő módon foglalkoztok a lelki és fizikai szükségleteikkal.

Ami pedig azt illeti, hogy mi „számít” házitanításnak: nos, minden jó cselekedetetek „számít”, úgyhogy mindent

Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza általános felhatalmazottjai és általános tisztségviselői

AZ ELSŐ ELNÖKSÉG

Henry B. Eyring
első tanácsos

Thomas S. Monson
elnök

Dieter F. Uchtdorf
második tanácsos

A TIZENKÉT APOSTOL KVÓRUMA

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

A HETVENEK ELNÖKSÉGE

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

Lynn G. Robbins

Gerrit W. Gong

jelentsetek le! Sőt, az a jelentés számít a leginkább, hogy miképpen áldottatok meg és törődtek a rátok bízott személyekkel, aminek tulajdonképpen semmi köze a naptárhoz vagy egy konkrét helyszínhez. Ami számít, az az, hogy szeressétek a rátok bízottakat, és tegyetek eleget annak a parancsolatnak, hogy „mindig örködj[etek] az egyház felett”.⁷

Tavaly május 30-án Troy Russell barátom lassan kitolatott a kisteherautójával a garázsból, mert a helyi játékonysági szervezet, a Deseret Industries számára akart adományozni néhány holmit. Érezte, amint a hátsó kereke áthajtott valami buckán. Azt gondolta, biztosan leesett valami az autóról, de amikor kiszállt, a kilencéves kisfiát, Austent találta hason fekvő az aszfalton. A sikolyok, a papsági áldás, a mentősök és a kórházi személyzet ez esetben már mit sem használtak. Austen meghalt.

Troy képtelen volt aludni és megbékelni. Vigasztalhatatlan volt. Azt mondta, ez több, mint amit el tudna viselni, és egyszerűen nem bírja tovább. Ám egy gyötrelmes időszakban megérkezett a háromtagú felmentő sereg.

Az első Mennyei Atyánk szeretete és megnyugvást hozó lelke volt. Egy olyan jelenlét, mely a Szentlélek által kommunikálva megvigasztalta Troyt, szeretve és tanítva őt, azt sűgva neki, hogy Isten mindent tud arról, milyen elveszíteni egy csodálatos és tökéletes Fiút. A második a felesége, Deedra volt, aki a karjában tartotta Troyt, szerette őt, és emlékeztette rá, hogy ő maga is elvesztette ezt a fiút, de eltökélt volt, hogy nem fogja még a férjét is elveszteni. A harmadik személy pedig ebben a történetben John Manning, a *rendkívüli* házitanító.

Őszintén szólva nem tudom, hogy John és fiatalabb társa milyen gyakran

látogattak el Russellék otthonába, vagy milyen üzenetet vittek, vagy hogyan jelentették le az élményüket. Csak azt tudom, hogy idén tavasszal Manning testvér úgy hajolt le Troy Russellért és úgy emelte ki és fel őt ebből a kocsibejárós tragédiából, mintha csak a kis Austent emelte volna a karjába. John pontosan olyan házitanító, őrszem és fivér volt az evangéliumban, amilyennek lennie kellett: egyszerűen a kezébe vette a papsági gondoskodást és Troy Russell megtartását. Azzal kezdte, hogy azt mondta: „Troy, Austen szeretné, ha újra talpra állnál – a kosárlabda pályán is –, úgyhogy itt leszek érted minden nap negyed hatkor. Legyél készen addigra, mert nem szeretnék bejönni, hogy én keltselek fel, és *tudom*, hogy ezt Deedra sem szeretné.”

„Nem akartam menni – árulta el nekem később Troy –, mert Austent régebben mindig magammal vittem azokon a reggeleken, és tudtam, hogy túl fájdalmasak lesznek az emlékek. De John erősködött, így hát elmentem vele. Attól az első naptól kezdve sokat beszélünk – vagyis én beszéltem, John pedig hallgatott engem. Egész úton az egyház felé beszéltem, aztán hazafelé is végig beszéltem. Néha akkor is beszéltem, mikor leparkoltunk a felhajtón, és figyeltük, ahogy a nap Las Vegas fölé emelkedik. Eleinte nehéz volt, de idővel rájöttem, hogy újra erőre kaptam

egy nagyon lassú, 188 cm magas egyházi kosárlabdázó segítségével, akinek teljességgel száználmas a tempódobása, de aki addig szeretett és hallgatott engem, amíg a nap végre újra kisütött az életemben.”⁸

Fivéreim a szent papságban! Amikor házitanításról, éber gondoskodásról, személyes papsági szolgálatról beszélünk – vagy nevezzétek, ahogy szeretnétek –, akkor az imént elhangzottakról van szó. Arra kérünk titeket, hogy házitanítókként legyetek Isten küldöttjei az Ő gyermekei számára; szeressétek a rátok bízott embereket, törődjétek velük és imádkozzatok értük, ahogyan mi szeretünk titeket, törődünk veletek és imádkozunk értetek. Éberon viseljétek gondját Isten nyájának a körülményeiteknek megfelelően, ezért imádkozom mindannyiunk Jó Pásztorának nevében, akinek a tanúja vagyok. Az Úr Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Személyes beszélgetés, 2016. jún.
2. *Melchizedek Priesthood Leadership Handbook* (1990), 5.
3. Tan és a szövetségek 20:53.
4. Lásd Első elnökségi levél, 2001. dec. 10.; ez a tanács itt is megjelent: *2. kézikönyv: Az egyház igazgatása* (2010). 7.4.3.
5. Tan és a szövetségek 20:47, 51.
6. Moróni 6:5.
7. Tan és a szövetségek 20:53.
8. Személyes beszélgetés és imélváltás, 2016. ápr.

Ifj. LeGrand R. Curtis elder
a Hetvenektől

Erő rejlik a könyvben

A Mormon könyve legfőbb ereje azon hatásában rejlik, hogy közelebb visz minket Jézus Krisztushoz.

Az egyhárról szerzett néhány téves információból adódóan 1989. június 14-én a ghánai kormány betiltotta Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza minden tevékenységét ebben az afrikai országban. A kormány minden egyházi ingatlant elkobzott, és minden misszionáriusi tevékenység megszűnt. Az egyház tagjai, akik csak a „befagyasztás” idejeként emlegetik ezt a korszakot, minden tőlük telhetőt megtettek, hogy gyülekezeti összejövetelek és a misszionáriusok nélkül is az evangélium szerint élhessenek. Számos inspiráló történet van arról, hogyan őrizték meg az evangélium fényét az otthoni hódolat révén és azáltal, hogy törődtek egymással házi- és látogatótanítóként.

A félreértés végül megoldódott. 1990. november 30-án véget ért a befagyasztás és folytatódtak a rendes egyházi tevékenységek.¹ Azóta kiváló a kapcsolat az egyház és Ghána kormánya között.

Az egyház azon tagjai, akik átérték a befagyasztást, készséggel rámutatnak eme szokatlan időszak áldásaira. Sokuk hite megerősödött a megpróbáltatások miatt, melyekkel szembenéztek. Ám a befagyasztás egyik áldása nagyon különös módon jött.

Nicholas Ofosu-Hene fiatal rendőr volt, akit az egyik utolsó napi szent gyülekezeti ház őrzésére rendeltek ki a befagyasztás során. Az volt a feladata, hogy éjjel figyeljen az épületre. Amikor Nicholas kiérkezett a gyülekezeti házba, látta az összetűrt holmikat, ahogy szerzetést hevertek: papírokat, könyveket, bútorokat. A felfordulás közepén meglátta a Mormon könyve egyik példányát. Először próbált nem figyelni rá, mert azt mondták neki, hogy az a gonosztól való. De a könyv különös módon vonzotta. Végül Nicholas nem tudott tovább nem tudomást venni róla. Felvette. Készítetést érzett rá, hogy beleolvasson. Egész éjjel olvasott, és közben könnyek csordultak végig az arcán.

Amikor először kézbe vette, az egész 1 Nefit végigolvasta. Másodszor az egész 2 Nefit. Mikor a 2 Nefi 25. fejezetéhez ért, a következőt olvasta: „És Krisztusról beszélünk, Krisztusban örvendezünk, Krisztusról prédikálunk, Krisztusról prófétálunk, és próféciaink szerint írunk, hogy gyermekeink tudhassák, milyen forráshoz forduljanak bűneik bocsánatáért.”²

Nicholas ezen a ponton olyan erősen érezte a Lelket, hogy zokogni kezdett. Ráébredt, hogy az olvasás közben számos lelki sugalmazást kapott arról, hogy ez a könyv szentírás, mégpedig a

legpontosabb, melyet valaha olvasott. Rájött, hogy az utolsó napi szentek – annak ellenére, amit róluk hallott – erősen hisznek Jézus Krisztusban. Miután a befagyasztás véget ért, és a misszionáriusok visszatértek Ghánába, Nicholas a feleségével és gyermekeivel csatlakozott az egyházhoz. Mikor tavaly láttam, már rendőrpárancsnok volt, és az egyház Ghánai Tamale Kerületének elnökeként szolgált. Ezt mondja: „Az egyház átfőrdte az életemet. [...] Köszönöm a Mindenható Istennek, hogy elvezetett ehhez az evangéliumhoz.”³

Alibert Davies, egy másik ghánai férfi egy barátját kísérte el az egyik gyülekezeti házunkba, ahol a barátja elnökségi gyűlésre volt hivatalos. Míg a barátjára várakozott, Alibert olvasni kezdett egy könyvet, melyet ott talált. A gyűlés végén Alibert szerette volna hazavinni a könyvet. Megengedték neki, és ezen felül még a Mormon könyvéből is vihetett egy példányt. Amikor hazaért, elkezdte olvasni a Mormon könyvét. Le sem bírta tenni. Gyertyafényénél olvasott hajnali 3 óráig. Ez így ment sok éjszaka át, annyira nagy hatással volt rá, amit olvasott és érzett. Alibert mostanra az egyház tagja.

Angelo Scarpulla a hazájában, Olaszországban kezdte el teológiai tanulmányait, mikor 10 éves volt. Végül pap lett, és odaadással szolgálta az egyházát. Egyszer azonban a hite meg-ingott, és ezért kereste az alkalmat a további tanulásra, melyet meg is kapott. De minél többet tanult, annál inkább aggasztotta valami. Amit olvasott és érzett, meggyőzte őt arról, hogy volt egy általános elpártolás a Jézus és a korai apostolok által tanított igaz tantól. Angelo számos különböző hitben próbálta megtalálni Isten igaz vallását, de sok éven át nem járt sikerrel.

Egy nap találkozott az egyház két tagjával, akik épp a misszionáriusoknak

segítettek tanítható embereket találni. Valami vonzotta őt hozzájuk, és örömmel hallgatta meg üzenetüket. Angelo készségesen elfogadott egy Mormon könyvét.

Még aznap este olvasni kezdte a könyvet. Úgy érezte, hogy öröme túlcsoordul. A Lélek által Isten belső meggyőződést adott Angelo számára arról, hogy a Mormon könyvében megtalálja azt az igazságot, melyet évek óta keres. Édes érzések öntötték el. Amit olvasott és amit a misszionáriusoktól tanult, megerősítették azt a megállapítást, hogy volt egy általános elpártolás, de azt is megtudta, hogy Isten igaz egyháza vissza lett állítva a földre. Kis idő elteltével Angelo megkeresztelkedett az egyházban.⁴ Amikor először találkoztam vele, egyházunk Olaszországi Rimini Gyülekezetének elnöke volt.

Amit Nicholas, Alibert és Angelo megtapasztaltak a Mormon könyvével, Parley P. Pratt következő élményére emlékeztet:

„Kíváncsian nyitottam ki [a könyvet]. [...] Egész nap olvastam; az evés teher volt, nem kívántam az ételt; az alvás teher volt, amikor... eljött az éj, mert inkább olvastam volna, mint hogy aludjak.

Miközben olvastam, rajtam volt az Úr lelke, és tudtam és megértettem, hogy a könyv igaz, mégpedig oly tisztán és egyértelműen, mint ahogyan az ember felfogja és tudja, hogy ő maga létezik. Örömem immáron mondhatni teljes volt, és a boldogság, melyet kaptam, bőven megérte mindazt a bánatot, áldozatot és nehéz munkát, melyben életem során részem volt.”⁵

Vannak, akik rögtön, ahogy fel-lapozzák a Mormon könyvét, erős élményeket szereznek. Másoknak fokozatosabban érzékelik a bizonyosság annak igaz voltáról, miközben olvassák és imádkoznak róla. Ez utóbbi csoportba tartozom én. Tizenéves fiúként

olvastam először a Mormon könyvét, miközben ifjúsági hitoktatásra jártam. Ez volt az a példány. Meg nem tudom mondani, pontosan mikor és hol történt, de olvasás közben egyszer csak érezni kezdtem valamit. Melegség és különös lelkiség fogott el, minden alkalommal, mikor kinyitottam a könyvet. Az olvasással pedig csak fokozódott ez az érzés. A mai napig folytatódik. Minden alkalommal, mikor kinyitom a Mormon könyvét, mintha bekapcsolnék egy gombot: a Lélek eltölti a szívemet és lelkemet.

Megint mások számára a Mormon könyvről való bizonyosság még lassabban jön, sok tanulmányozás és ima után. Egy barátom elolvasta a Mormon könyvét, hogy megtudja, igaz-e. Megfogadta Moróni felhívását arra, hogy kérdezzük meg Istentől, őszinte szívvel, igaz szándékkal és Krisztusba vetett hittel, hogy igaz-e a Mormon könyve.⁶ Ám nem azonnal kapta meg a megígért lelki választ. Egy nap azonban autóvezetés közben gondolataiba merülve a Lélek bizonyosságot tett neki a Mormon könyve igaz voltáról. Annyira boldog volt és erőt vett rajta az élmény, hogy letekerte az ablakot és azt kiabálta kifelé, bele a nagyvilágba, hogy „igaz!”.

Akár az első pillanatban, akár bizonyos idő elteltével érzékelik a

Mormon könyvről való bizonyágunk, mindennap hatással lesz ránk, ha továbbra is olvassuk és alkalmazzuk a tanításait. Ezra Taft Benson elnök ezt tanította: „Csodálatos hatalom rejtőzik a könyvben, mely abban a pillanatban elkezd kiáradni az életetekre, amint hozzáláttok a könyv komoly tanulmányozásához. Nagyobb erővel tudtok majd ellenállni a kísértéseknek. Olyan hatalomra tesztek szert, amely segíthet elkerülnötök a megtévesztéseket. Képesek lesztek arra, hogy a szoros és keskeny ösvényen maradjatok.”⁷

Arra buzdítok mindenkit, aki hallja ezt az üzenetet – beleértve a ma este összegyűlt áronipapság-viselőket –, hogy fedezzétek fel a Mormon könyvében rejlő erőt. Ahogy arra Thomas S. Monson elnök buzdított: „Olvassátok el a Mormon könyvét! Elmélkedjétek a tanításain! Kérdezzétek meg a Mennyei Atyát, hogy igaz-e!”⁸ E folyamat során érezni fogjátok Isten Lelkét az életetekben. Ez a Lélek része lesz azon bizonyágatoknak, hogy a Mormon könyve igaz, hogy Joseph Smith Isten prófétája volt, és hogy Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyháza Isten igaz egyháza ma a földön. Ez a bizonyág segít

ellenállnotok a kísértésnek.⁹ Felkészít titeket a „szorgalmasság[ra] történő nagy felhívás[ra], hogy dolgozz[atok] az Úr szőlőskertjeiben”.¹⁰ Biztos horgonyként szolgál majd, mikor vádakkal vagy rágalmozó kijelentésekkel teszik próbára hiteteket, és sziklaszilárd alapot nyújt, amikor olyan kérdésekkel szembesültök, melyekre nem tudjátok a választ, legalábbis nem azon nyomban. Képesek lesztek megkülönböztetni az igazságot a tévedéstől, és érezni fogjátok, mikor a Szentlélek újra és újra megerősíti bizonyágotokat, miközben egész életetekben tovább olvassátok a Mormon könyvét.

Arra biztatok minden szülőt, aki hallja vagy olvassa ezt az üzenetet, hogy tegyétek családi életetek fontos részévé Mormon könyvét. Amikor a gyermekeink növekedtek, reggeli közben mindig olvastuk a Mormon könyvét. Ezt a könyvjelzőt használtuk. Az elején egy idézet található Benson elnöktől, aki megígérte, hogy Isten áldást áraszt ki ránk, amikor olvassuk a Mormon könyvét.¹¹ A hátulján pedig egy ígéret áll Marion G. Romney elnöktől, az Első Elnökség egykori tanácsosától: „Biztos vagyok abban, hogy ha otthon a szülők imádságos lélekkel

és rendszeresen olvasnak a Mormon könyvből, magukban és a gyermekeikkel is, akkor ennek a nagyszerű könyvnek a lelkisége eljön, hogy átjárja otthonainkat, valamint mindazokat, akik ott laknak. [...] A viszálykodás lelke eltávozik. A szülők nagyobb szeretettel és bölcsességgel adnak majd tanácsokat a gyermekeiknek. A gyerekek fogékonyabbak és engedelmesebbek lesznek szüleik tanácsai iránt. Növekszik majd az igazlelkűség. Hit, remény és jószívűség – Krisztus tiszta szeretete – árasztja el az otthonainkat és az életünket; békét, örömet és boldogságot hozva magával.”¹²

Most, hogy gyermekeink már sok éve kirepültek a családi fészekből és saját családjuk van, tisztán látjuk Romney elnök ígéretének beteljesülését. Családunk közel sem tökéletes, de bizonyágot tudunk tenni a Mormon könyvének erejéről, és azokról az áldásokról, melyeket annak olvasása hozott és hoz továbbra is az egész családjunk életébe.

A Mormon könyve legfőbb ereje azon hatásában rejlik, hogy közelebb visz minket Jézus Krisztushoz. Erős tanúbizonyágot tesz Őröla és az Ő megváltó küldetéséről.¹³ Általa megértjük engesztelésének fenségességét és hatalmát.¹⁴ Világosan tanítja az Ő tanát.¹⁵ És a feltámadt Krisztus nefitáknál tett látogatását leíró csodálatos fejezeteknek köszönhetően látjuk és tapasztaljuk, ahogy szereti, megáldja és tanítja azokat az embereket, és megértjük, hogy Ő ugyanezt teszi majd értünk, ha Őhöz a jövőnk azáltal, hogy az evangéliuma szerint élünk.¹⁶

Fivérek, bizonyágomat teszem a Mormon könyvében rejlő erőről. Akár angolul, olaszul vagy franciául, nyomtatásban vagy elektronikus eszközön olvasom, ugyanazt a csodás lelkületet érzem kiáradni annak fejezeteiből és verseiből

az életembe. Tanúsítom, hogy képes közelebb vinni minket Krisztushoz. Imádkozom, hogy mindannyian használjuk ki teljesen azt az erőt, melyet ez a csodálatos szentírás rejt. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd "You Can't Close My Heart": Ghanaian Saints and the Freeze," Jan. 6, 2016, history.lds.org.
2. 2 Nefi 25:26.
3. E-mail Nicholas Ofosu-Henétől, 2015. okt. 27.
4. Lásd Angelo Scarpulla, "My Search for the Restoration," *Tambuli*, June 1993, 16–20; Ezio Caramia, e-mail, Sept. 16, 2016.
5. *Autobiography of Parley P. Pratt*, ed. Parley P. Pratt Jr. (1938), 37.
6. Lásd Moróni 10:4–5.
7. *Az egyház elnökeinek tanításai: Ezra Taft Benson* (2014). 151.
8. Thomas S. Monson: Bátran állj magad! *Liahóna*, 2011. nov. 62.; lásd még Thomas S. Monson: Papsági hatalom. *Liahóna*, 2011. máj. 66.; *A Prophet's Voice: Messages from Thomas S. Monson* (2012), 490–94.
9. Thomas S. Monson elnök ezt tanította: „Minden papságviselőnek naponta tanulmányoznia kell a szentírásokat. [...] Függetlenül attól, hogy az ároni vagy melkisédeki papságot viselitek-e, megígérem nektek: ha szorgalmasan tanulmányozzátok a szentírásokat, akkor növekedni fog az ahhoz szükséges erőtök, hogy elkerüljétek a kísértéseket, és sugalmazást nyerjétek a Szentlélektől bármivel kapcsolatban, amit csak tesztek” (Tegyétek meg, ami tőletek telik! *Liahóna*, 2009. máj. 68.).
10. Alma 28:14.
11. „Megígérem nektek, hogy ettől a perctől fogva, ha naponta lakmározunk a [Mormon könyve] lapjairól, és az előírásai szerint élünk, Isten Sion minden gyermekére és az egyházra is mindeztől ismeretlen áldást áraszt majd” (*Tanítások: Ezra Taft Benson*. 137–138.).
12. Marion G. Romney, "The Book of Mormon," *Ensign*, May 1980, 67.
13. Lásd például a Mormon könyve címlapját; 1 Nefi 11; 2 Nefi 25; Móziás 16; 18; Alma 5; 12; Hélamán 5; 3 Nefi 9; Mormon 7.
14. Lásd például 2 Nefi 2; 9; Móziás 3; Alma 7; 34.
15. Lásd például 2 Nefi 31; 3 Nefi 11; 27.
16. Lásd 3 Nefi 11–28.

Dieter F. Uchtdorf elnök
második tanácsos az Első Elnökségben

Tanuljatok Almától és Amulektől

Remélem, hogy azok, akik letértek a tanítványság ösvényéről, a szívükkel látnak, és tanulnak Almától és Amulektől.

Az ifjabb Alma

A szentírások legfélejtetlenebb szereplői között van az ifjabb Alma. Bár egy nagy próféta fia volt, egy időre eltévedt, és „gonosz és bálványimádó ember lett belőle”. Csak találgatni tudjuk, hogy miért, de tevékenyen szembeszegült apjával, és az egyház elpusztítására törekedett. Alma olyan ékesszóló és meggyőző volt, hogy nagy sikereket ért el.¹

Az élete azonban megváltozott, amikor az Úr angyala megjelent neki és a mennydörgés hangján szólt hozzá. Almát három napon és három éjen át

„örök gyötrelmem” kínozza, méghozzá „egy elkárhozott lélek fájdalmai”. Aztán elméje sötétjébe valahogy világosságot hozott egy halvány emlék, egy örök igazság, melyet atya tanított neki: Jézus Krisztus el fog jönni, „hogy engesztelést hozzon a világ bűneiért”. Alma korábban elvetette az ilyen elképzeléseket, de most elméje „elkapta ezt a gondolatot”, és ő alázatosan, őszintén Krisztus engesztelő hatalmába helyezte a bizalmát.²

Alma más emberként került ki ebből az élményből. Attól a perctől fogva az általa addig okozott károk elhárításának

szentelte az életét. A bűnbánat, a megbocsátás és a kitartó hithűség nagyszerű példája ő.

Almát végül kiválasztották, hogy atyja nyomdokaiba lépve Isten egyházának élére álljon.

Bizonyára a nefita nemzet minden polgára ismerte Alma történetét. Ha akkor lett volna Twitter, Instagram és Facebook, akkor elárasztották volna azokat a róla szóló képek és történetek. Rendszeresen feltűnt volna a *Heti Zarahemla* címlapján, vezércikkek és televíziós különkiadások foglalkoztak volna vele. Röviden, ő volt napjai talán legismertebb híressége.

Mégis, amikor Alma látta, hogy népe elfeledkezik Istenről és felemelkedik a kevélységben és a viszálykodásban, úgy döntött, hogy lemond a közhivataláról, és „teljesen az Isten szent rendje szerinti főpapságnak” szenteli magát,³ bűnbánatot prédikálva a nefiták között.

Alma először nagyon sikeres volt – még el nem ment Ammonia városába. Ennek a városnak a lakói jól tudták, hogy Alma már nem a politikai vezetőjük, és nem nagyon tisztelték a papsági felhatalmazását. Szidalmazták, kigúnyolták és kiűzték a városukból.

Alma szomorúan hátat fordított Ammonia városának.⁴

Azonban egy angyal felszólította őt, hogy térjen vissza.

Gondoljatok csak bele: azokhoz az emberekhez kellett visszatérnie, akik

gyűlölték őt és ellenségesek voltak az egyházzal szemben. Ez veszélyes megbízás volt, talán még életveszélyes is. Alma azonban nem tétozott, hanem „gyorsan visszatért”⁵.

Már sok napja böjtölt, amikor a városba ért. Ott egy vadidegen embertől megkérdezte, hogy adna-e „valamit enni Isten egy alázatos szolgájának”.⁶

Amulek

Ezt a férfit Amuleknek hívták.

Amulek Ammonia jómódú és ismert polgára volt. Hívó őseinek hosszú sora ellenére a saját hite már kihűlt. Később így vallott erről: „sokszor szólított, és nem akartam meghallani; így tudtam ezen dolgokról, de mégsem akartam [elhinni]; ezért... továbbra is lázadoztam Isten ellen”.⁷

Isten azonban felkészítette Amuleket, és amikor Amulek Almával találkozott, az Úr szolgáját saját házába fogadta, ahol Alma sok napon át maradt.⁸ Ezen idő alatt Amulek megnyitotta szívét Alma üzenete előtt, és bámulatos változást tapasztalt meg. Ettől kezdve Amulek nem csupán hitt, hanem az igazság bajnoka is lett belőle.

Amikor Alma újra kiment tanítani Ammonia népe közé, oldalán ott volt egy második tanú – Amulek, aki közülük való volt.

Az ezt követő események alkotják a szentírások egyik leginkább keseredes történetét. Alma 8–16. fejezeteiben elolvashatjátok.

Ma két kérdés átgondolására kérek titeket:

Első: „Mit tanulhatok Almától?”

Második: „Miben hasonlítok Amulekre?”

Mit tanulhatok Almától?

Először azt kérdezném meg Jézus Krisztus egyháza minden múltbéli, jelenlegi és eljövendő vezetőjétől: „Mit tanulhattok Almától?”

Alma rendkívül tehetséges és hozzáértő ember volt. Könnyen gondolhatta volna az ember, hogy nincs szüksége segítségre. Azonban mit tett Alma, amikor visszatért Ammonihába?

Alma rátalált Amulekre és segítséget kért tőle.

És Alma segítséget kapott.

Valamilyen oknál fogva időnként vezetőkként vonakodunk rátalálni az Amulekjeinkre és segítséget kérni tőlük. Talán azt hisszük, hogy egyedül jobban el tudjuk végezni a munkát, vagy vonakodunk kényelmetlen helyzetbe hozni másokat, vagy úgy véljük, hogy mások nem akarnak részt venni. Túlságosan gyakran tétozunk mások felkérésében, hogy használják az Istentől kapott tehetségeiket és vegyenek részt a szabadítás nagyszerű munkájában.

Gondoljatok csak a Szabadítóra – vajon Ő teljesen egyedül látott neki egyháza megalapításának?

Nem.

Üzenete nem így szólt: „Húzódj hátrébb! Majd én megoldom!”, hanem így: „Jer, kövess engem”⁹! Lelkesítette, hívta, oktatta a követőit, majd pedig bízott bennük, hogy megteszik azokat a dolgokat „amelyeket engem tenni látatok”.¹⁰ Jézus Krisztus ily módon nem csupán az egyházát építette fel, hanem a szolgáit is.

Szolgálatok jelenleg bármilyen hivatalban, legyetek bár diakónusok

kvórumának elnöke, cövekelnök vagy területi elnök, a sikerhez rá kell találnotok az Amuleketekre.

Lehet ez olyan valaki a gyülekezetekben, aki szerény, vagy akár még láthatatlan is. Lehet olyan valaki, akiről úgy *tűnik*, hogy nem akar vagy nem tud szolgálni. A ti Amuleketek lehet fiatal vagy idős, férfi vagy nő, tapasztalatlan, fáradt, vagy nem is tevékeny az egyházban. Azonban első pillantásra talán fel sem tűnik, hogy ezeket a szavakat reméli hallani tőletek: „Az Úrnak szüksége van rád. Nekem is szükségem van rád.”

Legbelül sokan vágnak Istenük szolgálatára. Eszközök szeretnének lenni az Ő kezében. Bele akarják vágni a sarlójukat, és szívvel-lélekkel azon igyekezni, hogy felkészítsék a földet Szabadítónk visszatérésére. Építeni szeretnének az Ő egyházát, de vonakodnak elkezdni. Gyakran arra várnak, hogy megkérjék őket.

Kérlek benneteket, gondoljátok át, vajon a ti gyülekezetekben, egyházközségekben, missziótkban és cöveketekben kinek van szüksége cselekvésre szólító hívásra. Az Úr már munkálkodott rajtuk, felkészítette őket, meglágyította a szívüket. Találjátok meg őket úgy, hogy a szívetekkel láttok.

Karoljátok fel őket! Tanítsátok őket! Lelkesítsétek őket! Kérjétek meg őket!

Tolmácsoljátok feljüket az angyal Amulekhez intézett szavait, miszerint az Úr áldásai fognak megpihenni rajtuk és a házukon.¹¹ Meglepetésekre az Úr olyan bátor szolgáját fedezhetitek fel, aki egyébként rejtve maradt volna.

Miben hasonlítok Amulekre?

Míg némelyikünknek Amuleket kell keresnie, mások azt a kérdést tehetnék fel maguknak: „Miben hasonlítok Amulekre?”

Talán az évek során már megkopott a tanítványságotok melletti elköteleződésetek. Talán elhalványult a bizonyosságotok tüze. Talán eltávolodtatok Krisztus testétől. Talán kiábrándultatok, vagy akár dühöseket is vagytok. Talán az ősi efézusi gyülekezet némely tagjaihoz hasonlóan ti is elhagytátok az első szerelme-¹²ket, Jézus Krisztus evangéliumának magasztos és örök igazságait.

Talán Amulekhez hasonlóan szívetekben tudjátok, hogy az Úr „sokszor szólított” már benneteket, de ti „nem akart[átok] meghallani”.

Mindazonáltal az Úr bennetek is látja azt, amit Amulekben látott – a lehetséges bátor szolgát, akinek fontos elvégzendő munkája és megosztandó bizonyága van. Van olyan szolgálat, melyet senki más nem tud ugyanúgy elvégezni. Az Úr rátok bízta az Ő szent papságát, mely megadja mások megáldásának és felemelésének isteni lehetőségét. Figyeljétek oda a szívetekkel, és kövességek a Lélek készítéseit!

Egy egyháztag útja

Meghatott egy olyan férfitestvér útja, aki azt kérdezte magától: „Ha az Úr hív, vajon meghallom?” Ezt a jóraivaló férfitestvért Davidnek fogom nevezni.

David nagyjából 30 éve tért meg az egyházhoz. Missziót szolgált, majd jogot tanult. Abban az időben, amikor a tanulmányait folytatta és dolgozott, hogy eltartsa kisgyermekes családját,

olyan információkra bukkant az egyházzról, melyek összezavarták. Minél több ilyen negatív bírálatot olvasott, annál jobban elbizonytalanodott. Végül nevének törlését kérte az egyházi nyilvántartásból.

Ettől kezdve, Almához hasonlóan annak lázadó napjaiban, David sok időt töltött az egyháztagokkal való vitatkozással, online beszélgetéseket folytatva azért, hogy megkérdőjelezze a hitelveiket.

Ebben nagyon jó volt.

Az egyik egyháztagot, akivel vitakozott, Jacobnak fogom nevezni. Jacob mindig kedves és tisztelettudó volt Daviddal szemben, de azért határozottan védte az egyházat.

Az évek során David és Jacob között kölcsönös tisztelet és barátság szövődött. David tudtán kívül Jacob imádkozott érte, és ezt egy bő évtizeden át hűségesen fenntartotta. Még be is küldte a barátja nevét, hogy imádkozzanak érte az Úr templomaiban, és remélte, hogy David szíve meg fog enyhülni.

Idővel David lassan megváltozott. Előszeretettel elkezdett emlékezni az egykor átélt lelki élményeire, és emlékezett rá, hogy milyen boldogságban volt része az egyház tagjaként.

Almához hasonlóan David sem felejtette el teljesen az egykor magáévá tett evangéliumi igazságokat. És Amulekhez hasonlóan David is érezte, amint az Úr felkarolja őt. Azonban

mostanra egy ügyvédi iroda társtulajdonosa lett, és ez rangos munkahely volt. Hírnevet szerzett az egyház kritikuskaként, és túlságosan kevély volt ahhoz, hogy az újrafelvételét kérje.

Mindazonáltal folyamatosan érezte a Pásztor hívását.

Megszívlelte a szentírást, mely így szól: „Ha pedig valakinek közületek nincsen bölcsessége, kérje Istentől, a ki mindenkinek készségesen és szemrehányás nélkül adja; és megadatik néki”.¹³ Így imádkozott: „Drága Istenem, szeretnék újra utolsó napi szent lenni, de válaszokra váró kérdéseim vannak.”

Elkezdett úgy hallgatni a Lélek suttogására és a barátok sugalmazott válaszaira, mint korábban soha. Kételyei sorban hitté váltak, mígnem végül felismerte, hogy újra érzi Jézus Krisztus és az Ő visszaállított egyháza bizonyosságát.

Ezen a ponton tudta, hogy felül tud majd kerekedni a kevélységén, és bármit megtesz, amire szükség van ahhoz, hogy visszafogadják őt az egyházba.

Végül David belépett a keresztelés vizébe, majd elkezdte visszaszámolni az áldásai visszaállításáig hátralevő napokat.

Örömmel jelentem, hogy a múlt nyáron David áldásai visszaállítottak. Újra teljesen részt vesz az egyházban, és az evangéliumi tanok oktatójaként szolgál az egyházközségében. Minden lehetőséget megragad, hogy beszéljen másoknak az átváltozásáról, hogy helyrehozza az általa okozott kárt, és bizonyosságát tegye Jézus Krisztus evangéliumáról és egyházáról.

Zárszó

Kedves fivéreim, drága barátaim, keressük és találjuk meg, lelkesítsük az Amulekeket az egyházközségünkben és a cövekünkben, és támaszkodjunk rájuk! Sok Amulek van ma az egyházban.

Talán ti is ismertek egyet. Talán ti is azok vagytok.

Talán az Úr már suttogott is hozzátok, arra biztatva benneteket, hogy térjete vissza az első szerelmetekhez, gyakoroljátok arra érdemesen a papságot, és a szentek között lévő társaitokkal vállvetve szolgálva jöjjetek közelebb Jézus Krisztushoz és építsétek Isten királyságát itt, a földön.

Szeretett Szabadítónk tudja, hogy hol vagytok. Ismeri a szíveteket. Meg akar menteni titeket. Fel fog karolni

benneteket. Csak nyissátok ki Neki a szíveteket! Remélem, hogy azok, akik letértek a tanítványság ösvényéről – még ha csak néhány fokkal is –, fontolóra veszik Isten jóságát és kegyelmét, a szívükkel látnak, tanulnak Almától és Amulektől, és meghallják a Szabadító életünket megváltoztató szavait: „Jer, kövess engem”.

Arra buzdítalak benneteket, hogy hallgassatok a hívására, mert biztosan részesülni fogtok a menny aratásában. Az Úr áldásai pihennek majd meg rajtatok és a házatokon.¹⁴

Erről teszem bizonyosságomat, és az Úr apostolaként áldásomat adom rátok, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Móziás 27:8–10.
2. Lásd Alma 36:6–20.
3. Alma 4:20.
4. Lásd Alma 8:24.
5. Alma 8:18.
6. Alma 8:19.
7. Lásd Alma 10:2–6.
8. Lásd Alma 8:27.
9. Lukács 18:22.
10. Joseph Smith fordítás, Máté 26:25 (a Kalauz a szentírásokhoz 233. oldalán).
11. Lásd Alma 10:27.
12. Lásd Jelenések 2:4.
13. Jakab 1:5.
14. Lásd Alma 10:27.

Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

„Hogy ő is erőssé válhasson”

Imádkozom azért, hogy felemelkedjünk elhívásunkhoz és felemeljünk másokat, felkészítve őket dicsőséges szolgálatukra.

Áldottnak érzem magam, hogy itt lehetek e papsági gyűlésen Isten papságának viselőivel. E férfiak és fiúk csoportjának odaadása, hite és önzetlen szolgálata modern kori csoda. Ma este a papsági vezetőkhez szólok – idősekhez s fiatalokhoz egyaránt –, akik egyek az Úr Jézus Krisztusnak nyújtott szívből jövő szolgálatban.

Az Úr megadja hatalmát minden papsági hivatalban szolgálónak, aki érdemesen teljesíti papsági kötelességeit.

Wilford Woodruff az egyház elnökéként e szavakkal jellemezte a papság hivatalaiban szerzett tapasztalatát:

„Meghallgattam életem első prédikációját ebben az egyházban. Másnap megkeresztelkedtem. [...] Tanítóvá rendeltek. Misszióm azon nyomban kezdetét is vette. [...] Az egész missziót tanítóként szolgáltam végig. [...] A konferencián pappá rendeltek. [...] Pappá rendelésem után ...misszióba küldtek a déli vidékre. Ez 1834 őszen történt. Volt velem egy társ; erszény és táská nélkül indultunk útnak. Jó néhány mérföldet egyedül tettem meg, az evangéliumot prédikálva, és sokakat meg is kereszteltem, akiket azonban nem tudtam az egyházba konfirmálni, mert csak pap

voltam. [...] Jó ideig jártam-keltem az evangéliumot prédikálva, mire elderré rendeltek. [...]

[Mostanra] közel ötvennégy éve vagyok a Tizenkét Apostol tagja. Immár hatvan éve utazok ezzel és más kvórumokkal, és szeretném elmondani ennek a gyülekezetnek, hogy épp annyira támogatott engem Isten hatalma, amíg a tanító hivatalát viseltem, különösen pedig mialatt papként jártam el a szőlőskertben, mint bármikor, amióta apostol vagyok. Nincs ebben semmi különbség, amíg mi megtesszük a kötelességünket.”¹

Az egyenlőség ugyanezen csodás lelki lehetőségét sugallja az is, ahogyan az Úr a melkisédeki papság „járulékaként” nevezi az ároni papságot.² A *járulék* szó azt jelenti, hogy a kettő össze van kapcsolva. Ez a kapcsolat fontos ahhoz, hogy a papság azzá a testületté és áldássá váljon, amivé válhat, ebben a világban és mindörökre, mivel „napok kezdete és évek vége nélkül való”.³

A kapcsolat pedig egyszerű. Az ároni papság felkészíti a fiatal férfiakat egy még szentebb bizalomra.

„A magasabb, vagyis a melkisédeki papság hatalma és felhatalmazása az,

hogy rendelkezzen az egyház összes lelki áldásának kulcsaival –

Hogy kiváltságukban álljon megkapni a menny királyságának rejtelmét, hogy megnyíljanak nekik a mennyek, hogy kapcsolatban álljanak az Elsőszülött általános gyűlésével és egyházával, és hogy élvezzék az Atyaistennek, valamint Jézusnak, az új szövetség közbenjárójának a közelségét és kapcsolatát.”⁴

E papsági kulcsokat a maguk teljességében egyidejűleg csupán egy ember gyakorolja, az Úr egyházának elnöke és elnöklő főpapja. Azután az elnök megbízásából minden férfi, aki viseli a melkisédeki papságot, fel lehet ruházva azzal a hatalommal és kiváltsággal, hogy a Mindenható nevében szóljon és cselekedjen. Ez a hatalom vég nélkül való. Kapcsolatban áll az étellel és a halállal, a családdal és az egyházzal, magának Istennek a nagyszerű természetével és az Ő örökkévaló munkájával.

Az Úr arra készíti az ároni papság viselőit, hogy hittel, hatalommal és hálával szolgáló elderré váljanak e dicsőséges melkisédeki papságban.

Az elderek esetében elengedhetetlen lesz a mély hála ahhoz, hogy a teljes papsági szolgálatból kivegyék a részüket. Emlékezni fogtok diakónusként, tanítóként vagy papként töltött napjaitokra, amikor azok, akik a magasabb papságot viselték, a kezüket

nyújtották nektek, hogy felemeljenek és bátorítsanak titeket papsági utazások során.

A melkisédeki papság minden viselőjének vannak ilyen emlékei, de meg lehet, hogy a hála érzete már megfakult az évek folyamán. Azt remélem, hogy feléleszthetem ezt az érzést, azzal együtt pedig az eltökéltséget, hogy akinek csak tudjátok, megadjátok ugyanazt a segítséget, amit ti magatok kaptatok.

Emlékszem egy püspökre, aki úgy bánt velem, mintha már az lennék, aki vé minden lehetőségem megvolt válni a papsági hatalmat illetően. Felhívott egy vasárnap, amikor még pap voltam. Elmondta, hogy szüksége van rám, hogy elkísérjem egyházközségünk néhány tagjának látogatására. Úgy beszélt, mintha én lennék sikerének egyetlen reménysége. Nem volt rám szüksége. Kiváló tanácsosai voltak a püspökségben.

Egy nincstelen, éhező özvegy-asszonyhoz vezetett az utunk. A püspök azt szerette volna, hogy segítsek neki megérinteni az asszony szívét, felszólítani költségvetés készítésére és betartására, és megígérni neki, hogy olyan helyzetbe kerülhet, ahol nemcsak magáról fog tudni gondoskodni, hanem másoknak is segítséget tud nyújtani.

Azután két kislány megvigasztalására mentünk, akik nehéz helyzetben éltek. Amikor távoztunk, a püspök

halkan ezt mondta nekem: „Ezek a gyerekek soha nem fogják elfelejteni, hogy eljöttünk hozzájuk.”

A következő otthonban láttam, hogyan kell meghívni egy kevésbé tevékeny férfit, hogy térjen vissza az Úrhoz, azzal, hogy meggyőzik: az egyházközség tagjainak szükségük van rá.

Ez a püspök olyan melkisédekipapság-viselő volt, aki tágitotta a látókörömet és példájával nagy löketet adott nekem. Megtanította, hogy legyen meg bennem az erő és a bátorság, hogy bárhová elmenjek az Úr szolgálatában. Már rég örök nyugalomra tért, de máig emlékszem rá, mert lehajolt hozzám, hogy felemeljen, amikor tapasztalatlan áronipapság-viselő voltam. Később megtudtam, hogy nagyobb felelősséggel járó jövőbeli papsági ösvényen látott engem, amely meghaladta a saját akkori látóképességemet.

Édesapám ugyanígy cselekedett velem. Tapasztalt és bölcs viselője volt a melkisédeki papságnak. Egy alkalommal az egyik apostol felkérte, hogy rövid értekezésben fejtse ki a föld korával kapcsolatos tudományos bizonyítékokat. Apám gondosan meg írta, tudva, hogy néhány olvasója valószínűleg erősen úgy érzi, hogy a föld sokkal fiatalabb, mint azt a tudományos bizonyítékok sugallják.

Emlékszem, ahogy édesapám átnyújtotta az írását és így szól

hozzám: „Hal, megvan benned a lelki bölcsesség, hogy tudd, elküldjem-e ezt az apostoloknak és prófétáknak.” Nem igazán emlékszem, mi állt a tanulmányban, de örökre magammal hordom a hálát e nagyszerű melkisédekipapság-viselőért, aki olyan lelki bölcsességet látott bennem, amelyet jómagam nem láttam.

Néhány évvel később, miután már apostollá rendelték, egy este felhívott Isten prófétája, és arra kért, hogy olvasak el valamit, amit az egyház tanárol írtak. Egész este az adott könyv fejezeteit bújtá, és kuncogva azt mondta: „Nem tudom átrágni magam rajta. Nem ér, hogy te pihensz, amíg én olvasok.” Azután szinte ugyanazokat a szavakat mondta, mint évekkel azelőtt az édesapám: „Hal, ezt neked kellene elolvasnod. Te tudni fogod, hogy helyes-e, hogy kiadják.”

A látókör tágitásának és a magabiztosság növelésének ugyanezen mintáját követte egy másik melkisédekipapság-viselő is egy, az egyház által szponzorált beszédfesztivál estéjén. 17 évesen felkértek, hogy egy hatalmas hallgatósághoz szóljak. Fogalmam sem volt, mit várnak tőlem. Nem jelöltek meg témát, így aztán olyan beszédet írtam, amely messze meghaladta az evangéliumról való ismereteimet. Beszédem közben felismertem, hogy hibát követtem el. Jól emlékszem, amint beszédem után eltöltött a kudarc érzése.

A következő, és egyben utolsó beszélő Matthew Cowley elder volt a Tizenkét Apostol Kvórumából. Nagyszerű szónok volt, akit igen szerettek egyházzserte. Emlékszem, ahogy felnéztem rá a pulpitus melletti székemből.

Erőtéljes hangon kezdte. Azt mondta, beszédem megerősítette abban, hogy remek konferencián van. Mosolygott, miközben ezt mondta.

Kudarcézetem ellillant, és eltöltött a magabiztosság, hogy egy nap azzá válhatok majd, aminek ő már szemmel láthatóan tartott.

Ennek az estének az emléke a mai napig arra indít, hogy gondosan figyeljek oda, amikor egy áronipapság-viselő beszél. Amiatt, amit Cowley elder értem tett, mindig számítok arra, hogy meg fogom hallani Isten szavát. Ritkán kell csalódnom, és gyakran elámulok, és nem tudom megállni mosolygás nélkül, mint egykor Cowley elder.

Sok minden segíthet megerősíteni ifjabb fivéreinket a papságban való felemelkedéshez, de semmi nem lesz hathatósabb, mint ha segítünk nekik szert tenni arra a hitre és magabiztosságra, hogy képesek Isten hatalmából meríteni papsági szolgálatuk során.

Ez a hit és magabiztosság nem marad velük egyetlen élmény után, még ha a legtehetségesebb melkisédek papság-viselő emeli is fel őket. E hatalom kiaknázásának képességét a bizalom számos megnyilvánulásának kell ápolnia azoktól, akik tapasztaltabbak a papságban.

Az áronipapság-viselőknél napi, sőt, óráról órára kapott bátorításra és helyreigazításra is szükségük van magától az Úrtól a Szentlelken keresztül. Ez meg is adatik nekik, amikor *úgy döntenek, hogy arra érdemesek maradnak*. Az általuk meghozott döntésektől fog függeni.

Ezért kell példamutatással és bizonyossággal megtanítanunk, hogy igazak a nagyszerű melkisédeki papsági vezető, Benjámin király szavai.⁵ A szeretet szavai azok, melyeket az Úr nevében szólaltak, akié ez a papság. Benjámin király megtanítja, mi követeljük tőlünk ahhoz, hogy elég tiszták maradjunk bátorítást és helyreigazítást nyerni az Úrtól:

„És végül, nem tudom nektek mindazon dolgokat elmondani, mely által bűnt követhettek el; mert különféle

utak és módok vannak, méghozzá olyan sok, hogy nem tudom őket megszámlálni.

De annyit elmondhatok nektek, hogy ha nem ügyeltek magatokra, és a gondolataitokra, és a szavaitokra, és a cselekedeteitekre, és nem tartjátok be Isten parancsolatait, és nem maradtok meg, méghozzá életek végéig, annak hitében, amit Urunk eljövételéről hallottatok, akkor el kell vesznetek. És most, Ó ember, emlékezz, és el ne vessz!”⁶

Mindannyian tudatában vagyunk az igazlelkűség ellensége tüzes nyilainak, melyek szörnyű szélként zúdulnak a fiatal papságviselőkre, akiket oly nagyon szeretünk. Olyanok ők nekünk, mint az ifjú harcosok, akik Hélamán fiainak nevezték magukat. Képesek a túlélésre, mint azok a fiatal harcosok, ha biztonságban tartják magukat, ahogy arra Benjámin király ösztönözte őket.

Hélamán fiai nem kételkedtek. Bátran harcoltak és győzedelmeskedtek, mert hittek anyáik szavaiban.⁷ Tudjuk, milyen ereje van a szeretetteljes anyák hitének. A mai anyák is megadják fiaiknak ezt a hatalmas támogatást. Mi, a papság viselői, hozzá tudunk járulni és hozzá is kell járulnunk ehhez a támogatáshoz azzal az eltökéltséggel, hogy eleget teszünk a megbízatásnak, miszerint amikor megtérünk, kezünket kell nyújtanunk fivéreink megerősítésére.⁸

Azért imádkozom, hogy minden melkisédek papság-viselő éljen az Úr által felkínált e lehetőséggel:

„És ha bárki közületek erős a Léleekben, vigye magával azt, aki gyenge, hogy épülhessen, teljes szelídségben, hogy ő is erőssé válhasson.

Vigyétek tehát magatokkal azokat, akiket elrendeltek az alacsonyabb papságba, és küldjétek el őket magatok előtt, hogy találkozókat beszéljenek meg, és előkészítsék az utat, és elmenjenek azokra a találkozókra, amire ti magatok nem tudtok elmenni.

Íme, így építették fel nekem apostolaim az ősi napokban az egyházamat.”⁹

Csodákat tudtok véghezvinni ti, az áronipapság-viselők papsági vezetői és apái. Segíthettek az Úrnak a hithű elderek csatasorát olyan fiatal férfiakkal megtölteni, akik elfogadják az evangélium prédikálására szólító elhívást, és magabiztosan eleget tesznek neki. Látni fogtok sok általatok felemelt és bátorított fiatal férfit, ahogy hithű marad, érdemesen házasodik a templomban, majd ő maga is felemel és felkészít másokat.

Nem kellenek ehhez új tevékenységi programok, javított oktatói anyagok vagy jobb közösségi média. Nem kell semmilyen további elhívás, csak az, amelyet már megkaptatok. A papság esküje és szövetsége erőt, felhatalmazást és útmutatást ad nektek.

Thomas S. Monson elnök

Imádkozom azért, hogy amikor hazamentek, gondosan tanulmányozzátok a papság esküjét és szövetségét, amint az a Tan és a szövetségek 84. szakaszában áll.

Mindannyian reméljük, hogy egyre több fiatal férfinak lesz része olyan élményekben, mint Wilford Woodruffnak, aki áronipapság-viselőként megtérést előidéző hatalommal tanította Jézus Krisztus evangéliumát.

Imádkozom azért, hogy felemelkedjünk elhívásunkhoz és felemeljünk másokat, felkészítve őket dicsőséges szolgálatukra. Tiszta szívemből köszönetet mondok azokért a csodálatos emberekért, akik felemeltek engem, és megmutatták, hogyan szeressek és emeljek fel másokat.

Bizonyágomat teszem arról, hogy Thomas S. Monson elnök birtokolja a papság összes kulcsát a földön ebben az időben. Tanúságot teszek arról, hogy egész életén át végzett szolgálata révén mindannyiunknak példát mutatott mások felemelésére a melkisédeki papság viselőjeként. Személy szerint is hálás vagyok azért, ahogyan engem felemelt, és megmutatta, én hogyan emelhetek fel másokat.

Isten, az Atya, él. Jézus a Krisztus. Ez az Ő egyháza és királysága. Ez az Ő papsága. Erről saját magam győződtem meg a Szentlélek hatalma által. Az Úr Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Wilford Woodruff, "The Rights of the Priesthood," *Deseret Weekly*, Mar. 17, 1894, 381.
2. Lásd Tan és a szövetségek 84:30; 107:14.
3. Tan és a szövetségek 84:17.
4. Tan és a szövetségek 107:18–19.
5. Az Alma 12:6–9 arra utal, hogy a Mormon könyve prófétái viselték a melkisédeki papságot.
6. Móziás 4:29–30.
7. Lásd Alma 56:47.
8. Lásd Lukács 22:32.
9. Tan és a szövetségek 84:106–108.

Tantételek és ígérek

Viseljük gondját a testünknek és az elménknek is azzal, hogy megszívleljük a Bölcsesség szavában, ebben az Istentől kapott tervben felállított tantételeket.

Férfitestvérek! Ma este Mennyei Atyánk útmutatásáért imádkozom, amint megosztom veletek az üzenetemet.

1833-ban az Úr kinyilatkoztatta Joseph Smith prófétának egy, az egészséges életmódra vonatkozó tervet. Ez a terv a Tan és a szövetségek 89. szakaszában található, és a Bölcsesség szavaként ismert. Konkrét útmutatást nyújt arra vonatkozóan, hogy milyen ételeket fogyasszunk, és megtiltja a szervezetre káros anyagok használatát.

Akik engedelmesek az Úr parancsolatai iránt, és akik hithűen betartják a Bölcsesség szavát, azoknak bizonyos áldások ígértetnek, köztük a jó egészség és a nagyobb állóképesség.¹

Nemrég olvastam egy igaz történetet ezen ígérek egy drámai megnyilvánulásáról. Az egyház egyik hithű tagja, John A. Larsen a második világháborúban az Amerikai Egyesült Államok parti őrségénél szolgált a USS *Cambria* nevű hajón. A Fülöp-szigetek környéki harcok során hírt kaptak

arról, hogy egy bombázógépekből és kamikaze repülőkből álló raj közeledik felénk. Parancsot kaptak az azonnali evakuálásra. Mivel a USS *Cambria* már kifutott, John és három társa felkapták a felszerelésüket, majd a partra siettek, abban a reményben, hogy a távozó hajók egyike majd felveszi őket. Szerencsére egy partraszálló jármű felvette őket, és az öböl utolsó hajó felé siettek velük. A távozó hajó legénységét teljesen lefoglalta, hogy igyekezzenek minél gyorsabban elhagyni a területet, így csak arra volt idejük, hogy köteleket dobjanak a négy érkezőnek, abban reménykedve, hogy fel tudnak majd mászni a fedélzetre.

John, akinek egy nehéz rádió volt a hátára szíjazva, hamarosan egy 12 méteres kötélén himbálózva találta magát, a hajó oldalán, mely éppen a

nyílt tengerre futott ki. Nekigyürkőzött, hogy felhúzza magát, egyik kezével a másik elé markolva, annak tudatában, hogy ha kicsúszik a kezéből a kötél, valószínűleg biztos halál vár rá. Még csupán a távolság harmadát tette meg, de már érezte, ahogy karjai sajognak a fájdalomtól. Annyira elgyengült, hogy úgy érezte, már nem képes tovább kapaszkodni.

Amint ereje teljesen elhagyta, és sötét végzetét fontolgatta, John Istenhez kiáltott, elmondva Neki, hogy mindig betartotta a Bölcsesség szavát és tiszta életet élt – most pedig kétségbeesetten szüksége lenne a megígért áldásokra.

Később John elmondta, hogy amint befejezte az imát, hatalmas erőlködést érzett. Ismét mászni kezdett, és szinte felsuhant a kötélén. Amikor elérte a fedélzetet, a légzése teljesen normális volt, és egyáltalán nem lihegett.

Elnyerte a Bölcsesség szavában ígért fokozott egészséget és állóképességet. Hálát adott Mennyei Atyánknak akkor és egész hátralévő életében az elkeseredett segélykérő imájára érkezett válaszáért.²

Fivéremeim, viseljük gondját a testünknek és az elménknek is azzal, hogy megszívleljük a Bölcsesség szavában, ebben az Istentől kapott tervben felállított tanítételeket. Teljes szívemből és lelkemből biznyságomat teszem azokról a dicsőséges áldásokról, melyek ránk várnak, ha ezt megteesszük. Ezért imádkozom Urunk és Szabadítónk, Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Tan és a szövetségek 89:18–21.
2. Lásd John A. Larsen, in Robert C. Freeman and Dennis A. Wright, comps., *Saints at War: Experiences of Latter-day Saints in World War II* (2001), 350–51; engedéllyel felhasználva.

Thomas S. Monson elnök

A boldogsághoz vezető tökéletes ösvény

Bizonyoságot teszek a nagyszerű ajándékról, mely Atyánk ránk vonatkozó terve. Ez a békességhez és a boldogsághoz vezető egyetlen tökéletes ösvény.

Szeretett fivéreim és nőtestvéreim itt a Konferencia-központban és szerte a világon! Nagyon hálás vagyok, hogy ma délelőtt megoszthatom veletek gondolataimat.

Ötvenkét évvel ezelőtt, 1964 júliusában épp a világkiállítás idején voltam

egy megbízás kapcsán New York városában. Egyik reggel ellátogattam a kiállítás mormon pavilonjába. Pont a szabadítás tervét bemutató, *Az ember boldogságkeresése* című egyházi film vetítése előtt érkeztem, mely azóta már klasszikusnak számít. Egy fiatalember

mellé ültem, aki nagyjából 35 éves lehetett. Egy kicsit beszélgettünk. Nem volt egyházunk tagja. Kihunytak a fények, és elkezdődött a vetítés.

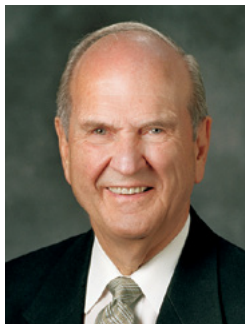
Hallottuk, amint a narrátor felteszi ezeket az elevenbe vágó és egyetemes kérdéseket: Honnan jöttem? Miért vagyok itt? Hová megyek, amikor elhagyom ezt az életet? Minden fül feszülten hallgatta a válaszokat, és minden szem a megjelenő képekre szegeződött, melyek bemutatták a halandóság előtti életünket, és magyarázatot adtak földi célunkra. Láttuk annak meghatározó megjelenítését, ahogyan egy idős nagypapa eltávozik ebből az életből, és a dicső viszontlátást azon szeretteivel, akik előtte léptek át a lélekvilágba.

Menneyi Atyánk ránk vonatkozó terve e csodálatos bemutatásának végén a tömeg csendben kivonult, és sokakat láthatóan megérintett a film üzenete. A mellettem ülő ifjú látogató nem állt fel. Megkérdeztem tőle, hogy tetszett-e neki az előadás. Lelkesen azt felelte: „Ez az igazság!”

Atyánk boldogságunkra és szabadításunkra vonatkozó tervét világszerte megosztják a misszionáriusaink. Nem mindenki fogadja el és teszi magáévá ezt az isteni üzenetet, aki hallja. Azonban mindenhol vannak olyan férfiak és nők, akik a New York-i világkiállításon ott lévő ifjú barátomhoz hasonlóan felismerik annak igazságát, és arra az ösvényre lépnek, mely biztonságban hazavezeti őket. Életük örökre megváltozik.

A terv nélkülözhetetlen része a mi Szabadítónk, Jézus Krisztus. Az Ő engesztelő áldozata nélkül minden veszve lenne. Azonban nem elég csupán hinni Őbenne és a küldetésében. Munkálkodnunk, tanulnunk, kutatnunk, imádkoznunk, fejlődünk kell, és bűnbánatot kell tartanunk. Ismernünk kell

Russell M. Nelson elnök
a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke

Isten törvényeit és azok szerint kell élnünk. Részesülnünk kell szabadító szertartásaiban. Csak ezt téve tehetünk szert igaz, örök boldogságra.

Abban az áldásban van részünk, hogy *rendelkezünk* az igazsággal. Azzal lettünk megbízva, hogy *megosszuk* az igazságot. *Éljünk* hát az igazság szerint, hogy kiérdemeljünk mindazt, amit az Atya nekünk szán. Ő nem tesz semmit, ami ne a mi javunkat szolgálná. Azt mondta nekünk: „...ez munkám és dicsőségem – hogy véghezvigyem az ember halhatatlanságát és örök életét”¹.

Lelkem mélyéről, alázatosan bizonyosságot teszek a nagyszerű ajándekről, mely Atyánk ránk vonatkozó terve. Ez a békességhez és a boldogsághoz vezető egyetlen tökéletes ösvény, itt és az eljövendő világban is.

Fivéreim és nőtestvéreim, befejezül szeretetemet és áldásomat hagyom veletek, és ezt a mi Szabadítónk és Megváltónk, méghozzá Jézus Krisztus nevében teszem, ámen. ■

JEGYZET

1. Mózes 1:39.

Öröm és lelki túlélés

Amikor életünket Jézus Krisztusra és az Ő evangéliumára összpontosítjuk, örömünk lehet, függetlenül attól, hogy mi történik – vagy mi nem történik – az életünkben.

Drága fivéreim és nőtestvéreim! Ma egy olyan tantételről szeretnék beszélni, mely nélkülözhetetlen a lelki túlélésünkhöz, és egyre fontosabbá válik, miközben a körülöttünk lévő szörnyűségek és nyugtalanság is fokozódik.

Ezek az utolsó napok, így egyikőnk se lepődjön meg, ha tanúja egy-egy jövendölés beteljesedésének. Egy sereg próféta, köztük Pál, Nefi és Mormon is előre látta az eljövendő háborgó időket,¹ amikor az egész világ mozgásban lesz,² az emberek pedig „magukat szeretők...,

szeretet nélkül valók... inkább a gyönyörnek, mint Istennek szeretői” lesznek,³ sokan pedig Sátán szolgálivá válnak, akik az ellenség munkáját támogatják.⁴ Tulajdonképpen „ez élet sötétségének világbírói ellen, [és] a gonoszság lelkei ellen [van tusakodásunk], melyek a magasságban vannak”.⁵

Miközben a nemzetek közötti konfliktusok fokozódnak, ártatlanok válnak gyáva terroristák prédáivá, a korrupció pedig az üzleti világtól a kormányzati szintekig szinte már közhellyé válik,

mi az, ami a segítségünkre lehet? Mi segíthet mindannyiunknak a személyes küzdelmeinkben, és az utolsó napokban való, kihívásokkal teli életben?

Lehi próféta tanított nekünk egy tantételt a lelki túléléssel kapcsolatban. Először azonban vizsgáljuk meg az ő körülményeit: üldözni kezdték a igazság prédikálása miatt Jeruzsálemben, majd pedig az Úr megparancsolta neki, hogy vagyonát hátrahagyva induljon el családjával együtt a vadonba. Sátorban lakott, és az ismeretlen cél felé vezető úton fellelhető élelmen élt. Közben tanúja volt, ahogy két fia, Lámán és Lemuel fellázadnak az Úr tanításai ellen, és rátámadnak fivéreikre, Nefire és Samra.

Lehi minden bizonnyal tudta, hogy mit jelent az ellenkezés, az aggodalom, a szívfájdalom, a kín, a csalódás és a bánat. Ő azonban merészen, fenntartások nélkül jelentette ki az Úr által kinyilatkoztatott következő tantételt: „Az emberek azért vannak, hogy örömlük lehessen.”⁶ Képzeljétek csak el! Az összes olyan szó közül, mely leírhatta volna a halandó életünk természetét és célját, ő az *öröm* szót választotta!

A élet mindenféle terelésekkel és zsákutcákkal, kihívásokkal és megpróbáltatásokkal van teli. Mindannyian éltünk már meg olyan időszakokat, amikor a szorongás, a gyötrelem és a kétségbeesés szinte teljesen felemészített bennünket. És mégis azért vagyunk itt, hogy örömlük legyen?

Igen! A válasz egyértelmű igen! De hogyan lehetséges ez? És mit kell tennünk, hogy elnyerhessük azt az örömet, melyet Mennyei Atyánk számunkra tartogat?

Eliza R. Snow, a Segítőegylet második általános elnöke igen határozott választ adott erre. A Missouri állam által 1838 kegyetlen telének beköszöntekor kiadott hírhedt kiáltási parancs⁷ miatt más szentekkel együtt neki is

rögtön, azon a télen el kellett hagynia az államot. Az egyik éjszakát Eliza családja egy, a menekült szentek által használt kis fakunyhóban töltötte. A rönkök közötti tömítést az előttük ott járt emberek már kiszedték tüzelőnek, így olyan nagy rések voltak, amelyeken akár egy macska is bemászhatott volna. A rettentő hidegben az ételük kőkeménnyé fagyott.

Azon az éjjelen mintegy 80 ember próbálta meghúzni magát abban a kis, hat négyzetméteres faházban. Legtöbben, hogy melegen tartsák magukat, az egész éjszakát ülve vagy állva töltötték. Kívül egy csoportnyi férfi gyűlt össze a ropogó tűz mellett, köztük néhányan himnuszokat énekeltek, míg mások fagyott krumplit sültögettek. Eliza így írt erről: „Senki sem panaszkodott, mindenki vidám volt. A külső szemlélő számára akár szórakozó kirándulónak is tűnhettünk, nem pedig egy csapat politikai száműzöttek.”

Eliza beszámolója arról a kimerítő és csontig hatoló hideg éjjelről döbbenetesen optimista volt. Ezt mondta: „Nagyon vidám éjszaka volt. Csakis a szentek képesek minden körülmények közepette boldogok maradni.”⁸

Ennyi. A szentek képesek minden körülmények közepette boldogok maradni. Akkor is érezhetünk örömet, ha éppen rossz napunk, rossz hetünk vagy akár rossz évünk van.

Testvérek, az örömlnek, melyet érzünk, nem sok köze van az életünkben fennálló körülményekhez, ahhoz viszont igen, hogy az életünk során mire összpontosítjuk a figyelmünket.

Amikor életünket Isten szabadítás-tervére összpontosítjuk – amelyről épp az imént tanított minket Thomas S. Monson elnök –, valamint Jézus Krisztusra és az Ő evangéliumára, akkor örömlöt érezhetünk, függetlenül attól, hogy mi történik – vagy mi nem történik – az életünkben. Az öröml Tőle származik, és Őmiatta van benne részünk. Ő minden öröml forrása. Érezzük karácsonykor is, amikor azt énekeljük, hogy „Örvendj világ, az Úr eljő.”⁹ Ezt pedig egész évben érezhetjük. Az utolsó napi szentek számára Jézus Krisztus örömlöt jelent.

A misszionáriusaink is ezért hagyják el egy időre otthonaikat, hogy az Ő evangéliumát prédikálják. Nem az a céljuk, hogy növeljék az egyháztagok számát, hanem hogy tanítsanak és kereszteljenek,¹⁰ hogy örömlöt hozhassanak az emberek életébe világszerte.¹¹

Miközben a Szabadító egy olyan békességet kínál, „mely minden értelmet felül halad”,¹² az öröml egy olyan átfogó és erőteljes mélységét is biztosítja, mely meghazudtol minden emberi logikát és halandó értelmet. Például lehetetlennek tűnik örömlöt érezni akkor, amikor a gyermekünk gyógyíthatatlan betegségben szenved, amikor elveszítjük az állásunkat, vagy amikor a házastársunk elárul bennünket. A Szabadító mégis ezt az örömlöt kínálja nekünk. Az általa nyújtott öröml állandó, és biztosít minket arról, hogy „sanyargatásai[nk] egy rövid pillanatnyiak”,¹³ és a javunkra szenteltetnek majd.¹⁴

De miként tehetünk szert erre az örömlre? Kezdhettük azzal, hogy Jézusra, „a hitnek fejedelmére és bevégezőjére”¹⁵ tekintünk „minden gondolatban”.¹⁶ Hálát adhatunk neki imáinkban, valamint az Ővele és Mennyei Atyánkkal kötött szövetségek betartása által. Növekedni fog az örömlünk, amint a Szabadítónk egyre valóságosabbá válik

számunkra, és azért könyörgünk, hogy megadasson nekünk az Ő öröme.

Az öröm egy igen erőteljes dolog, amikor pedig erre összpontosítunk, Isten hatalmát hívjuk meg az életünkbe. Ahogy minden dologban, Jézus Krisztus a legfőbb példaképünk, „aki az előtte levő öröme[ért]... keresztet szenvedett”.¹⁷ Gondoljatok csak bele! Azért, hogy kibírja a földön eddig bárki által valaha is átélt legkínzóbb fájdalmat, a Szabadítónk az *öröme* összpontosított.

De mi is volt az Ő elé tárt öröm? Bizonyosan beletartozott a mi megtisztításunk, meggyógyításunk és megerősítésünk feletti öröm; a bűnbánatot tartók bűneiért való fizetség miatt érzett öröm; valamint annak öröme, hogy lehetővé tette számomra és számotokra a hazatérést – tisztán és érdemesen –, hogy a mennyei szüleinkkel és a családtagjainkkal élhessünk.

Amikor erre az öröme összpontosítunk, melyben nekünk vagy a

szerteinknek lesz része, mi mindent tudunk legyőzni, ami jelenleg annyira lesújtónak, fájdalmasnak, ijesztőnek, igazságtalannak vagy egyszerűen csak lehetetlennek tűnik?

Volt egy édesapa, aki egy lelkileg bizonytalan helyzetben arra az öröme összpontosított, hogy végül tisztán és egyenes derékkal áll majd az Úr előtt. Annak öröme, hogy megszabadul a bűntudattól és szégyentől – a lelki nyugalom öröme. Erre összpontosítva kapott bátorságot arra, hogy színt valljon a felesége és a püspöke előtt a pornográfiával, valamint az azt követő hűtlenségével kapcsolatban. Most eleget tesz a püspöke által meghatározott összes lépésnek, és teljes szívéből törekszik arra, hogy visszanyerje szeretett felesége bizalmát.

Egy fiatal nő a nemi tisztaságból fakadó öröme összpontosított, mely segített neki elviselni a barátai gúnyolódását, amikor nem vett részt egy

népszerű, provokatív, lelki értelemben viszont veszélyes tevékenységben.

Egy férfi, aki gyakran megalázta feleségét, dühkitöréseit pedig a gyermekeire irányította, arra az öröme összpontosított, hogy újra érdemes lehet a Szentlélek állandó társaságára. Ez arra indította, hogy levetkőzze a természetes embert,¹⁸ melynek oly sokszor alávetette magát, és végrehajtsa a szükséges változtatásokat.

Egy kedves munkatársam nemrég mesélt nekem az elmúlt két évtizedben megélt nehéz megpróbáltatásairól. Azt mondta: „Megtanultam örömmel szenvedni. Szenvédésem feloldódott Krisztus örömeiben.”¹⁹

Ti és én mit leszünk képesek elviselni, miközben az előttünk lévő öröme koncentrálnunk?²⁰ Milyen bűnbánatra leszünk akkor képesek? Milyen gyengeség válik majd erősséggé?²¹ Milyen dorgálás válik majd áldássá?²² Milyen csalódások, vagy akár tragédiák szolgálják majd a javunkat?²³ Milyen kihívást jelentő szolgálatot leszünk majd képesek véghezvinni az Úrnak?²⁴

Miközben figyelmünket szorgalmasan a Szabadítóra összpontosítjuk, majd pedig az Ő általa meghatározott mintát követve az öröme összpontosítunk, el kell kerülnünk mindazt, ami megzavarhatja az örömünket. Emlékeztet Korihórra, az antikrisztusra? A Szabadítóról hazugságokat terjesztve ment egyik helyről a másikra, mígnem egy főpap elé vitték, aki azt kérdezte tőle: „Mit jársz-kelsz te mindenféle és ferdítet el az Úrnak útjait? Miért tanítod ennek a népnek, hogy nem lesz Krisztus és rontod meg az örömüket?”²⁵

Minden, ami Krisztus vagy az Ő tana ellen van, meg fogja rontani az örömünket. Ilyenek az emberi filozófiák, melyek oly széles tárházát találhatjuk online és a blogok világában, ahol pontosan ugyanazt teszik, mint Korihór.²⁶

Ha a boldogságot keresve a világra tekintünk, és követjük annak örömszerzési módszereit,²⁷ soha nem fogjuk megismerni az örömet. A hamislelkűek akár meg is tapasztalhatnak jó néhány heves érzelmet, örömben azonban soha nem lesz részük.²⁸ Az öröm a hithűek ajándéka.²⁹ Olyan ajándék, mely abból fakad, hogy szándékosan igyekszünk igazlelkű életet élni úgy, ahogyan Jézus Krisztus tanította.³⁰

Megtanította nekünk, hogyan tegyünk szert öröme. Amikor Mennyei Atyánkat választjuk Istenünknek,³¹ és amikor érezzük, hogy a Szabadító engesztelése munkálkodik az életünkben, öröm tölt el bennünket.³² Minden egyes alkalommal, amikor tápláljuk a házastársi kapcsolatunkat és terelgetjük a gyermekeinket, minden egyes alkalommal, amikor megbocsátunk valakinek, vagy bocsánatot kérünk, örömet érezhetünk.

Minden egyes nap, amikor ti és én a celesztális törvények szerinti élet mellett döntünk, amikor a szövetségünk betartása mellett döntünk és másoknak is segítünk ebben, örömben lesz részünk.

Fogadjuk meg a zsoltáríró szavait: „Az Úrra néztem szüntelen; mert jobb kezem felől van, meg nem rendülök. [...] Teljes öröm van tenálad.”³³ Amikor ez a tantétel vésődik szívünkbe, minden egyes nap örömteli lehet.³⁴ Erről tesztek bizonyosságot, Jézus Krisztus szent nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd 2 Timótheus 3:1–5.
2. Lásd Tan és a szövetségek 45:26; 88:91.
3. 2 Timótheus 3:2–4.
4. Lásd Tan és a szövetségek 10:5.
5. Efézusbeliek 6:12.
6. 2 Nefi 2:25.
7. A Missouri állambeli Lilburn W. Boggs 1838. október 27-én parancsba adta a mormonok kiirtását (lásd *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* [2007]. 367.).
8. Lásd Eliza R. Snow, in Edward W. Tullidge, *The Women of Mormondom* (1877), 145–46.
9. Örvendj világ. *Himnuszok*, 124. sz.
10. A misszionáriusok az Úr parancsa szerint cselekednek: prédikálnak, tanítanak és keresztesznek az Ő nevében (lásd Máté 28:19; Márk 16:15; Mormon 9:22; Tan és a szövetségek 68:8; 84:62; 112:28). Közbenjáró imájában Jézus a tanítványai által érzett öröm és az Őközte fennálló kapcsolatról a következőt jelentette ki: „[É]s ezeket beszélem a világon, hogy ők az én örömemet teljesen bírják ő magokban” (János 17:13; kiemelés hozzáadva).
11. Lásd Alma 13:22.
12. Filippibeliek 4:7.
13. Tan és a szövetségek 121:7.
14. Lásd 2 Nefi 2:2.
15. Zsidók 12:2.
16. Tan és a szövetségek 6:36.
17. Zsidók 12:2.
18. Lásd Móziás 3:19. Megjegyzés: a „természetes ember” nem csupán Istennek ellensége, hanem a feleségének és a gyermekeinek is.
19. Lásd Alma 31:38.
20. Zsidók 12:2.
21. Lásd Ether 12:27.
22. Lásd Zsidók 12:6.
23. Lásd Tan és a szövetségek 122:7.
24. Lásd Máté 19:26; Márk 10:27.
25. Alma 30:22. A Mormon könyve tele van olyan férfiakról és nőkről szóló példákkal,

akiknek örömben volt részük, *amiért Jézus Krisztus követését választották*. Minden más döntés, ahogy Korihór esetében is, végső soron pusztuláshoz vezet.

26. A *rágalmazás* félvezetést jelent, mely hamis és rosszhiszemű kijelentések tételével valaki vagy valami jóhírének lerombolására irányul. Rágalmazás Korihór idejében is volt, és napjainkban is történik. Joseph Smith próféta is beszélt arról, hogy az egyház még a rágalmazások közepette is legyőzhetetlen marad. Ezt mondta: „Az igazság lobogója felállított; nincs az a szentségtelen kéz, amely megállíthatná a munka haladását; tombolhat az üldöztetés, összefoghat a csöcselék, gyülekezhetnek hadseregek, és rágalmazhatnak hamis vádakkal, Isten igazsága azonban bátran, nemesen és függetlenül fog előrehaladni; míg minden földrészt át nem jár, minden égövet meg nem látogat, minden országban végig nem söpör, és minden fülben el nem hangzik; míg Isten céljai meg nem valósulnak, és a nagy Jehova azt nem mondja: a munka elvégeztetett” (*Tanítások: Joseph Smith*. 467.).
27. A világ azt tanítja, hogy a *tárgyak* vásárlása örömet hoz. Ha pedig mégsem így lenne, akkor még többet kell vásárolnunk. Azt is tanítja, hogy az örömhöz a bűnön keresztül vezet az út. Ha pedig mégsem így lenne, akkor még több bűnt kell elkövetnünk. Azt az ígéri, hogy minden hedonista szívárvány végén egy fazéknyi öröm vár majd minket. Ez nem igaz!
28. Sem ebben a világban, sem pedig az ez utániban.
29. Az igazlelkű szentek „akik elviselték a világ keresztjeit..., fogják örökölni Isten királyságát..., és örömlük mindörökké teljes lesz” (2 Nefi 9:18).
30. Lásd például 2 Nefi 27:30; Alma 27:16–18.
31. Lásd 1 Nefi 17:40.
32. Lásd Móziás 4:2–3.
33. Zsoltárok 16:8, 11.
34. Lásd Ésaías 35:10; 2 Nefi 8:3.

Peter F. Meurs elder
a Hetvenektől

Az úrvacsora segíthet szentté válnunk

Vegyünk fontolóra öt olyan módszert, melyekkel fokozhatjuk azt a hatást és erőt, amely az úrvacsora szertartásában való részvételünkből fakad.

Legkorábbi emlékeim közé tartoznak az ausztráliai Warrnambool-beli otthonunkban tartott úrvacsorai gyűlések. A gyülekezetünket 10–15 ember látogatta; édesapámnak pedig, aki a három papságviselő egyike volt, rendszeresen lehetősége nyílt megáldani az úrvacsorát. Emlékszem, mit éreztem, amikor alázattal és gondosan felolvasta az úrvacsorai imák szavait. A hangja gyakran megremegett, amikor érezte a Lelket. Néha meg kellett állnia, hogy uralkodni tudjon az érzelmein, mielőtt aztán végigmondta az imát.

Ötéves gyerekként nem érthettem mindannak a teljes jelentését, amit ott mondtak vagy tettek – azt azonban tudtam, hogy valami különleges történik. Éreztem a Szentlélek szelíd és megnyugtató hatását, miközben édesapám a Szabadító irántunk való szeretetéről elmélkedett.

A Szabadító ezt tanította: „[M]indig tegyétek meg ezt azoknak, akik bűnbánatot tartanak és megkeresztelkednek az én nevemben; és vérem emlékeztére tegyétek, melyet értetek ontottam, hogy bizonyosságot tegyetek az Atyának arról, hogy mindig emlékeztek rám.

És ha mindig emlékeztek rám, akkor Lelkem veletek lesz” (3 Nefi 18:11).

Arra kérek mindannyiunkat, hogy vegyünk fontolóra öt olyan módszert, melyekkel fokozhatjuk azt a hatást és erőt, amely az úrvacsora szertartásában való részvételünkből fakad – abból a szertartásból, amely segíthet szentté válnunk.

1. Készüljünk fel előre

Az úrvacsorára való készülésünket jóval az úrvacsorai gyűlés kezdete előtt

elkezdhetjük. A szombat jó időszak lehet arra, hogy a lelki fejlődésünkről és felkészülésünkről elmélkedjünk.

A halandóság alapvető fontosságú ajándék ama utazásunk során, hogy olyanná váljunk, mint Mennyei Atyánk. Szükségszerűen tartalmaz próbákat és kihívásokat is, amelyek lehetőséget nyújtanak nekünk, hogy változzunk és fejlődjünk. Benjámin király azt tanította, hogy „a természetes ember ellensége Istennek...”, és az is lesz örökkön-örökké, hacsak nem enged a Szent Lélek hívásainak, és nem vetkőzi le a természetes embert és válik szentté az Úr, Krisztus engesztelése által” (Móziás 3:19). Az úrvacsora szertartásában való részvétel lehetőséget nyújt arra, hogy még teljesebben átengedjük szívünket és lelkünket Istennek.

Felkészülésünk során a szívünk megtörtté válik, amint kifejezzük hálánkat Krisztus engeszteléséért, megbánjuk hibáinkat és hiányosságainkat, és az Atya segítségét kérjük ama folyamatos utazásunk során, hogy Őhöz hasonlóbbá váljunk. Akkor pedig örömmel várhatjuk az úrvacsorát, mely által felidézhetjük az Ő áldozatát, és megújíthatjuk az összes megkötött szövetségünk melletti elkötelezettségünket.

2. Érkezzünk időben

Az úrvacsorai élményünk fokozható azzal, ha jóval a gyűlés előtt érkezünk, és a zenei előjáték hallgatása közben eltöprengünk.

Boyd K. Packer elnök ezt tanította: „Az áhítattal játszott zenei előjáték táplálék a lélek számára és sugalmazást hoz.”¹ „Ez nem a beszélgetés vagy az üzenetek átadásának ideje – magyarázta Russell M. Nelson elnök –, hanem az imádságos elmélkedés időszaka, miközben a vezetők és az egyháztagok lelkileg felkészülnek az úrvacsorára.”²

3. Énekeljük az úrvacsorai himnuszt és tanuljunk annak soraiból

Az úrvacsorai himnusz különösen fontos része az úrvacsorai élményünknek. A zene felemeli gondolatainkat és érzéseinket. Az úrvacsorai himnusznak még nagyobb hatása van, amikor odafigyelünk a szavakra és az általuk tanított erőteljes tanra. Sokat tanulunk az olyan mondatokból,

mint a „keresztre szegeztek bűneinkért”,³ az „emlékezzünk mindig arra, hogy a szívünk legyen tiszta”,⁴ valamint hogy „az igazság s a kegyelem egy lett szeretetben”.⁵

Amikor a jegyekből való vételre készülve eléneklünk egy himnuszt, annak szavai a szövetség iránti elkötelezettségünk részévé válhatnak. Gondoljunk például arra, hogy „szereztünk Téged, jó Urunk, követjük utadat”.⁶

4. Vegyünk részt lélekben is az úrvacsorai imákban (lásd Moróni 4-5)

Ahelyett, hogy elengednénk a fülünk mellett az úrvacsorai imák ismerős szavait, sokat tanulhatunk és még annál is többet érezhetünk, amikor lélekben is részt veszünk, vagyis átgondoljuk az említett imákban foglalt kötelezettségeket és a velük járó áldásokat.

A kenyeret és a vizet a mi lelkünk számára áldják meg és szentelik meg. A Szabadító áldozatára és arra

emlékeztetnek bennünket, hogy Ő képes segíteni szentté válnunk.

Az imák elmagyarázzák, hogy a kenyérből a Fiú testének emlékeztetere veszünk, melyet Ő váltságul adott, hogy mindenki jogosulttá váljon a feltámadásra; a vízből pedig a Fiú vérének emlékeztetere iszunk, melyet Ő bőséggel ontott, hogy a bűnbánat feltételének teljesítése esetén megváltathassunk.

Az imák a következő kifejezés kíséretében vezetnek fel a szövetségeket: „hogyan készek...” (Moróni 4:3). Ez az egyszerű kifejezés oly nagy hatalom lehetőségét hordozza számunkra. Vajon készek vagyunk szolgálni és részt venni? Vajon készek vagyunk változni? Vajon készek vagyunk szembenézni a gyengeségeinkkel? Vajon készek vagyunk felkarolni és megáldani másokat? Vajon készek vagyunk bízni a Szabadítóban?

Amint elhangzanak az ígéretek, és amint veszünk az úrvacsorából,

megecsíjtjük a szívünkben, hogy készek vagyunk:

- Jézus Krisztus nevét magunkra venni.
- Parancsolatainak betartására törekedni.
- Órá mindenkor emlékezni.

Az ima egy magasztos felhívással s ígérettel zárul: „hogy Lelke mindig velünk legyen” (Moróni 4:3).

Pál így írt: „[A] Léleknek gyümölcse: szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség [és] mértékletesség” (Galátziabeliek 5:22). Gyönyörűséges áldásokban és ajándékokban lehet részünk, amikor megtartjuk szövetségünket.

5. Elmélkedjünk Róla és emlékezzünk Órá, miközben kiosztják az úrvacsora jegyeit
Szentté válhatnak számunkra azok az áhítatos pillanatok, amikor a papságviselők kiosztják az úrvacsorát.

Miközben kiosztják a kenyeret, eltöprenghetünk azon, hogy szeretetének legfőbb cselekedeteként a Szabadító magára vette „a halált, hogy megoldhassa a halál kötelékeit, amelyek népét lekötözik” (Alma 7:12).

Felidézhetjük a feltámadás dicsőséges áldását, mely „mindenkihez eljön..., szolgálhoz és szabadhoz is, férfihoz és nőhöz is, a gonoszokhoz és az igazlelkűekhez is; és még annyi sem veszik el, mint fejüknek egy hajszála; hanem minden dolog visszaállítatik annak tökéletes testéhez” (Alma 11:44).

Miközben kiosztják a vizet, felidézhetjük a Szabadító könyörgését:

„...íme, én, Isten, mindenkiért elszenvedtem ezeket a dolgokat, hogy ha bűnbánatot tartanak, akkor ne szenvedjenek...

Amely szenvedés nyomán még én, Isten, mindenek közt a legnagyobb is

reszkettem a fájdalomtól, és minden pórusból véreztem, és testben és lélekben is szenvedtem – és azt kívántam, hogy ne igyam ki a keserű poharat, és visszarettenjek” (T&Sz 19:16, 18).

Emlékszünk, hogy Ó magára vette „a gyengeségei[nket], hogy bensője irgalommal telhessen meg, a test szerint, hogy a test szerint tudhassa, hogyan segítse meg népét a gyengeségei[nk] szerint” (Alma 7:12).

Amikor az úrvacsorai élményünkről gondolkodunk, feltehetjük magunknak a következő kérdéseket:

- Mit fogok tenni ezen a héten, hogy jobban felkészüljek az úrvacsorára?
- Vajon hozzá tudnék-e jobban járulni ahhoz az áhítathoz és kinyilatkoztatáshoz, amely az úrvacsorai gyűlés kezdetét jellemezheti?
- Milyen tant tanított az úrvacsorai himnusz?

- Mit hallottam és mit éreztem, miközben az úrvacsorai imákat hallgattam?
- Mire gondoltam, amikor az úrvacsorát osztották?

David A. Bednar elder ezt tanította: „Az úrvacsora szertartása szent és ismételt felhívás az őszinte bűnbánatra és a lelki megújulásra. Az úrvacsoravétel önmagában még nem hozza el a bűnök bocsánatát, de amikor lelkiismeretesen felkészülünk e szent szertartásra, majd pedig megtört szívvel és töredelmes lélekkel részesülünk benne, akkor azt az ígéretet kapjuk, hogy az Úr Lelke *mindig* velünk lehet. A Szentlélek állandó társunkként nyújtott megszentelő ereje révén pedig *mindig* megtarthatjuk bűneink bocsánatát.”⁷

Bizonyágomat teszem azon áldások sokaságáról, amelyekre akkor tehetünk szert, amikor fokozzuk az úrvacsora szertartására való felkészülésünket és az abban való lelki részvételünket. Bizonyágomat teszem továbbá, hogy ezekre az áldásokra Mennyei Atyánk szeretete és az Ő szeretett Fiának, Jézus Krisztusnak a végtelen engesztelő áldozata miatt tehetünk szert. Az Ő szent nevében, méghozzá Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Boyd K. Packer, “Personal Revelation: The Gift, the Test, and the Promise,” *Ensign*, Nov. 1994, 61.
2. Russell M. Nelson, “Worshipping at Sacrament Meeting,” *Liahona*, Aug. 2004, 13.
3. Názáreti Jézus, Égi Király. *Himnuszok*, 110. sz.
4. Míg e szent jegyekből veszünk. *Himnuszok*, 108. sz.
5. Mily nagy Isten szeretete. *Himnuszok*, 118. sz.
6. Eltűnődünk kegyelmeden. *Himnuszok*, 104. sz.
7. David A. Bednar: *Mindig tartásatok meg bűneitek bocsánatát. Liahona*, 2016. máj. 61–62.

Linda S. Reeves

második tanácsos a Segítőegylet Általános Elnökségében

A megváltás nagyszerű terve

Tudom, hogy amikor őszinte bűnbánatot tartunk, akkor bűneink igazán eltűnnek - nyomuk sem marad!

Néhány hónappal Boyd K. Packer elnök halála előtt az általános papsági és segédszervezeti vezetőknek abban a felbecsülhetetlen kiváltságban volt részük, hogy hallhatuk őt hozzánk szólani. Azóta is gyakran eszembe jut, amit akkor mondott. Elmesélte, hogy végigtekintett az életén, bizonyítékokat keresve minden azon bűneire, amelyeket elkövetett, majd őszintén megbánt, de *nyomukat sem* találta. Szeretett Szabadítónk, Jézus Krisztus engesztelő áldozata révén, valamint a bűnbánat által bűnei oly teljes mértékben eltűntek, mintha soha meg sem történtek volna. Ezután Packer elnök azzal bízott meg minket, vezetőket, hogy tegyünk bizonyosságot arról, hogy ez mindannyiunk esetében igaz, aki őszinte bűnbánatot tart.

Ismerek egy férfit, aki hosszú évekkel ezelőtt komoly erkölcsi vétkeket követett el. Egy ideig túlságosan szégyellte magát és túlságosan aggódott ahhoz, hogy felesége és papsági vezetői elé álljon a bűnével. Szeretett volna teljes bűnbánatot tartani, de azt mondta, hogy inkább feladta volna saját örökkévaló szabadulását, semmint hogy feleségére és gyermekeire zúdítsa

a vallomását kísérő fájdalmat, szegyet vagy más következményeket.

Amikor bűnt követünk el, Sátán gyakran megpróbál meggyőzni minket arról, hogy az az igazi önzetlenség, ha megóvunk másokat bűnünk ismertének terhétől, ideértve azt is, hogy kerüljük bűneink bevallását a püspökünknek, aki Izráel általános bírójaként képes megáldani az életünket az általa viselt papsági kulcsokon keresztül. Az igazság azonban az, hogy az a valódi önzetlen és krisztusi cselekedet, ha megvalljuk és megbánjuk a bűnünket. Ez Mennyei Atyánk nagyszerű megváltásterve.

Végül ez a drága ember megvallotta vétkeiket hű feleségének és egyházi vezetőinek, mély megbánásról téve tanúságot. Bár ez volt a legnehezebb dolog, amit valaha is tett az életében, kimondhatatlan örömet érzett, amikor eláraszotta a megkönnyebbulés, a békesség, a Szabadító iránti hála, szeretet, illetve az a tudat, hogy az Úr felemelte nehéz terhét és a karjában tartja őt – nem számít, mit hoz a jövő.

Biztos volt abban, hogy felesége és gyermekei feldúltak lesznek – és így is volt; biztos volt abban, hogy sor kerül

fegyelmi intézkedésre és felmentik az elhívásából – és így is történt. Biztos volt abban, hogy feleségének megszakad a szíve, fájdalmat és haragot érez majd – és így is lett. Ahogyan abban is biztos volt, hogy az asszony fogja majd a gyerekeket és elhagyja őt – de ez nem így történt.

Néha a súlyos vétkek váláshoz vezetnek, és a körülményektől függően ez néha szükséges is lehet. De ennek a férfinak az ámulatára a felesége mellé állt és elkötelezte magát amellett, hogy a segítségére lesz, amiben csak tud. Idővel az asszony képes volt teljesen megbocsátani neki és megérezte a Szabadító engesztelésének gyógyító hatalmát az életében. Sok évvel később ez a házaspár és a három gyermekük erősek és hithűek. A férj és a feleség a templomban szolgálnak, és csodálatos, szeretetteljes házasságban élnek. A férfi bizonyosságának mélysége, valamint a Szabadító iránti szeretete és hálája tisztán megmutatkozik az életében.

Amulek tanúbizonyságát tette: „...szeretném, ha előrelépnétek, és nem keményítenétek meg többé a szíveteket; ...ha... bűnbánatot tartotok... akkor a megváltás nagy terve rögtön érvénybe lép számotokra.”¹

Amikor férjemmel szolgáltam, míg ő egy misszió felett elnökölt, egy reggel kimentünk egy nagyobb csoportnyi misszionárius elé a repülőtérre. Az egyik fiatalember különösen felkeltette az érdeklődésünket. Szomorúnak, csüggedtnek és szinte zavarodottnak tűnt. Gondosan figyeltük egész délután. Estére aztán megkésett vallomást tett, és vezetői úgy határoztak, hogy haza kell térnie. Bár szomorúak voltunk amiatt, hogy hazudott és nem tartott bűnbánatot a missziója előtt, a repülőtér felé vezető úton őszintén és szeretettel dicsértük őt azért, hogy volt bátorsága beismerést tenni, és megígértük, hogy szoros kapcsolatban maradunk vele.

Ezt a nagyszerű fiatalembert csodás szülők, kiváló papsági vezetők, illetve támogató és szeretetteljes egyházközség vette körül. Miután egy éven át keményen dolgozott, hogy teljes mértékben bűnbánatot tartson és részesüljön a Szabadító engesztelésében, vissza tudott térni a mi missziónkba. Nehéz szavakba önteni, milyen öröm járt át minket, amikor ez alkalommal felvettük őt a repülőtéren. Telve volt a Lélekkel, boldog volt, magabiztosan állt az Úr előtt, és alig várta, hogy hithű missziót teljesítsen. Kivételes misszionárius lett, és férjemmel később kiváltságunkban állt részt venni a templomi pecsételésén.

Ennek ellenpéldájaként tudomásom van egy másik misszionáriusról, egy fiatal nőről, aki tudván, hogy missziója előtt meg nem vallott bűne miatt bizonyosan hazaküldenék, eltervelte, hogy különösen keményen fog dolgozni a missziója alatt, és csupán a missziója vége előtt pár nappal vallja meg a vétkét. Hiányzott belőle az Isten szerint való szomorúság, és megpróbálta kijátszani a tervet, melyet szerető Szabadítónk mindannyiunk számára felkínált.

A missziónk során egy alkalommal elkísértem a férjemet, amikor interjút

kellett tartania egy keresztelés előtt álló férfival. Amíg beszélgettük, én kint várokoltam a férfit tanító misszionárius nővérekkel. Az interjú végeztével férjem közölte a misszionáriusokkal, hogy a férfi megkeresztelkedhet. Ez a drága ember csak sírt és sírt, miközben elmondta, hogy biztos volt abban, hogy az életében elkövetett súlyos bűnei a keresztelése útjába állnak majd. Ritkán voltam ily fokozott mértékben tanúja egy olyan ember örömeinek és boldogságának, aki a sötétségből a világosság-ra lép, mint azon a napon.

D. Todd Christofferson elder így tette bizonyosságát:

„Az irgalmas Megváltóba és az Ő hatalmába vetett hittel az esetleges kétségbeesést remény váltja fel. Az embernek a szíve és a vágyai is megváltoznak, és az egykor oly tetszetős bűn egyre visszataszítóbbá válik. [...] [B]ármilyen legyen is a bűnbánat ára, a megbocsátás öröme feledteti azt.”²

[B]ármilyen legyen is a bűnbánat ára, a megbocsátás öröme feledteti azt.”²

Ezek az élmények a Mormon könyve-beli Énóst idézik emlékezetembe, aki „erős imával... fohászokd[ott az Úrhoz]”, majd egy hangot hallott, mondván: „Énós, bűneid megbocsáttattak neked...”

És én, Énós tudtam, hogy Isten nem hazudhat; bűnöm tehát el lett törölve.

És ezt kérdeztem: Uram, hogyan történik ez?

És ő így szólt hozzám: Hited miatt Krisztusban...; indulj tehát, hited éppé tett téged.”³

E beszédre készülve szerettem volna átérezni és megérteni, mit értenek az

unokáink a bűnbánatból, és hogyan éreznek a Szabadító iránt, így megkértem a gyermekeinket, hogy tegyék fel nekik a következő kérdéseket. Unokáink válaszai nagyon megérintettek.

Mi a bűnbánat? „Amikor megütsz valakit, bocsánatot kérhetsz tőle és felsegítheted.”

Milyen érzés, amikor bűnbánatot tartasz? „Érzed az Urat; érzed az Ő melegségét, és elmúlnak a rossz érzések.”

Hogyan érzel Jézus és Mennyei Atyánk iránt, amikor bűnbánatot tartasz? „Úgy érzem, Jézus azt gondolja, hogy érdemes volt elvégezni az engesztelést, és boldog, hogy ismét Vele élhetünk.”

Miért akarja Jézus és a Mennyei Atya, hogy bűnbánatot tarts? Tizenéves unokám szavait idézve: „Azért, mert szeretnek! Ahhoz, hogy fejlődhessek és olyanná váljak, mint Ők, szükségem van bűnbánatra. Azt is szeretném, ha a Lélek velem lenne, így aztán napi szinten kell bűnbánatot gyakorolnom, hogy részem lehessen csodálatos társaságában. Soha nem fogom tudni eléggé megköszönni Nekik!”

Amikor a négyéves Brynlee meghalotta ezeket a kérdéseket, ezt mondta: „Nem tudom, Apa. Tanítsd meg nekem!”

Egy nemrégiben tartott általános konferencián Jeffrey R. Holland elder kijelentette: „[B]ármilyen elkésettnek is érzitek a cselekvést, akárhány lehetőséget szalasztottatok el, akár mennyi hibát vétettetek, vagy akár mennyi tehetségről véltetek, hogy hiányzik belőletek, és akár milyen messzire gondoljátok,

M. Russell Ballard elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

hogy eltávolodtatok az otthonotoktól, családotoktól és Istentől, tanúságot teszem, hogy *nem* kerültetek ki az isteni szeretet hatóköréből. Nem tudtok olyan mélyre süllyedni, ahová ne érne el Krisztus engesztelésének végtelen fénye.”⁴

Ó, mennyire szeretném, ha minden gyermekem, unokám, és közületek is, fivéreim és nőtestvéreim, mindenki megérezné Mennyei Atyánk és Szabadítónk örömét és közelségét, amikor naponta megbánjuk bűneinket és gyengeségeinket! Mennyei Atyánk minden felelősségre vonható gyermekének szüksége van bűnbánatra. Gondoljátok végig: milyen bűnököt kell megbánnunk? Mi tart vissza minket? Miben kell jobbá válnunk?

Tudom, amint azt Packer elnök is megtapasztalta és tanúsította, hogy amikor őszinte bűnbánatot tartunk, akkor bűneink igazán eltűnnek – nyomuk sem marad! Én magam is éreztem már szeretetet, örömet, megkönnyebbülést és az Úr előtti magabiztosságot, amikor őszinte bűnbánatot tartottam.

Számomra az élet legnagyobb csodáit nem a Vörös-tenger kettéválasztása, hegyek elmozdítása, vagy akár a test meggyógyítása jelentik. A legnagyobb csoda akkor történik, amikor alázattal Mennyei Atyánk elé járulunk imánkban, és buzgón esdeklünk bűneink bocsánatáért, azután pedig megtisztulunk e bűnöktől Szabadítónk engesztelő áldozata révén. Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Alma 34:31.
2. D. Todd Christofferson: A bűnbánat isteni ajándéka. *Liahóna*, 2011. nov. 40.
3. Énós 1:4–8.
4. Jeffrey R. Holland: A szőlőskerti munkások. *Liahóna*, 2012. máj. 33.

Kihez mehetnénk?

Végül azonban mindannyiunknak válaszolnunk kell a Szabadító kérdésére: „Vajjon ti is el akartok-e menni?”

Néhány évvel ezelőtt a családommal ellátogattunk a Szentföldre. Emlékeim között élénken él a kirándulásunk azon mozzanata, mikor Jeruzsálemben felkerestük az utolsó vacsora helyszínéül szolgáló felső termet.

Miközben ott álltunk, felolvastam János 17. fejezetéből, melyben Jézus a tanítványokért könyörgött az Atyjához:

„Én ezekért könyörgök..., hogy egyek legyenek, mint mi! [...]

De nemcsak ő érettek könyörgök, hanem azokért is, a kik az ő beszédökre hisznek majd én bennem;

Hogy mindnyájan egyek legyenek; a mint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk.”¹

E szavak felolvasása mélyen megindított, és imádkozni kezdtem azon a szent helyen, hogy mindig egy lehessék a családommal, valamint Mennyei Atyámmal és az Ő Fiával.

A családdal, barátainkkal, az Úrral és az Ő visszaállított egyházával való kapcsolatunk azon dolgok között szerepelnek, melyek az életben a leginkább számítanak. Mivel pedig ezek a kapcsolatok olyannyira fontosak, becsülni, védelmezni és táplálni kell őket.

A szentírásokban az egyik legszív-bemarkolóbb történet arról szól, hogy az Úr tanítványai közül sokan nehezen

fogadták el az Ő tanításait és tanát, és „visszavonulának... és *nem járnak vala többé övele*”.²

Amikor ezek a tanítványok odébálltak, Jézus a Tizenkettőhöz fordult és azt kérdezte: „Vajjon ti is el akartok-e menni?”³

Péter így válaszolt:

„Uram, *kihez mehetnénk?* Örök életnek beszéde van te nálad.

És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.”⁴

Abban a pillanatban, amikor mások arra összpontosítottak, amit nem tudtak elfogadni, az apostolok figyelme arra irányult, amit *már* hittek és tudtak, ennek eredményeként pedig Krisztus mellett maradtak.

Később, pünkösd napján, az apostolok elnyerték a Szentlélek ajándékát. A Krisztusról való bizonyáguk megszilárdult, és még teljesebben kezdték érteni Jézus tanításait.

Ma sincs ez másképp. Néhány ember számára továbbra is nehéz elfogadni Krisztus azon felhívását, hogy higgyünk és tartsunk ki. Néhány tanítványnak nehezebbre esik megérteni bizonyos egyházi előírásokat vagy tanításokat. Mások a történelmünkben, illetve néhány múltbéli vagy jelenlegi egyháztag vagy vezető tökéletlenségeiben találnak aggasztó pontokat. Megint másoknak

pedig nehezebbé esik olyan vallás szerint élni, mely ily sokat követel meg, illetve vannak olyanok is, akik belefáradtak a jó tevésébe.⁵ Ezen vagy más okok miatt néhány egyháztag meginog a hitében, és azon tűnődik, hogy inkább azokat kövesse-e, akik „visszavonulának... és nem járnak vala többé” Jézussal.

Ha közületek bárkinek is ingadozna a hite, ugyanazt a kérdést teszem fel, amit annak idején Péter is: „Kihez mehetné[tek]?” Ha úgy döntötök, hogy nem lesztek tevékenyek vagy elhagyjátok a visszaállított Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházát, hova fogtok menni? Mit fogtok tenni? Annak a döntésnek, hogy „nem járunk többé” az egyháztaggokkal és az Úr választott vezetőivel, olyan hosszú távú hatásai lesznek, melyeket jelenleg nem mindig lehet előre látni. Lehet, hogy valamilyen tan, eljárásrend vagy történelmi esemény ingatja meg a hiteteket, melynek hatására úgy érzitek, hogy a belső nyugtalanság feloldásának egyetlen módja az, hogy „ne járjatok többé” együtt a szentekkel. Ha olyan sokáig éltek, mint én, rá fogtok jönni arra, hogy a dolgok valahogy mindig megoldódnak. Lehet, hogy egy sugalmazott gondolat vagy kinyilatkoztatás új megvilágításba helyez egy adott problémát. Ne feledjétek, a visszaállítás nem egy egyszeri esemény, hanem folyamatosan bontakozik ki.

Soha ne hagyjátok magatok mögött a Joseph Smith prófétán keresztül kinyilatkoztatott nagyszerű igazságokat. Soha ne hagyjátok fel azzal, hogy olvassátok, elmétekben átgondoljátok és alkalmazzátok Krisztus tanát, amint az a Mormon könyvében áll.

Mindig szánjatok megfelelő időt az Úrra azáltal, hogy ószinte próbálkozások révén igyekeztek megérteni mindazt, amit az Úr kinyilatkoztatott. Ahogyan azt drága barátom és néhai munkatársam, Neal A. Maxwell elder

is mondta egyszer: „Ne feltételezzük..., hogy egy adott dolog megmagyarázhatatlan, csak azért, mert mi magunk nem tudjuk megmagyarázni.”⁶

Szóval mielőtt meghoznátok azt a lelkiileg veszedelmes döntést, hogy hátrat fordítotok és feladjátok azt, ami eredetileg meghozta a Jézus Krisztus visszaállított egyházáról való bizonyosságokat, bármi is legyen az, arra buzdítalak benneteket, hogy álljatok meg egy pillanatra, és alaposan gondoljátok át a dolgot. Álljatok meg és gondolkozzatok el azon, amit itt éreztetek, és hogy miért éreztétek azt. Gondolkodjatok el azokon az alkalmakon, amikor a Szentlélek örök igazságról tett tanúságot nektek.

Hol fogtok olyanokat találni, akik osztoznak veletek a személyes, szerető Mennyei Szülőkbe vetett hitben, akik arra tanítanak, hogy miként térjünk vissza az Ő örökkévaló jelenlétükbe?

Hol fognak benneteket tanítani egy olyan Szabadítóról, aki a legjobb barátotok, aki nem csupán a bűneitekért szenvedett, hanem „mindenféle fájdalommal és megpróbáltatással és kísértéssel szenved[ett] el”, „hogy bensője irgalommal telhessen meg, a test szerint, hogy a test szerint tudhassa, hogyan segítse meg népét a gyengeségeik szerint”,⁷ melybe, úgy vélem, a hit elvesztése is beletartozik?

Hol fogtok még többet megtudni Mennyei Atyánknak a mi örök boldogságunkról és békénkről szóló tervéről, mely telve van csodás lehetőségekkel, tanításokkal, valamint a halandó és örökkévaló életünkre vonatkozó útmutatásokkal? Ne feledjétek: a szabadítás terve értelmet, célt és iránymutatást nyújt halandó életünknek.

Hol fogtok olyan részletes és sugalmazott egyházi szervezeti felépítést találni, melyben olyan férfiak és nők tanítását és támogatását élvezitek, akik mélyen elkötelezettek az Úr szolgálata iránt a ti és a családotok szolgálata révén?

Hol találtok majd élő prófétákat és apostolokat, akiket Isten azért hívott el, hogy egy másik forrásból is tanácsot, tudást, vigaszt és sugalmazást kaphassatok napjaink kihívásaival kapcsolatban?

Hol találtok majd olyan embereket, akik meghatározott, veletek közösen képviselt értékrend és normák szerint élnek, amelyeket át akartok adni a gyermekeiteknek és unokáitoknak?

És végül, hol tapasztalnátok olyan örömet, melyet a templomi szabadító szertartások és szövetségek nyújtanak számunkra?

Testvérek, Krisztus evangéliumának elfogadása és az a szerinti élet néha nehéz lehet. Ez mindig is így volt és így

is lesz. Az élet bizony lehet olyan, mint egy meredek hegyoldalon felfelé haladó fáradságos túra. Teljesen normális, ha útközben időnként egy rövid időre megállunk, hogy kifújjuk magunkat, felülvizsgáljuk az irányt és a tempókat. Nem mindenkinek kell megállnia az úton, de nincs azzal semmi baj, ha ez a körülmények miatt mégis megtörténik. Sőt, ez egy pozitív esemény is lehet mindazoknak, akik a lehetőséget kihasználva Krisztus evangéliumának élő vízével frissítik fel magukat.

A veszély abban rejlik, amikor valaki úgy dönt, hogy letér az élet fájához vezető ösvényről.⁸ Olykor lehetőségünk nyílik tanulni, tanulmányozni és tudni, máskor azonban hinnünk, bízunk és remélnünk kell.

Végül azonban mindannyiunknak válaszolnunk kell a Szabadító kérdésére: „Vajon ti is el akartok-e menni?”⁹ Erre a kérdésre mindannyiunknak magunknak kell megkeresnünk a választ. Egyesek számára könnyű a válasz, míg másoknak annál nehezebb. Fogalmam sincs, hogy egyeseknek miért adatik meg könnyebben a hit ajándéka. Mindössze hálás vagyok a tudatért, hogy a válaszok mindig ott lesznek, és ha igaz, imádságos szívvel és valódi szándékkal kutatjuk őket, akkor az evangélium ösvényén tovább haladva végül rájuk fogunk találni. Szolgálatom során ismertem olyanokat,

akik elsodródtak ugyan, de hitük próbatétele után visszatértek.

Őszintén remélem, hogy Isten egyre növekvő számú gyermekét fogjuk hívni, hogy találjanak rá az evangélium ösvényére, és maradjanak rajta, ami által számukra is lehetővé válik, hogy „egyenek a gyümölcsből, mely kívánatos, felülmúlva minden más gyümölcsöt”¹⁰.

Szívből esdeklek azért, hogy mindannyian biztassuk, fogadjuk el, értsük meg és szeressük azokat, akik a hitükkel küszködnek. Soha nem szabad elhanyagolnunk egyetlen fivérünket vagy nővérünket sem. Mindannyian az ösvény más-más pontjain vagyunk, és ennek megfelelően kell egymást szolgálnunk is.

Csakúgy, ahogyan szívélyes üdvözlettel tárjuk ki karunkat az új megtértek felé, ugyanígy kell átölelnünk és támogatnunk azokat is, akiknek kérdéseik vannak, a hitük pedig ingadozik.

Egy másik ismerős hasonlatot használva, azért imádkozom, hogy bárki, aki „Sion öreg hajóját” készül elhagyni, ahol Isten és Krisztus állnak a kormányrúdnál, álljon meg egy pillanatra és alaposan gondolja át a dolgot.

Kérlek, ne feledjétek, hogy habár hatalmas szélviharok és hullámok tépázzák a jó öreg hajót, a Szabadító a fedélzeten tartózkodik, és a vihar lecsendesítéséhez elég annyit parancsolnia: „Hallgass, némulj el!” Addig pedig nem szabad félünk, és hitünknek töretlennek kell lennie abban, hogy „mind a szél, mind a tenger engednek néki”¹¹.

Testvérek, az Úr nevében megígérem nektek, hogy Ő soha nem fogja elhagyni az Ő egyházát, ahogyan bennünket sem. Emlékezzetek, mi volt Péter válasza a Szabadító kérdésére:

„Kihez mehetnénk? Örök életnek beszáde van te nálad.

És mi elhittük és megismertük, hogy te vagy a Krisztus, az élő Istennek Fia.”¹²

Bizonyágomat teszem arról, hogy „nem adatik más név, sem valamely más út vagy mód, mely által szabaddalás jöhetne az emberek gyermekeihez, csakis Krisztus, a Mindenható Úr nevében és azáltal”¹³.

Arról is bizonyágomat teszem, hogy Jézus Krisztus napjainkban is hívott el apostolokat és prófétákat, egyházát a tanításokkal és parancsolatokkal együtt pedig azért állította vissza, hogy az „menedékké[nt szolgáljon] a zivatar, valamint a harag elől”, mely bizonyosan el fog jönni, hacsak a világ népe bűnbánatot nem tart és vissza nem tér Őhöz.¹⁴

Tanúságomat teszem továbbá arról, hogy az Úr „mindenkit hív, hogy jöjjön hozzá és részesüljön a jóságából; és senkit nem utasít vissza, aki hozzá jön, feketét és fehéret, szolgát és szabadot, férfit és nőt; ...és mindegyik egyforma Istennek”¹⁵.

Jézus Krisztus a Szabadítónk és a Megváltónk, az Ő visszaállított evangéliuma pedig biztonsággal vissza fog vezetni bennünket Mennyei Szüleink jelenlétébe, amennyiben megmaradunk az evangélium ösvényén és az Ő nyomdokaiban járunk. Erről teszek bizonyágot Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. János 17:9, 11, 20–21.
2. János 6:66; kiemelés hozzáadva.
3. János 6:67.
4. János 6:68–69; kiemelés hozzáadva.
5. Tan és a szövetségek 64:33.
6. Neal A. Maxwell, *Not My Will, But Thine* (1988), 124.
7. Alma 7:11–12.
8. Lásd 1 Nefi 8:20–30.
9. János 6:67.
10. Lásd 1 Nefi 8:15.
11. Lásd Márk 4:35–41.
12. János 6:68–69.
13. Móziás 3:17.
14. Tan és a szövetségek 115:6.
15. 2 Nefi 26:33.

Dean M. Davies püspök
első tanácsos az Elnöklő Püspökségben

A hódolat áldásai

Lelki életünk nélkülözhetetlen és központi eleme a hódolat. Olyan valami ez, amire vágyunk kell, amit keresünk kell, amit igyekeznünk kell megtapasztalni.

Az Ő látogatása

A szentírásokban feljegyzett egyik leginkább figyelemre méltó és érzelmdús élmény az, amikor halála és feltámadása után a Szabadító ellátogató az amerikai földrész népéhez. Ezt megelőzően oly hatalmas pusztítást szenvedtek el, hogy „az egész föld felszíne átformálódott”.¹ Az eseményekről szóló beszámoló elmondja, hogy a katasztrófa után folyamatos sírás volt az egész nép között,² és mély gyászukban gyógyulásra, békességre és megmenekülésre áhítoztak.

Amikor a Szabadító alászállt az égből, az emberek kétszer is a lába elé borultak. Először akkor, amikor isteni felhatalmazással ezt mondta:

„Íme, én Jézus Krisztus vagyok, az, akiről a próféták bizonyítást tettek, hogy el fog jönni a világra.

És íme, én vagyok a világ világossága és élete”.³

Aztán ezt a felhívást intézte a jelenlétükhöz: „Keljete fel és jöjjetek hozzám, hogy kezeteket bebocsáthassátok az oldalamba, és hogy érezhesétek a szögek nyomait a kezeimben és a lábfejeimben, hogy tudhassátok, hogy én vagyok Izráel Istene, és az egész föld Istene, és megöltek a világ bűneiért. [...]”

És amikor már mindannyian odamentek és saját maguk tanúi voltak ennek, egyszerre felkiáltottak, mondván:

Hozsánna! Legyen áldott a Magasságos Isten neve!”⁴

És ekkor másodszor is „leborultak Jézus lábainál”. Ez alkalommal azonban már azzal a céllal, hogy hódoljanak neki.⁵

Napjaink

Elhívásomból adódóan nemrég ellátogattam egy cövekbe az Amerikai Egyesült Államok nyugati felén. Szokásos vasárnap volt, szokásos gyűlés, szokásos egyháztaggal. Figyeltem a kápolnába lépő embereket, akik tiszteletudóan

elfoglalták a rendelkezésre álló helyeket. A folyosóról utolsó pillanati suttagó beszélgetések hangzottak. Apák és anyák próbálták – időnként nem sok sikerrel – lecsendesíteni az izgó-mozgó gyermekeiket. A szokásos.

Aztán mielőtt elkezdődött volna a gyűlés, a Lélek által suttagott szavak érkeztek az elmémbe.

Ezek az egyháztalálkozók nem kötelességet teljesíteni vagy beszélőket hallgatni jöttek.

Mélyebb és sokkal jelentőségtebb okból vannak itt.

Azért jöttek, hogy hódoljanak.

A gyűlés előrehaladtával megfigyeltem a gyülekezet különböző tagjait. Szinte mennyei arckifejezést öltöttek, tisztelet és békesség áradt belőlük. Volt bennük valami, ami megmelengette a szívemet. Ezen a vasárnapon valami egészen rendkívüli élményben volt részük.

Hódoltak.

Megtapasztalták, milyen a menny.

Láttam az arcukon.

Én pedig örvendezve hódoltam velük. És míg így tettem, a Lélek szólt a szívemhez. Ezen a napon tanultam valamit magamról, Istenről, és az igaz hódolat szerepéről az életünkben.

Hódolat a mindennapjainkban

Az utolsó napi szentek rendkívüliek, ami az egyházi elhívásokban végzett szolgálatot illeti. De időnként talán rutinszerűen végezzük a munkánkat, mintha csupán egy feladatot teljesítenénk. Időnként a gyűléseken való részvételünkben és a királyságban végzett szolgálatunkban talán hiányzik a hódolat szent összetevője. És enélkül lemaradunk arról a semmihez sem fogható lelki találkozásra a végtelenen, melyre szerető Mennyei Atyánk gyermekeiként jogosultak vagyunk.

A hódolat nem véletlenül szerencsés egybeesése, hanem lelki életünk

elengedhetetlen és központi eleme. Olyan valami ez, amire vágyunk kell, amit keresnünk kell, amit igyekeznünk kell megtapasztalni.

Mi a hódolat?

Amikor Istennek hódolunk, akkor tiszteletteljes szeretettel, alázattal és csodálattal közelítünk Őhozzá. Elismerjük és elfogadjuk Őt az egyedüli Királyunknak, a világegyetem Teremtőjének, szeretett és végtelenül szerető Atyánknak.

Tiszteljük és becsüljük Őt.

Alávetjük magunkat Neki.

Buzgó imában emeljük fel a szívünket, becsben tartjuk igéjét, örvendünk a kegyelmének, és elkötelezzük magunkat amellest, hogy odaadó hűséggel követjük Őt.

Isten hódolata olyannyira elengedhetetlen része Jézus Krisztus tanítványai életének, hogy ha nem fogadjuk be Őt a szívünkbe, akkor hiába keressük Őt a tanácsainkban, a gyülekezeteinkben és a templomainkban.

Az igaz tanítványok szívesen hódolnak „annak, aki megalkotta az eget, és a földet, és a tengert, és a vizek forrásait – Az Úr nevét szólítva nappal és éjjel”.⁶

Sokat tanulhatunk az igaz hódolatról, ha megvizsgáljuk, hogyan léptek mások – akik talán nem is annyira különböznek tőlünk – az Istenség színe elé, hogyan viselkedtek és hogyan hódoltak Őelőtte.

Csodálkozás, hála és remény

A XIX. század első felében a keresztény világ szinte teljes mértékben elvetette annak elképzelését, hogy Isten még mindig szól az emberhez. 1820 tavaszán azonban ez örökre megváltozott, amikor egy alázatos parasztfiú belépett egy ligetbe és letérdelt, hogy imádkozzon. Ettől a naptól kezdve figyelemre méltó látomások, kinyilatkoztatások és mennyei látogatások egész sora árasztotta el a földet, becses tudással ruházva fel annak lakóit Isten természetét és céljait, valamint az emberhez fűződő kapcsolatát illetően.

Oliver Cowdery feledhetetlennek nevezte ezeket a napokat, és azt mondta róluk: „Mily öröm! mily csoda! mily bámulat!”⁷

Oliver szavai feltárják, elsődlegesen mely alkotóelemekből áll össze az Istenség igaz hódolata: a magasztos ámulatból és a mélyről fakadó hálaadásból.

Mindennap – de különösen a szombat napján – rendkívüli lehetőség áll előttünk a menny csodáinak megtapasztalására, valamint arra, hogy dicsérjük Istent az Ő áldott jóságáért és lenyűgöző irgalmáért.

Ez pedig elvezet minket a reménységhez. Ezek a hódolat első alkotóelemei.

Világosság, tudás és hit

Pünkösöd áldott napján a Szentlélek Krisztus tanítványainak szívébe és elméjébe költözött, világossággal és tudással töltve el őket.

Eddig a napig időnként bizonytalanok voltak azt illetően, hogy mit tegyenek. Jeruzsálem veszélyes hellyé vált a Szabadító követői számára, és bizonyára felmerült bennük a kérdés, hogy mi lesz velük.

Am amikor a Szentlélek betöltötte a szívüket, eltűnt a kétely és a vonakodás. Az igaz hódolat fenséges tapasztalata mennyei világosságot, tudást és megerősödött biznyságot adott Isten szentjeinek. Ez pedig hitet eredményezett.

Ettől kezdve az apostolok és a szentek cselekedetei határozott irányt vettek. Merészen prédikálták Krisztus Jézust az egész világnak.

Amikor lélekben hódolunk, akkor világosságot és igazságot vonunk a lelkünkbe, és ez megerősíti a hitünket. Ezek is nélkülözhetetlen alkotóelemei az igaz hódolatnak.

Tanítványság és jószívűség

A Mormon könyvből megtudjuk, hogy az ifjabb Alma attól a pillanattól fogva, hogy megszabadult saját lázadozása következményeinek elszenvedésétől, soha nem volt már ugyanaz. Bátran bejárta az egész országot, elment minden nép közé, „buzgón igyekezve mindazt a kárt helyrehozni, amit az egyháznak okoz[ott]”.⁸

A Mindenható Isten állandó hódolata lendületes tanítványságként nyilvánult meg benne.

Az igaz hódolat szeretett Mesterünk és Szabadítónk, Jézus Krisztus őszinte és buzgó tanítványává tesz minket. Megváltozunk és hasonlóbakká válunk Őhozzá.

Megértőbbek leszünk és gondoskodóbbak. Megbocsátóbbak. Szeretetteljesebbek.

Megértjük, hogy lehetetlen úgy vallanunk meg Isten szeretetét, hogy közben gyűlöljük, elűzzük vagy semmi-be vesszük a körülöttünk lévőket.⁹

Az igaz hódolat arra irányuló megingathatatlan elhatározást ébreszt bennünk, hogy a tanítványság ösvényén fogunk járni. Ez pedig szükségszerűen jószívűséghez vezet. Ezek is nélkülözhetetlen alkotóelemei a hódolatnak.

Menjetek be az Ő kapuin hálaadással

Amikor visszagondolok arra, ami szokásos vasárnap délelőttnek indult egy szokásos gyülekezeti házban, abban a mindennapi cövekben, még ma is megindítónak találok azt a rendkívüli lelki élményt, mely örökre megáldja az életemet.

Megtanultam, hogy még ha rendkívül jól kezeljük is az időnket, az elhívásainkat és a feladatainkat – ha a „tökéletes” egyént, családot vagy vezetőt leíró felsorolás minden pontját ki is

pipáljuk –, de nem hódolunk irgalmas Szabadítónknak, mennyei Királyunknak és dicső Istenünknek, akkor nagyrészt kimaradunk az evangélium öröméből és békeességéből.

Amikor Istennek hódolunk, akkor ugyanazzal a tisztelettel ismerjük el és fogadjuk Őt, mint az amerikai föld-rész ősi népe. A csodálat és a bámulat felfoghatatlan érzéseivel közelítünk Őhöz. Hálás csodálattal adózunk Isten jóságának. És ezáltal reményre teszünk szert.

Elmélkedünk Isten igéjén, és ez világossággal és igazsággal tölti el a lelkünket. Olyan lelki kilátások tárulnak elénk, melyek kizárólag a Szentlélek világosságán keresztül láthatók.¹⁰ És ezáltal hitre teszünk szert.

A hódolat során csiszolódik a lelkünk, és elkötelezzük magunkat amellet, hogy szeretett Szabadítónk, Jézus Krisztus lába nyomában járunk. Ebből az elhatározásból jószívűségre teszünk szert.

A hódolat során szívünk reggel, délben és este is magasztalni fogja a mi áldott Istenünket.

Folyamatosan megszenteljük és tiszteletben tartjuk Őt – a gyülekezeti házainkban, az otthonainkban, a templomainkban és minden fáradozásunkban.

Amikor hódolunk, akkor megnyitjuk szívünket Jézus Krisztus engesztelésének gyógyító ereje előtt.

Az életünk saját hódolatunk jelévé és kifejezésévé válik.

Testvéreim, a lelki élmények kevésbé függenek attól, hogy mi történik körülöttünk, inkább teljes mértékben azon múlnak, hogy mi történik a szívünkben. Tanúbizonyoságot teszek arról, hogy az igaz hódolat rendkívüli lelki lakomákká fogja változtatni az átlagos egyházi gyűléseinket. Gazdagítani fogja az életünket, kitágítja az értelmünket, és megerősíti a bizonyosságunkat. Mert ha Isten felé fordítjuk a szívünket, akkor az ősi zsoltáríró szavai szerint hálaadással fogunk bemenni az Ő kapuin, és dicsérettel a tornácaiba, hálát adunk néki, és áldjuk az Ő nevét.

„Mert jó az Úr, örökkévaló az ő kegyelme, és nemzedékről nemzedékre, való az ő húisége”.¹¹

Őszinte és szívből jövő hódolattal kivirágzik és kiteljesedik bennünk a hit, a remény és a jószívűség. Mindeközben mennyei világosságot gyűjtünk a lelkünkbe, mely isteni jelentéstartalommal, maradandó békeességgel és örök örömmel tölti meg az életünket.

Ez a hódolat áldása az életünkben. Erről teszek alázatos bizonyoságot Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. 3 Nefi 8:17.
2. Lásd 3 Nefi 8:23.
3. 3 Nefi 11:10–11.
4. 3 Nefi 11:14, 16–17.
5. Lásd 3 Nefi 11:17.
6. Tan és a szövetségek 133:39–40.
7. Joseph Smith története 1:71, lábjegyzet.
8. Móziás 27:35.
9. Lásd 1 János 4:20.
10. Lásd 1 Korinthusbeliek 2:14.
11. Zsoltárok 100:4–5.

Lynn G. Robbins elder
a Hetvenek elnökségéből

Az igaz Bíró

Egyetlen módja van az igazlelkű ítélkezésnek, vagyis a Jézus Krisztus szerint való ítélkezésnek, az pedig nem más, mint olyannak lenni, mint Ő.

Halandó élete során Jézus Krisztus szeretetteljes bíró volt, rendkívül bölcs és türelmes. A szentírásokban igaz Bírónak nevezik (lásd 2 Timótheus 4:8; lásd még Mózes 6:57), aki nekünk is azt tanácsolja, hogy „ítéljetez igazlelkű ítéletet” (JSF, Máté 7:1–2), továbbá azt is, hogy „helyezd bizalmadat abba a Lélekbe, amely a jó megtételére vezet [és] igazlelkűen ítélkezz” (T&Sz 11:12).

Ez a tanács, melyet az Úr a nefita Tizenketteknek adott, segít úgy ítélkeznünk, mint Ő: „...ti lesztek e nép bírái, *azon ítélkezés szerint, melyet én adok nektek*, mely igazságos lesz. Milyen embereknek kell hát lennetek? Bizony mondom nektek, hogy éppen olyannak, amilyen én vagyok” (3 Nefi 27:27; kiemelés hozzáadva). Néha elfelejtjük, hogy amikor azt tanácsolta, hogy legyünk olyanok, mint Ő, azt az igazlelkű ítélkezés szövegösszefüggésében mondta.

Hamislelkű ítélkezés

A hamislelkű ítélkezés egyik szégyenteljes példája az elveszett juh példázatában olvasható, amikor a farizeusok és az írástudók hamisan ítélték meg mind a Szabadítót, mind az asztaltársaságát, ezt mondván: „Ez bűnösököt fogad magához, és velök együtt eszik”

(Lukács 15:2) – megfélekedve arról a tényről, hogy ők maguk is bűnösök. Ítélező szívükkel az írástudók és a farizeusok soha nem ismerték meg, milyen örömmel jár az elveszett bárány megmentése.

Szintén „az írástudók és a farizeusok” voltak azok, akik „egy asszonyt vivének hozzá, a kit házasságtörésen kaptak vala” (János 8:3), hogy lássák, vajon Mózes törvényének megfelelően ítéli-e meg (lásd 5. vers).

Ismeritek a történetet, tudjátok,

hogyan szégyenítette meg őket hamislelkű ítéletükért, ők pedig „a *lelkismeret által vádoltatván*, egymásután kimenének” (9. vers; kiemelés hozzáadva). Ekkor aztán így szólt az asszonyhoz: „Én sem kárhoztalak: eredj el és többé ne vétkezzél! És az asszony attól az órától fogva dicsőítette Istent, és hitt az Ő nevében” (Joseph Smith Translation, John 8:11).

A mindannyiunkban lakozó természetes ember hajlamos elítélni másokat, illetve hamislelkű vagy képmutató módon ítéletet hozni. Még a Szabadító két apostolával, Jakabbal és Jánossal is megesett ez. Mérhetetlen harag öntötte el őket, amikor egy samáriai falu lakosai tiszteletlenül bántak a Szabadítóval (lásd Lukács 9:51–54):

„Mikor pedig ezt látták..., mondanak: Uram, akarod-e, hogy mondjuk, hogy tűz szálljon alá az égből, és emészsze meg ezeket, mint Illyés is cselekedett?

De Jézus megfordulván, megdorgálá őket, mondván: Nem tudjátok minémű lélek van ti bennetek:

Mert az embernek Fia nem azért jött, hogy elveszítse az emberek lelkét, hanem hogy megtartsa” (54–56. vers).

Napjaink „általános bíró[inak]” (T&Sz 107:74); püspökeinknek és gyülekezeti elnökeinknek szintén óvakodniuk kell a hirtelen támadt ítélettől, amint az Jakabbal és Jánossal történt. Az igazlelkű bíró könyörülettel és megértéssel fogadja, amikor valaki megvallja előtte a bűnét. Például egy tévelygő fiatalnak úgy kellene kijönnie a püspök irodájából, hogy a püspökön keresztül megérezte a Szabadító szeretetét, és körülöleli az engesztelés öröme és gyógyító hatalma – soha nem megszegyenítve vagy megvetést tapasztalva. Máskülönb talán a püspök önkéntelenül is még kijebb űzi az elveszett bárányt a pusztába (lásd Lukács 15:4).

Fegyelmezés

A könyörület azonban nem teszi semmissé a fegyelmezés szükségét. A *fegyelmezést* jelentő angol szó a latin *discere* [tanulni] és *discipulus* [tanuló, tanítvány] szavakból ered, így tehát a tanítványok tanulók és követők.¹ Az Úr módján fegyelmezni azt jelenti: szeretettel és türelemmel tanítani. A szentírásokban az Úr gyakran használja a *megfenyít*, *megfegyelmez* szavakat, amikor a fegyelmezésről tanít (lásd például Móziás 23:21; T&Sz 95:1). A *fenyítést* jelentő angol szó a latin *castus* szóból ered, melynek jelentése: erényes, tiszta, vagy tisztává tenni.²

A világban egy földi bíró az, aki elítél és *börtönbe zár* valakit. Ezzel szemben a Mormon könyve azt tanítja, hogy amikor szándékosan követünk el bűnt, akkor saját bíráinkká válunk (lásd Alma 41:7), és mi ítéljük lelki börtönre önmagunkat. Ironikus módon az általános bíró ebben az esetben éppen hogy *kinyitja* a börtön kapuit; „mert a fenyítéssel minden dologban előkészítem a kísértésből való *kiszabadulásuk* útját” (T&Sz 95:1; kiemelés hozzáadva). Az igazlelkű bíró eljárása mindig irgalmas, szeretetteljes, és megmentő, nem pedig elítélő.

Az ifjú Joseph Smitht négyéves próbaidő fegyelmezte meg az aranylemezek átvétele előtt, „mivel nem tartottad be az Úr parancsolatait”³. Később, amikor Joseph elvesztette a 116 kéziratos oldalt, újból fegyelmezésben részesült. Noha Joseph valóban bűnbánó volt, az Úr egy rövid időre mégis visszavonta tőle a kiváltságait, mert „akiket szeretek, azokat meg is fenyítem, hogy bűneik megbocsáttathassanak” (T&Sz 95:1).

Joseph ezt mondta: „Az angyal örvendezett, amikor visszaadta nekem az Urimot és Tummit, és azt mondta, hogy Isten elégedett a hithűségemmel és alázatosságommal, és szeret

engem *a bűnbánatomért* és az imádságban mutatott szorgalmamért”⁴. Mivel az Úr szívig hatoló leckét akart tanítani Josephnek, szívet tépő áldozatot követelt tőle, hiszen az áldozat a fegyelem egyik elengedhetetlen alkotóeleme.

Áldozat

„Az ősi időkben az *áldozat* annyit tett, mint szentté tenni valamit vagy valakit.”⁵ Ez pedig egymásra mutatóan összekapcsolja az áldozatot és a *fegyelmezést*, vagyis a tisztává tételt. Hasonlóképpen az ősi Izráelben a bűnbocsánat a bűnért vagy vétekért hozott felajánlás vagy áldozat révén adatott meg.⁶ Az áldozat nem pusztán „a nagy és utolsó áldozatra mutat[ott]” (Alma 34:14), hanem a Szabadító engesztelése iránti mélyebb hálát is ébresztett. Ha bűnbánatunk részeként nem vagyunk hajlandóak áldozatot hozni, azzal kigúnyoljunk vagy lekicsinyeljük Krisztus ugyanezért a bűnért hozott még nagyobb áldozatát, és közhelyszerűvé tesszük szenvedését – ami a hálátlanság érzéketlen jele.

Másrészről azonban az áldozathozatal édes iróniája révén igazából valami örökkévaló értékű dolgot *nyerünk*: az Úr irgalmát és megbocsátását, idővel pedig „mindaz[í], amivel [az Atya] rendelkezik” (T&Sz 84:38). A bűnbánat folyamatának részeként az áldozat

gyógyító balsamként is szolgál, amely elősegíti, hogy a lelkiismeret-furdalás (Alma 42:18) helyét átvegye a lelkiismeret békessége (lásd Móziás 4:3). Áldozathozatal nélkül az embernek nehézséget okozhat az önmagának való megbocsátás, mert állandóan azt érzi, hogy valamit visszatartott.⁷

A szülők mint igazlelkű bírák

Míg kevesen kapunk elhívást, hogy általános bíróként szolgáljunk, az igazlelkű ítélkezés alapelvei mindannyiunkra vonatkoznak, különösen pedig a szülőkre, akiknek napi szinten adódik lehetőségük ezen alapelvek alkalmazására a gyermekeikkel. A jó szülői mivolt lényege a gyermekek hatásos tanításában rejlik, az igazlelkű bírászkodás lényegét pedig a szeretetteljes fegyelmezés adja.

Joseph F. Smith elnök ezt tanította: „Ha a gyerekek dacosak és nehéz őket irányítani, legyetek velük türelmesek, amíg... meg nem hódítjátok [őket szeretettel], és akkor úgy formálhatjátok majd jellemüket, ahogy akarjátok.”⁸

Sokatmondó, hogy a fegyelmezésről tanítva a próféták mindig krisztusi tulajdonságokra utalnak. A Tan és a szövetségek ezt a jól ismert tanácsot adja a fegyelmezéssel kapcsolatban:

„Semmilyen hatalmat vagy befolyást nem lehet vagy szabad máshogy

fenntartani a papság jogán, csakis meggyőzéssel, hosszútávúréssel, gyengédséggel és szelídséggel, és színleletlen szeretettel;

Kedvességgel és színtiszta tudással, amely nagyon gyarapítja a lelket, kép-mutatás és álnokság nélkül –

A kellő időben élesen feddve, amikor a Szentlélek arra késztet; azután pedig fokozott szeretetet mutatva az iránt, akit megfeddtél” (T&S 121:41–43).

Ez a szentírás azt tanítja nekünk, hogy akkor nyújtsunk feddést, „amikor a Szentlélek arra késztet”, *nem* akkor, amikor a haragunk arra késztet. A Szentlélek és a harag összeférhetetlenek, mert „akiben ott van a viszálykodás lelke, az nem tőlem való, hanem az ördögtől, aki a viszálykodás atyja, és felserkenti az emberek szívét, hogy haragosan viszálykodjanak egymással” (3 Nefi 11:29). George Albert Smith elnök azt tanította, hogy „az Úr sugalmazása alatt általában nem mondunk rosszindulatú dolgokat. Az Úr Lelke a kedvesség lelke; a türelem lelke; a jószívűség, béketűrés és elnézés lelke...

Ha azonban a hibakeresés lelkületével [élünk], és romboló módon... – ami *soha* nem Mennyei Atyánk Lelkének társaságában történik –, az *mindig* káros.

[...] A kedvesség az az erő, melyet Isten azért adott nekünk, hogy meglágyítsuk a kemény szíveket [és] megenyhítsük a makacs lelkeket”⁹.

Gyermekeink valódi kiléte

Amikor a Szabadító ellátogatott a nefitákhoz, rendkívüli dolgot tett a gyermekekkel:

„És lón, hogy [a] sokaság gyermekeit is tanította és szolgálta, ...és megoldotta a nyelvüket, és nagy és csodálatos dolgokat mondtak az atyáiknak...

[É]s mindannyian látták és hallották ezeket a gyermekeket; igen, még a csecsemők is kinyitották a szájukat és csodálatos dolgokat mondtak” (3 Nefi 26:14, 16).

Talán a kisdetek *szájának megnyitásán* túlmenően az Úr ámuló *szüleik szemét és fülét* nyitotta meg. Ezeknek a szülőknek megadatott az a kivételes ajándék, hogy bepillantást nyerhettek az örökkévalóságba, és láthatták gyermekeik valódi kilétét és halandóság előtti nagyságát. Ez vajon nem változtatná-e meg mindörökké azt, ahogyan ezek a szülők a gyermekeikre *tekintettek* és velük bántak? Szeretem a következő, módosított, Goethének tulajdonított idézetet: „Ahogy [egy gyermekre] tekintesz, úgy fogsz vele bánni,

ahogy pedig vele bánsz, azzá is fog válni.”¹⁰ Egy gyermek valódi kilétének szem előtt tartása a jövőbe látás olyan ajándéka, amely mennyei sugalmazást nyújt az igazlelkű bírónak.

Zárszó

Thomas S. Monson elnök ezt tanította nekünk: „Soha ne engedjük, hogy egy megoldandó probléma fontosabb legyen egy ember szereteténél.”¹¹ Milyen fontos tantétel ez az igazlelkű bírónak a választás útján, különösen a saját gyermekeink tekintetében!

Egyetlen módja van az igazlelkű ítékezésnek, vagyis a Jézus Krisztus szerint való ítékezésnek, az pedig nem más, mint olyannak lenni, mint Ő. Ezért aztán „milyen embereknek kell hát lennetek? Bizony mondom nektek, hogy éppen olyannak, amilyen én vagyok” (3 Nefi 27:27). Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd „disciple,” etymonline.com.
2. Lásd *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 11th ed. (2003), “chasten.”
3. Karen Lynn Davidson and others, eds., *Histories, Volume 1: Joseph Smith Histories, 1832–1844*, vol. 1 of the Histories series of *The Joseph Smith Papers* (2012), 83.
4. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph Smith* (2007). 74.; kiemelés hozzáadva.
5. Kalauz a szentírásokhoz: áldozat, scriptures.lds.org.
6. Lásd Bible Dictionary, “Sacrifices.”
7. Az áldozat, melyet az úrvacsorai asztal oltárára fektetünk hétről hétre, a megtört szív és a töredelmes lélek (lásd 2 Nefi 2:7; 3 Nefi 9:20; Tan és a szövetségek 59:8). A megtört szív bűnbánó szív; a töredelmes lélek pedig engedelmes lélek (lásd D. Todd Christofferson: Te azért idővel megtérvén. *Liahóna*, 2004. máj. 12.).
8. *Az egyház elnökeinek tanításai: Joseph F. Smith* (1999). 299.
9. *Az egyház elnökeinek tanításai: George Albert Smith* (2011). 224., 227.; kiemelés hozzáadva.
10. Johann Wolfgang von Goethének tulajdonítva, lásd brainyquote.com.
11. Thomas S. Monson: Örömet lenni a földi utazásunkban. *Liahóna*, 2008. nov. 86.

Henry B. Eyring elnök
első tanácsos az Első Elnökségben

Hálát érezni a sabbat napján

Az utolsó napi szentek számára a sabbat a hála és a szeretet napját jelenti.

Drága fivéreim és nőtestvéreim világszerte Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházában! Hálás vagyok, amiért Thomas S. Monson elnök felkért, hogy ezen a sabbatnapon beszéljek a konferencián. Azért imádkozom, hogy a Szentlélek hatalma elvigye szavaimat a szívetekbe.

Ma a szívbeli érzésekről szeretnék beszélni. Ezek közül is a hálát emelném ki – különösen a sabbat napján érzett hálát.

Számos olyan dolog van, melyért hálát érzünk: egy idegen kedvessége;

egy tál étel, ha éhezünk; tető a fejünk felett, amikor vihar közeleg; egy beforrt csont; és egy újszülött életerős sírása. Sokan emlékszünk a hála érzésére ilyen pillanatokban.

Az utolsó napi szentek számára a sabbat is a hála és a szeretet egy ilyen pillanata – vagyis tulajdonképpen egy napja. Az Úr 1831-ben arra tanította a Missouri állambeli Jackson megyében élő szenteket, hogy imáik és háladáruk a menny felé szálljon. A korai szentek kinyilatkoztatást kaptak arra vonatkozóan, miként tartásuk meg a

sabbat napját, és hogyan böjtöljenek és imádkozzanak.¹

Az Úr elmondta nekik – és nekünk is –, hogyan kell hódolni és köszönetet mondani a sabbaton. Amint láthatjátok, az a szeretet számít leginkább, melyet az ajándékok adományozói iránt érzünk. Íme az Úr arra vonatkozó szavai, hogy miként mondjunk köszönetet és miként szeressünk a sabbaton:

„Parancsolatot adok tehát nekik, így szólván: Teljes szíveddel, teljes lelkeddel, elméddel és erőddel szeresd az Urat, a te Istenedet; és Jézus Krisztus nevében szolgálj őt. [...]

Mondj köszönetet az Úrnak, Istenednek minden dologban.

Igazlelkűségben ajánlj fel áldozatot az Úrnak, Istenednek, még hozzá a megtört szív és a töredelmes lélek áldozatát.”²

Majd az Úr veszélyre figyelmeztet, ha elmulasztanánk köszönetet mondani az ajándékok adományozóinak, Mennyei Atyánknak és Jézus Krisztusnak: „És semmiben nem sérti meg az ember Istent, vagyis senki ellen nem gerjed fel haragja, csak azok ellen, akik nem ismerik el minden dologban a kezét, és nem engedelmeskednek a parancsolatainak.”³

Sokan, akik ma hallotok, már most is örömet találtak a sabbatban – az Istentől kapott áldásokra való emlékezés és az értük adott hála napjaként. Emlékeztek az ismerős dalra:

*Ha az élet vihara sodor téged,
Ha úgy tűnik, minden remény elveszett,
Számold áldásaid, vedd őket sorra,
Meglátod, mily sokat tett érted Urad.*

*Számold össze
Áldásaidat!
Számold össze,
Mit adott Urad! [...]*

*Nyomasztottak-e már gondok valaha?
Tűnt már túl nehéznek a kereszt súlya?
Számold áldásaid, és ne kételkedj,
Meglásd, végül vidám lesz az éneked.*⁴

Gyakran küldenek nekem levelet vagy látogatnak meg olyan hithű utolsó napi szentek, akiket gondok nyomasztanak. Néhányuk számára szinte már úgy tűnik, hogy minden remény elvesztett. Remélem, és imádkozom azért, hogy a sabbat napján érzett háláról szóló szavaim segítenek majd a kétségek eloszlatásában, s hogy nyomukban vidám ének fakadjon szívetekben.

Az egyik áldás, melyért hálát érezhetünk az, hogy egyáltalán ott lehetünk az úrvacsorai gyűlésen, egy-két tanítványánál többen összegyűlve az Ő nevében. Vannak, akik fel sem tudnak otthon kelni az ágyukból. Vannak, akik szeretnének ott lenni, ahol mi vagyunk, de ehelyett kórházakban vagy a rendfenntartásban teljesítenek szolgálatot, vagy éppen saját életük kockáztatásával védenek bennünket egy sivatagban vagy esőerdőben. Az a tény, hogy akár csak egyetlen másik szenttel össze tudunk gyűlni és részesülni az úrvacsorából, segít abban, hogy hálát és szeretetet kezdjünk érezni Isten jóságáért.

Joseph Smith profétának és a visszaállított evangéliumnak köszönhetően egy másik áldás, melyet sorra vehetünk, az a lehetőség, hogy minden héten vehetünk az Úr felhatalmazott szolgálói által előkészített, megáldott és kiosztott úrvacsorából. Hálával tölthet el bennünket, amikor a Szent Lélek megerősíti, hogy ama felhatalmazott papságviselők által elmondott úrvacsorai imák szavait Mennyei Atyánk tiszteletben tartja.

Az összes áldás közül, melyet sorra vehetünk, messze a legnagyobb a megbocsátás azon érzése, mely az úrvacsoravétel során adatik. Növekszik a Szabadító iránt érzett szeretetünk és hálánk, akinek végtelen engesztelése lehetővé tette a bűntől való megtisztulásunkat. Miközben a kenyérből és a vízből veszünk, felidézünk, hogy Ő szenvedett értünk. Majd amikor hálát érzünk azért, amit értünk tett, érezni fogjuk irántunk érzett szeretetét, valamint saját szeretetünket is Óiránta.

A szeretet áldása, melyben részesülünk, megkönnyíti azon parancsokat betartását, hogy „óra mindenkor emlékez[zünk]”⁵. Hozzám hasonlóan még a Szentlélek iránt is érezhettek szeretetet és hálát, aki Mennyei Atya

ígérete szerint mindig velünk lesz, ha hűek maradunk a megkötött szövetségünkhez. Minden vasárnap összeszámolhatjuk ezeket az áldásokat, és hálát érezhetünk.

A sabbat tökéletes időpont arra is, hogy megemlékezzünk a szövetségről, melyet a keresztes vízben kötöttünk, mely szerint szeretni és szolgálni fogjuk Mennyei Atya gyermekeit. Ezen ígéret sabbatnapi betöltésének része az, ha szívünk minden szándékával veszünk részt egy-egy órán vagy kvórumgyűlésen, s így növeljük a hitet és a szeretetet azon fivéreink és nőtestvéreink között, akik ott vannak velünk. Az ígéret része az is, hogy örömmel látjuk el az elhívásainkat.

Hálás vagyok azért a sok vasárnapért, amikor a utahi Bountifulban tanítottam a diakónusok kvórumát, vagy Idahóban egy vasárnapi iskolai osztályt. És nem feledem azokat az időket sem, amikor a feleségem segítőjeként szolgáltam a bölcsődében, ahol fő feladatomból a játékok kiosztása és összeszedése volt.

Évekkel később ismertem csak fel a Lélek által, hogy az Úrért végzett egyszerű szolgálatom igenis jelentőséggel bírt Mennyei Atyánk gyermekeinek életében. Meglepetésemre néhányan még emlékeznek eseten próbálkozásaimra, hogy azokon a sabbatnapokon a Mester kedvéért őket szolgáljam, s köszönetet is mondtak érte.

Csakúgy, ahogy néha nem látjuk a sabbat napján végzett saját szolgálataink eredményeit, talán nem vesszük észre az Úr többi szolgálójának együttes hatását sem. Az Úr azonban hithű és alázatos szolgálóin keresztül csendben és minden különösebb csinnadratta nélkül építi királyságát annak dicsőséges millenniumi jövője felé. A Szent Lélek szükséges ahhoz, hogy meglássuk ennek növekvő nagyságát.

Gyermekkoromban egy aprócska New Jersey-i gyülekezetbe jártam úrvacsorai gyűlésre, mindössze néhány egyházzaggal és egy családdal – a sajátommal. 75 évvel ezelőtt Philadelphiában keresztelkedtem meg, az egyetlen olyan, egyház által épített kápolnában, melyhez Pennsylvániában és New Jersey-ben el tudtunk jutni. Ám a New Jersey-beli Princetonban, ahol mindössze egyetlen apró gyülekezet volt, ma két nagy egyházközség található. Néhány napja pedig fiatalok ezrei szerepeltek a Pennsylvaniai Philadelphia templom felszentelését megelőző ünnepségen.

Fiatalemberként abba az új-mexikói Albuquerque-ben lévő egyetlen kápolnába hívtak el kerületi misszionáriusnak, ahol vasárnaponként hódoltunk. Ma már négy cövek és egy templom is áll ott.

Elhagytam Albuquerque-t, hogy a massachusettsi Cambridge-ben tanuljak tovább. Massachusetts állam nagy részét és Rhode Islandet is mindössze egy kerület fedte le, egy kápolnával. E gyönyörű vidék dombjait átszelve jártam úrvacsorai gyűlésekre apró gyülekezetekbe. Legtöbbjük kicsi, bérelt helyiségekben vagy csöppnyi, felújított házakban működött. Ma ott áll Isten szent temploma Massachusettsben, Belmontban, továbbá vannak cövekek, melyek lefedik a vidéket.

Azt azonban akkor még nem láttam tisztán, hogy az Úr kiárasztotta Lelkét az emberekre azokon a kis létszámú úrvacsorai gyűléseken. Éreztem ugyan, de látni nem láttam az Úr azon szándékának mértékét és időzítését, hogy felépítse és megdicsőítse királyságát. Kinyilatkoztatás által az egyik próféta látta és fel is jegyezte mindazt, amit most már mi magunk is látunk. Nefi azt mondta, hogy bár számunk nem lesz nagy, fényünk összessége valódi látványt nyújt majd:

„És lőn, hogy láttam Isten Bárányának az egyházát, és kevés tagja volt...”

És lőn hogy én, Nefi, láttam Isten Bárányának hatalmát, hogy leereszkedett a Bárány egyházának szentjeire és az Úr szövetséges népére, akik az egész föld színén szét voltak szóródva; és igazlelkűséggel és Isten hatalmával voltak felfegyverezve, nagy dicsőségben.”⁶

Ezen adományozási korszakban is feljegyzésre került a körülményeinkről és az előttünk álló lehetőségekről szóló hasonló prófétai leírás a Tan és a szövetségekben:

„[M]ég nem értitek, mily nagy áldásokat tart kezében és készített el nektek az Atya;

És most nem tudtok minden dolgot elviselni; mindazonáltal bízzatok, mert én továbbvezetlek titeket. Tiétek a királyság, és tiétek annak áldásai, és tiétek az örökkévalóság kincsei.

És aki minden dolgot *hálásan* fogad, dicsőségessé tétetik; és e föld minden dolga néki adatik, méghozzá százszorosan, igen, többször.”⁷

Egyházszerre érzem az áldásokért érzett növekvő hála átalakulását, valamint az Isten iránt érzett szeretet gyarapodását. Úgy tűnik, hogy ez még inkább felgyorsul az egyháztagnak között a hitük próbatételeinek idején és helyszínein, amikor Isten segítségével kell könyörögniük csupán a fennmaradásukért is.

Az idők, melyek előttünk állnak, nehéz próbatételekkel lesznek teliek, csakúgy, mint Alma népe számára a

kegyetlen Amulon uralma alatt, aki oly nehéz terheket rótt rájuk, hogy már nem bírták el azokat:

„És lőn, hogy megpróbáltatásaikban szólt hozzájuk az Úr szava, mondván: Emeljétek fel a fejetekeket és vigasztalódjatok meg, mert tudok a szövetségről, melyet velem kötöttetek; és én szövetséget fogok kötni a népemmel, és kiszabadítom őket a rabságból.

És megkönnyítem a terheket is, melyeket a vállaitokra raktak, hogy még csak nem is érzitek azokat a hátatokon, méghozzá az alatt, míg rabságban vagytok; és ezt azért fogom megtenni, hogy ezentúl tanúként állhassatok nekem, és hogy biztosan tudhassátok, hogy én, az Úristen meglátogatom népemet a megpróbáltatásaikban.

És most lőn, hogy a terhek, melyeket Almára és testvéreire helyeztek, könnyűvé tétettek; igen, az Úr megerősítette őket, hogy könnyen el tudják viselni a terheiket, és ők vidáman és türelmesen vetették alá magukat az Úr minden akaratának.”⁸

Ti és én tanúi vagyunk annak, hogy amikor betartottuk az Istennel kötött szövetségeinket – különösen, amikor nehéz volt –, Ő meghallotta hálaimánkat mindazért, amit már tett értünk, és megválaszolta erőt kérő imánkat is, hogy hithűen kitarthassunk. És többször is megvidámított és erőssé tett bennünket.

Talán eltűnődtek, mit is tehetnétek ezen a sabbatnapon, hogy úgy éljétek és hódoljatok, hogy kifejezzétek hálátokat, valamint hogy erőt nyerjétek

David A. Bednar elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

ti magatok és mások is a közelgő kihívásokhoz.

Kezdetnek talán mondhatnátok ma hálaimeket egyénileg és a családotokkal is mindazért, amit az Úr tett értetek. Imádkozhatnátok, hogy megtudjátok, mit szeretne az Úr, mit tegyetek az Ő és mások szolgálatáért. Imádkozhatnátok kiváltképpen azért is, hogy a Szentlélek tudassa veletek, ki az, aki magányos vagy segítséget lát, akihez az Úr küldene.

Megígérhetem, hogy az imáitok válasza találnak, és ha a kapott válasz szerint cselekedtek, örömet találtok majd a sabbatban, és szívetek túlcserél a hála érzésétől.

Tanúságomat teszem, hogy az Atyaisten ismer és szeret benneteket. A Szabadító, az Úr Jézus Krisztus az irántatok érzett szeretet miatt engesztelt ki a bűneitekért. Az Atya és a Fiú név szerint ismernek benneteket, ahogy név szerint ismerték Joseph Smith prófétát is, amikor megjelentek neki. Tanúságot teszek arról, hogy ez Jézus Krisztus egyháza, és hogy Ő tiszteletben tartja majd a szövetségeket, melyeket Istennel megkötöttök és megújítottok. Az egész természetetek meg fog változni, hogy a Szabadítóéhoz hasonlóbbá váljon. Erőt nyertek majd a kísértések és az igazsággal szembeni kételkedő érzések ellen. Örömmel lelték a Sabbatban. Ezt az ígéretet teszem nektek az Úr Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd Tan és a szövetségek 59.
2. Tan és a szövetségek 59:5, 7–8.
3. Tan és a szövetségek 59:21.
4. Számold össze áldásaidat. *Himuszok*, 156. sz.
5. Moróni 4:3; 5:2; Tan és a szövetségek 20:77, 79.
6. 1 Nefi 14:12, 14.
7. Tan és a szövetségek 78:17–19; kiemelés hozzáadva.
8. Móziás 24:13–15.

„Ha megismertetek volna engem”

Vajon csak tudunk a Szabadítóról, vagy egyre inkább megismerjük Őt? Hogyan ismerjük meg az Urat?

A Szabadító a hegyi beszédének befejeztével kiemelte azt az örök igazságot, hogy „csak az Atya akaratának cselekvésével érhető el a Fiú szabadító kegyelme”.¹

Kijelentette:

„Nem minden, a ki ezt mondja nékem: Uram! Uram! megyen be a mennyek országába; hanem a ki cselekszi az én mennyei Atyám akaratát.

Sokan mondják majd nékem ama napon: Uram! Uram! nem a te nevedben prófétáltunk-é, és nem a te

nevedben űztünk-é ördögöket, és nem cselekedtünk-é sok hatalmas dolgot a te nevedben?

És akkor vallást teszek majd nékik: Sohasem ismertelek titeket; távozzatok tőlem, ti gonosztevők.”²

Amint elgondolkodunk ennek a szövegnek a sugalmazott átdolgozásán, jobban megértjük az iménti jelene-t. Lényeges, hogy az Úrnak a Jakab király-féle Bibliában található „sohasem ismertelek titeket” kifejezését a Joseph Smith fordítás megváltoztatta arra, hogy „sohasem ismertetek engem”.³

Vizsgáljuk meg a tíz szűz példázatát is. Gondoljatok vissza rá, hogy az öt bolond és felkészületlen szűz azután ment el olajat szerezni a lámpásába, miután hallották a kiáltást, hogy menjenek a vőlegény elébe.

„Mikor pedig venni járnak vala, megérkezék a vőlegény; és a kik készen valának, bemenének ő vele a menyegzőbe, és bezáraték az ajtó.

Később pedig a többi szűzek is megjövének, mondván: Uram! Uram! nyisd meg mi nekünk.

Ő pedig felelvén, monda: Bizony mondom néktek, nem ismerlek titeket.”⁴

Egy másik sugalmazott verzió mindannyiunk számára kitágítja ennek a példázatnak a jelentését. Fontos, hogy a Jakab király bibliájában közölt „nem ismerlek titeket” kifejezést a Joseph Smith fordítás „nem ismertek engem” kifejezésre pontosította.⁵

A „soha nem ismertek engem” és „nem ismertek engem” kifejezéseknek mély lelki önelemzésre kell indítaniuk bennünket. Vajon csak tudunk a Szabadítóról, vagy egyre inkább megismerjük Őt? Hogyan ismerjük meg az Urat? A lélek eme kérdései állnak mai üzenetem középpontjában. Őszintén kérem a Szentlélek segítségét, miközben együtt átgondoljuk ezt az életbevágó témát.

Megismerés

Jézus azt mondta:

„Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam.

Ha megismertetek volna engem, megismertétek volna az én Atyámat is.”⁶

Miközben megismerjük az Ő Szeretett Fiát, megismerjük az Atyát is.

A halandóság fő célja nem csupán az, hogy tanuljunk az Atya Egyszülöttjéről, hanem hogy igyekezzünk meg is

ismerni Őt. A következő négy fontos lépés segíthet megismernünk az Urat: gyakoroljunk hitet Őbenne, kövessük Őt, szolgáljuk Őt, és higgyünk Neki. **Gyakoroljunk hitet Őbenne!**

A Jézus Krisztusba vetett hit gyakorlása azt jelenti, hogy az Ő érdemeire, irgalmára és kegyelmére támaszkodunk.⁷ Kezdjük megismerni a Szabadítót, miközben felsekcentjük lelki képességeinket és kísérletet teszünk a tanításaival, egészen addig, míg helyet nem tudunk adni lelkünkben szava egy részének.⁸ Ahogy az Úrba vetett hitünk növekszik, bízni kezdünk Benne és biztosak leszünk az Ő hatalmában, hogy az megvált, meggyógyít és megerősít bennünket.

Az igaz hit az Úrban és az Úrra összpontosul, és mindig igazlelkű tettekhez vezet. „A Krisztusba vetett hit az első tantétel a kinyilatkoztatott vallásban, ...ez minden igazlelkűség alapja... és minden intelligens lényben a cselekvés elve.”⁹ Mivel a Megváltó által kijelentett helyes tantételek szerinti cselekvés központi szerepet játszik az igaz hit elnyerésében és gyakorlásában, „a hit cselekedetek nélkül megholt”.¹⁰ Az ige megtartóinak, nem pedig csak hallgatóinak kell lennünk.¹¹

Isten szavának hallgatása és a Szabadítóba vetett hit lelki ajándékának elnyerése szorosan összefüggnek, hiszen „a hit hallásból van, a hallás pedig Isten ígéje által”.¹² Akkor ismerkedünk meg Vele és az Ő hangjával, amikor tanulmányozzuk a szavát a

szentírásokban és lakmározunk azon,¹³ amikor igaz szándékkal imádkozunk az Atyához az Ő nevében,¹⁴ és keressük a Szentlélek állandó társaságát.¹⁵ Krisztus tanának megismerése és az életünkben való alkalmazása előfeltétele annak, hogy elnyerjük az Őbelé vetett hit ajándékát.¹⁶

Az Úrba vetett hit gyakorlása szükséges előkészület az Ő követésére.

Kövessük Őt!

„Mikor pedig a galileai tenger mellett jár vala Jézus, látá két testvért, Simont, a kit Péternek neveznek, és Andrászt az ő testvérét, a mint a tengerbe hálót vetnek vala; mert halászok valának.

És monda nékik: Kövessetek engem, és azt mívelem, hogy embereket halásszatok.

Azok pedig azonnal otthagván a hálókat, követték őt.”¹⁷

Péter és András jó példák a Mester meghallására és követésére.

A Szabadító titeket és engem is hasonlóképpen intett: „Ha valaki jőni akar én utánam, tagadja meg magát és vegye fel az ő keresztyét, és kövessen engem.”¹⁸ Felvenni a keresztyét azt jelenti, hogy az ember megtagad magától minden istentelenséget és világi kívánságot, és betartja az Úr parancsolatait.¹⁹

A Szabadító arra intett bennünket, hogy legyünk olyanok, mint Ő.²⁰ Így az Úr követése azt jelenti, hogy utánozzuk Őt. Mikor engesztelésének hatalma által igyekszünk olyanná válni mint Ő, azzal egyre inkább megismerjük az Urat.

Halandó szolgálata alatt Jézus kijelölte az utat, vezetett az úton, és tökéletes példát állított. A jelleméről, tökéletességeiről és tulajdonságairól való helyes elképzelés²¹ tartós célt és világos útmutatást ad nekünk, miközben az elkötelezett tanítványság útján követjük Őt.

A Szabadító követése lehetővé teszi számunkra azt is, hogy konkrétan megtudjuk, hogy az életvitelünk összhangban van-e Isten akaratával.²² Az efféle tudás nem valami kifürkészhetetlen rejtély, és nem elsősorban a fizikai jóllétünkre vagy átlagos halandó ügyeinkre összpontosul. Inkább a szövetség mentén haladó, állandó és biztos fejlődés az, amiben Ő örömet leli.

Lehi álma a Mormon könyvében felfedi azt az utat, melyet követnünk kell, a kihívásokat, melyekkel szembekeverülünk, és azokat a lelki forrásokat, melyek a rendelkezésünkre állnak, hogy segítsenek a Szabadítóhoz jönnünk. Elvárja tőlünk, hogy előre törekedjünk a szoros és keskeny ösvényen. Szeretné, ha részesülnénk a fa gyümölcsének megízlelése és az Úrhoz való mély megtérés²³ által elnyerhető áldásokban. Ezért így hív minket: „Jer, kövess engem”.²⁴

Mind a Jézus Krisztusba vetett hit gyakorlása, mind pedig az Ő követése szükséges előkészület az Ő szolgálatához.

Szolgáljuk Őt!

„Mert hogyan ismerné az ember azt a mestert, akit nem szolgált, és aki

idegen neki, és aki messze áll szíve gondolataitól és szándékától?”²⁵

Még teljesebben megismerjük az Urat, miközben szolgáljuk Őt és a királyságában munkálkodunk. Amikor így teszünk, Ő nagylelkűen megáld bennünket mennyei segítséggel, lelki ajándékokkal és nagyobb teherbírással. Soha nem maradunk magunkra, amikor az Ő szőlőskertjében dolgozunk.

Kijelentette: „...mert az arcotok előtt járok majd. Ott leszek a jobb és a bal kezeten, és Lelkem a szívetekben lesz, angyalaim pedig körülöttetek, hogy hordozzanak.”²⁶

Megismerjük a Szabadítót, mikor minden tőlünk telhetőt megtéve oda megyünk, ahová Ő akarja, hogy menjünk; miközben igyekszünk azt mondani, amit szeretne, hogy mondjunk; és miközben azzá válunk, akivé Ő szeretné, hogy váljunk.²⁷ Ha engedelmesen elismerjük, hogy teljesen Őtől függünk, akkor megnöveli azon képességünket, hogy még eredményesebben szolgáljunk. Vágyaink egyre jobban összhangba kerülnek az Ő vágyaival, az Ő céljai a mi céljainkká válnak, olyannyira, hogy nem fogunk olyat kérni, ami ellenkezik az Ő akaratával.²⁸

Az Ő szolgálata megköveteli a teljes szívünket, lelkünket, elménket és erőnket.²⁹ Következésképpen, ha önzetlenül szolgálunk másokat, az ellensúlyozza a természetes ember énközpontú és önző hajlamát. Megszeretjük azokat, akiket szolgálunk. És mivel mások szolgálatával Istent szolgáljuk, fivéreinkkel és nőtestvéreinkkel együtt Őt is

még mélyebben meg fogjuk szeretni. Ez a szeretet a jószívűség lelki ajándékának, Krisztus tiszta szeretetének megnyilvánulása.³⁰

„Imádkozzatok... szívetek minden erejével az Atyához, hogy eltöltsön benneteket ez a szeretet, melyet mindenkinek megadott, aki igaz követője Fiának, Jézus Krisztusnak; hogy Isten fiaivá legyetek; hogy amikor megjelenik, akkor olyanok legyünk mint ő, mert a maga valóságában fogjuk látni őt; hogy meglehessen ez a reménységünk; hogy megtisztulhassunk, miként ő is tiszta.”³¹

Megismerjük az Urat, miközben eltölt bennünket az Ő szeretete.

Higgyünk Neki!

Lehetséges-e hitet gyakorolni Őbenne, követni Őt, szolgálni Őt, mégsem hinni Neki?

Ismerek olyan egyháztagokat, akik igaznak fogadják el a szentírásokban található és az erről az emelvényről elhangzó tant és tantételeket. Mégis nehezükre esik elhinni, hogy ezek az evangéliumi igazságok konkrétan az ő életükre, az ő körülményeikre vonatkoznak. Látszólag hisznek a Szabadítóban, de nem hiszik, hogy megígért áldásai a számukra is elérhetőek, vagy a saját életükben is működhetnek. Találkozok olyan testvérekkel is, akik kötelességtudóan teljesítik elhívásukat, ám a visszaállított evangélium még nem vált számukra élő és átváltoztató valósággá a saját életükre nézve. Akkor ismerjük meg az Urat, ha nemcsak hiszünk Őbenne, hanem hiszünk is Neki és elhisszük az ígéreteit.

Az Újszövetségben egy apa arra kérte a Szabadítót, hogy gyógyítsa meg a gyermekét. Jézus így felelt:

„Ha hiheted azt, minden lehetséges a hívőnek.

A gyermek atyja pedig azonnal kiáltván, könnyhullatással monda:

Hiszek Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek.”³²

Sokszor elgondolkodtam ennek az apának azon a kérésén, hogy „légy segítségül az én hitetlenségemnek”. Eltűnődtem, hogy a férfi kérésének elsődleges célja nem az volt-e, hogy segítsen neki hinni Jézusban mint a Megváltónkban, és az Ő gyógyító hatalmában. Talán már elismerte Krisztust Isten Fiaként. De talán segítségre volt szüksége ahhoz, hogy elhiggye, a Mester gyógyító hatalma valóban olyan egyéni és személyes lehet, hogy képes megáldani az ő szeretett fiát. Lehet, hogy általánosságban hitt Krisztusban, de nem hitt Krisztusnak konkrétan és személyesen.

Gyakran arról teszünk bizonyosságot, amiről úgy tudjuk, igaz, de talán a leg-lényegesebb kérdés mindannyiunk számára, hogy elhiszük-e, amit tudunk.

A helyénvaló papsági felhatalmazással végzett szent szertartások nélkülözhetetlenek ahhoz, hogy higgyünk a Szabadítónak, megismerjük Őt, és végül higgyünk abban, amit már tudunk.

„És [a melkisédeki] papság irányítja az evangélium dolgait, és rendelkezik a királyság rejtelseinek kulcsával, még-hozzá *Isten ismeretének kulcsával*.

Ezért annak szertartásaiban megnyilvánul az isteniség hatalma.”³³

Hiszünk az Úrnak és megismerjük Őt, amikor az Isten ismeretének kulcsa – melyet a melkisédeki papság irányít –, kinyitja azt a bizonyos ajtót, és lehetővé teszi mindegyikünk számára, hogy elnyerjük életünkben az isteniség hatalmát. Hiszünk a Szabadítónak és megismerjük Őt, amikor követjük Őt azért, hogy elnyerjük és hithűen tiszteljük a szent szertartásokat, és egyre inkább átvesszük az Ő képmását az ábrázatunkra.³⁴ Hiszünk Krisztusnak és megismerjük Őt, amikor személyesen

megtapasztaljuk az Ő engesztelésének átformáló, gyógyító, erősítő és megszentelő hatalmát. Hiszünk a Mesternek és megismerjük Őt, amikor szavának hatalma gyökeret ver bennünk,³⁵ elménkbe és szívünkbe íródik,³⁶ és minden bűnünkkel felhagyunk, hogy megismerjük Őt.³⁷

Hinni neki azt jelenti: bízunk benne, hogy bőséges áldásai a személyes életünkben és a családunk számára is elérhetők és alkalmazhatók. Akkor fogunk teljes lelkünkkel³⁸ hinni Neki, amikor előre törekszünk a szövetség ösvényén, alávetjük akaratumat az Ő akaratának, és átadjuk magunkat az Ő prioritásainak és időzítésének. Ha hiszünk Neki – vagyis igaznak fogadjuk el az Ő hatalmát és ígéreteit –, az új látásmódot, békét és örömet hoz az életünkbe.

Ígéret és bizonyosság

Egy eljövendő napon minden térd meg fog hajolni, és minden nyelv meg fogja vallani,³⁹ hogy Jézus a Krisztus. Azon az áldott napon tudni fogjuk, hogy Ő név szerint ismer mindegyikünket. Bizonyosságomat és ígéreteimet teszem arról, hogy nem csak tudhatunk az Úrról, de meg is ismerhetjük Őt, ha hitet gyakorlunk Őbenne, követjük és szolgáljuk Őt, és hiszünk Neki. Erről teszem tanúságomat Jézus Krisztus szent nevében, amen. ■

JEGYZETEK

1. James E. Talmage, *Jesus the Christ*, 3rd ed. (1916), 245–46.

2. Máté 7:21–23.
3. Joseph Smith Translation, Matthew 7:33 (in Matthew 7:23, footnote a).
4. Máté 25:10–12.
5. Joseph Smith Translation, Matthew 25:11 (in Matthew 25:12, footnote a).
6. János 14:6–7.
7. Lásd 2 Nefi 2:8; 31:19; Moróni 6:4.
8. Lásd Alma 32:27.
9. *Lectures on Faith* (1985), 1.
10. Jakab 2:20.
11. Lásd Jakab 1:22.
12. Rómabeliek 10:17.
13. Lásd 2 Nefi 32:3; Tan és a szövetségek 18:34–36.
14. Lásd Moróni 10:4.
15. Lásd János 14:26; Tan és a szövetségek 121:46.
16. Lásd János 7:17. Mindannyiunknak a saját felelőssége, hogy törekedjünk és mindent megtegyünk azért, hogy kiérdemeljük a hit ajándékát. Végül soron azonban egy szerető és gondoskodó Isten az, aki ránk ruházza az ajándékot.
17. Máté 4:18–20.
18. Máté 16:24.
19. Lásd Joseph Smith fordítás, Máté 16:26 (a Kalauz a szentírásokhoz 232. oldalán).
20. Lásd 3 Nefi 27:27.
21. Lásd *Lectures on Faith*, 38.
22. Lásd *Lectures on Faith*, 38.
23. Lásd Alma 23:6.
24. Lukács 18:22.
25. Móziás 5:13.
26. Tan és a szövetségek 84:88.
27. Lásd Megyek, ahová Te vezetsz. *Himnuszok*, 173. sz.
28. Lásd Hélamán 10:5.
29. Lásd Tan és a szövetségek 4:2.
30. Lásd Moróni 7:47.
31. Moróni 7:48.
32. Márk 9:23–24.
33. Tan és a szövetségek 84:19–20; kiemelés hozzáadva.
34. Lásd Alma 5:14, 19.
35. Lásd Alma 26:13.
36. Lásd Zsidók 8:10.
37. Lásd Alma 22:18.
38. Lásd Omni 1:26.
39. Lásd Móziás 27:31.

Brian K. Ashton

második tanácsos a Vasárnapi Iskola általános elnökségében

Krisztus tana

Krisztus tana lehetővé teszi számunkra, hogy hozzájuthassunk ahhoz a lelki erőhöz, mely átemel bennünket lelkünk jelenlegi állapotából egy olyan állapotba, amelyben tökéletessé válhatunk.

Feltámadását követően Jézus gondosan felépítette a nefitákhoz tett látogatását, hogy ezáltal megtaníthassa nekünk a legfontosabb dolgokat. Ez azzal vette kezdetét, hogy az Atya tanúságát tette a népnek, hogy Jézus az Ő Szeretett Fia, akiben Ő gyönyörködik.¹ Ezt követően Jézus maga is leereszkedett, és tanúságot tett saját engesztelő áldozatáról,² majd magához hívta az embereket, hogy bocsássák az oldalába kezeiket, és tapintsák meg a szögek nyomait a kezeiben és a lábfejeiben,³ hogy biztosan tudhassák, hogy Ő a Krisztus. E bizonyságok kétségkívül megerősítették Jézus engesztelésének

beteljesülését, és azt, hogy az Atya eléget tett azon szövetségének, hogy elküld egy Szabadítót. Jézus ezután Krisztus tanának átadása által megtanította a nefitáknak, hogyan tegyenek szert az Atya boldogságtervének valamennyi áldására, amelyek a Szabadító engesztelő áldozata révén váltak elérhetővé számunkra.⁴

Mai üzenetem Krisztus tanára összpontosít. A szentírások meghatározása szerint Krisztus tana magában foglalja a Jézus Krisztusban és az Ő engesztelő áldozatában gyakorolt hitet, a bűnbánatot, a keresztelkedést, a Szentlélek ajándékának befogadását és a mindvégig kitartást.⁵

Krisztus tana lehetővé teszi számunkra az Ő engesztelő áldozatából fakadó áldások elnyerését

Krisztus engesztelő áldozata lefekteti azon feltételeket, melyek révén a Szent Messiás érdemeire, irgalmára és kegyelmére támaszkodhatunk,⁶ tökéletessé lehetünk Krisztusban,⁷ minden jó dologra szert tehetünk,⁸ és örök életet nyerhetünk.⁹

Ugyanakkor Krisztus tana a módja – az egyetlen módja – annak, hogy a Jézus engesztelése által elérhetővé vált valamennyi áldásra szert tehesünk. Krisztus tana teszi lehetővé számunkra, hogy hozzájuthassunk ahhoz a lelki erőhöz, mely átemel bennünket lelkünk jelenlegi állapotából egy olyan állapotba, amelyben Szabadítónkhoz hasonlóan tökéletessé válhatunk.¹⁰ Az újjászületés eme folyamatáról D. Todd Christofferson elder a következőket tanította: „Az újjászületés, fizikai születésünkkel ellentétben, nem egy esemény, inkább egy folyamat. És az ebben a folyamatban való részvétel a halandóság központi célja.”¹¹

Vizsgáljuk meg Krisztus tanának minden egyes részét!

Az első: a Jézus Krisztusba és az Ő engesztelésébe vetett hit. A próféták azt tanították, hogy a hit Krisztus szavának meghallásával¹² kezdődik. Krisztus szavai tanúságot tesznek az Ő engesztelő áldozatáról, és megtanítják nekünk, miként lehet részünk megbocsátásban, áldásokban és a felmagasztosulásban.¹³

Krisztus szava meghallásának eredményeként hitet gyakorlunk azáltal, hogy a Szabadító tanításainak és példájának követése mellett döntünk.¹⁴ Nefi azt tanította, hogy ezt „teljesen [Krisztus] érdemeire támaszkodva [kell megtennünk], akinek hatalmában áll megszabadítani”.¹⁵ Mivel a halandóság előtti életben Jézus maga is Isten volt,¹⁶

bűntelen földi életet élt,¹⁷ és engesztelése során maradéktalanul eleget tett az igazság követelményeinek mindannyiunk számára,¹⁸ ezért megadatott neki az a hatalom és a kulcsok, mely által véghezviszi minden ember feltámadását,¹⁹ valamint azt is lehetővé tette, hogy a bűnbánat lehetőségével élve az irgalom legyőzze az igazságosságot.²⁰ Amikor megértjük, hogy Krisztus érdemeire támaszkodva irgalomra tehetünk szert, képesek leszünk „a bűnbánathoz vezető hit[re]”.²¹ A Krisztus érdemeire való teljes támaszkodás tehát abban nyilvánul meg, hogy bízunk abban, hogy Ő minden dolgot véghezvitt, amely szükséges a szabadulásunkhoz, majd pedig erre a hitre támaszkodunk.²²

A hit arra is sarkall bennünket, hogy ahelyett, hogy azon aggódnánk, mit gondolnak rólunk mások, sokkal inkább azzal törődünk, hogy miként vélekedik rólunk Isten.

A második: a bűnbánat. A lámánita Sámuel ezt tanította: „Ha hisztek [Krisztus] nevében, akkor minden bűntököt meg fogjátok báni.”²³ A bűnbánat Mennyei Atyánk becses ajándéka, amely az Ő Egyszülött Fia révén vált lehetővé. Ezt a folyamatot az Atya azért adta nekünk, hogy ezáltal gondolatainkon, cselekedeteinken és egész lényünkön változtassunk, illetve fordítsunk, hogy minél inkább hasonlatossá váljunk a Szabadítóhoz.²⁴ Nemcsak a súlyos bűnökért adatott, hanem az önértékelés és önfejlesztés napi szintű gyakorlásának folyamata is ez egyben,²⁵ amely segít legyőznünk bűneinket, tökéletlenségeinket, gyengeségeinket és hiányosságainkat.²⁶ A bűnbánat Krisztus igaz követőivé változtat bennünket, ami szeretettel tölt el²⁷ és elűzi félelmeinket.²⁸ A bűnbánat nem amolyan B terv arra az esetre, ha a bűntelen életre vonatkozó terveink füstbe mennének.²⁹ A folyamatos bűnbánat az egyetlen ösvény, amely

tartós örömet hoz, és amely visszavezet bennünket Mennyei Atyánk jelenlétébe.

A bűnbánaton keresztül alárendeljük magunkat és engedelmeskedünk Isten akaratának. Azonban ezt nem kell egyedül megtennünk. Amennyiben Isten jóságának és saját jelentéktelenségünknek felismerése³⁰ azon erőfeszítésünkkel párosul, hogy viselkedésünket összhangba hozzuk Isten akaratával,³¹ életünkbe kegyelem költözik.³² A kegyelem a „segítség és erő isteni eszköze, mely Jézus Krisztus bőséges irgalmán és szeretetén keresztül adatott... azért, hogy jó cselekedeteket vihessünk véghez, amire a saját erőnkől nem lennénk képesek”.³³ Mivel a bűnbánat célja az, hogy a Szabadítóhoz hasonlóvá váljunk – amit egyedül nem tudnánk megtenni –, rendkívül nagy szükségünk van a Szabadító kegyelmére, hogy meghozhassuk az ehhez szükséges változtatásokat az életünkben.

Bűnbánatunk során a régi, az igazlelkűséggel nem összhangban álló viselkedésmintáinkat, gyengeségeinket, tökéletlenségeinket és félelmeinket új szokásokkal és meggyőződésekkel váltjuk fel, melyek közelebb visznek bennünket a Szabadítóhoz, és segítenek Hozzá hasonlóvá válnunk.

A harmadik: a keresztkelés és az úrvacsora. Mormon próféta azt tanította, hogy „a bűnbánat első

gyümölcse a keresztkelés”.³⁴ Ahhoz, hogy teljes legyen, a bűnbánatnak a keresztkelés szertartásával kell kiegészülnie, melyet egy Isten papságának felhatalmazásával rendelkező személy végez el. Az egyház tagjai számára a keresztkeléskor és más alkalmakkor megkötött szövetségek megújítására az úrvacsoravételkor kerül sor.³⁵

A keresztkelés és az úrvacsora szertartásai során szövetségben fogadjuk, hogy betartjuk az Atya és a Fiú parancsolatait, mindig emlékezünk Krisztusra, és hajlandóak vagyunk Krisztus nevét (illetve az Ő munkáját és jellemvonásait³⁶) magunkra venni.³⁷ Cserébe a Szabadító szövetségben ígéri, hogy megbocsátja bűneinket,³⁸ és Lelkét még bőségesebben kitölti ránk.³⁹ Krisztus azt is megígéri, hogy felkészít bennünket az örök életre azáltal, hogy segít olyanokká válunk, mint amilyen Ő maga.⁴⁰

Douglas D. Holmes, a Fiatal Férfiak általános elnökségének első tanácsosa, ezt írta: „A keresztkelés és az úrvacsora szertartása egyaránt jelképezi az újjászületés végeredményét és folyamatát. A keresztkelés során eltemetjük a test régi lényét, és új életre jövünk elő.⁴¹ Az úrvacsora idején azt tanuljuk, hogy ez a változás lépésről lépésre zajló folyamat, [amelyben] apránként, hétről hétre formálódunk át, amint a bűnbánat, a szövetségekötés és a Lélek egyre

fokozódóbb kiadásai révén [olyanná válunk, mint a Szabadító].⁴²

A szertartások és a szövetségek Krisztus tanának kulcsfontosságú elemei. Csak akkor nyilvánul meg az isteniség hatalma az életünkben, ha érdemesen részesülünk a papsági szertartásokban és megtartjuk az azokhoz tartozó szövetségeket.⁴³ D. Todd Christofferson elder elmagyarázta, hogy „ez az isteniség hatalma» a Szentlélek személyében és befolyása által érkezik”.⁴⁴

A negyedik: a Szentlélek ajándéka. A keresztkelés után a konfirmálás szertartása során megkapjuk a Szentlélek ajándékát.⁴⁵ Ez az ajándék, amennyiben befogadjuk azt, lehetővé teszi, hogy Isten állandó társunk legyen,⁴⁶ és folyamatos hozzáfértést biztosít ahhoz a kegyelemhez, amely az Ő hatásának alapvető velejárója.

Állandó társunkként a Szentlélek további hatalommal és erővel ruház fel bennünket, hogy megtarthassuk a szövetségeinket.⁴⁷ Meg is szentel minket,⁴⁸ ami azt jelenti, hogy „megszabadulunk a bűntől, ahogyan nemessé, tisztává és szentté válunk Jézus Krisztus engesztelése által”.⁴⁹ A megszentelődés folyamata nemcsak megtisztít bennünket, hanem a szükséges lelki ajándékokkal és a Szabadító isteni tulajdonságai-val⁵⁰ is felruház minket. Megváltoztatja alapvető természetünket,⁵¹ hogy „már nincs hajlandóságunk arra, hogy gonosz dolgot tegyünk”.⁵² Minden alkalommal, amikor a hit, a bűnbánat, a szertartások, a krisztusi szolgálat és más igazlelkű tevékenységek által beengedjük a

Szentlelket az életünkbe, megváltozunk, míg lépésről lépésre, apránként olyanná nem válunk, mint Krisztus.⁵³

Az ötödik: a mindvégig kitartás.

Nefi próféta azt tanította, hogy miután befogadjuk a Szentlelket, ki kell tartanunk „mindvégig az élő Isten Fia példájának követésében”.⁵⁴ Dale G. Renlund elder a következőképp jellemezte a mindvégig való kitartás folyamatát: „[T]ökéletessé válhatunk, amennyiben ismételten és egyre nagyobb teljességgel... hitet gyakorolunk [Krisztusban]; bűnbánatot tartunk; veszünk az úrvacsorából, hogy megújítsuk a keresztkelés szövetségeit és áldásait; valamint állandó társunkként még nagyobb mértékben elnyerjük a Szentlelket. Így cselekedve [hasonlóbbá válunk] Krisztushoz, és képesek leszünk mindvégig kitartani.”⁵⁵

Más szavakkal a Szentlélek befogadása, és az a változás, melyet e befogadás előidéz bennünk, tovább növeli a hitünket, a megnövekedett hit pedig további bűnbánathoz vezet. Ahogy jelképesen feláldozzuk szívünket és bűneinket az úrvacsora oltárán, egyre nagyobb mértékben leszünk képesek a Szentlélek befogadására, a Szentlélek nagyobb mértékben való befogadása pedig tovább vezet bennünket az újjászületés ösvényén. Ahogy e folyamat során előrehaladunk és részesülünk az evangélium valamennyi szabadító szertartásában és szövetségében, „kegyelemért kap[unk] kegyelmet”, míg el nem nyerjük a teljességet.⁵⁶

Alkalmaznunk kell Krisztus tanát az életünkben

Testvérek, amikor Krisztus tanát alkalmazzuk az életünkben, mind fizikai, mind lelki értelemben megáldatunk, még a megpróbáltatásaink közepette is, míg végül képesek leszünk „minden jó dolgot”⁵⁷ megragadni. Tanúságom teszem, hogy már láttam és most is látom megnyilvánulni ezt a folyamatot a saját életemben, lépésről lépésre, apránként.

Azonban még ennél is fontosabb, hogy azért alkalmazzuk Krisztus tanát az életünkben, mert az jelenti a Mennyei Atyánk jelenlétébe visszavezető egyetlen ösvényt. Ez az egyetlen módja annak, hogy befogadjuk a Szabadítót, és így a fiaivá és leányaivá váljunk.⁵⁸ Valójában a bűntől való megváltásnak és a lelki fejlődésnek is az az egyetlen módja, ha Krisztus tanát alkalmazzuk az életünkben.⁵⁹ János apostol ennek az ellentétpárját is tanította: „A ki... nem marad meg a Krisztus [tana] mellett, annak egynek sincs Istene.”⁶⁰ Jézus maga is azt tanította a nefita Tizenkettőnek, hogy amennyiben nem gyakorolunk hitet Krisztusban, keresztkelünk meg és tartunk ki mindvégig, „kivágtat[unk] és tűzbe vett[ünk], ahonnan... már nem tud[unk] visszatérni”.⁶¹

Tehát miként alkalmazhatjuk Krisztus tanát még teljesebb mértékben az életünkben? Tudatos erőfeszítéseket tehetünk például arra, hogy minden héten felkészüljünk az úrvacsora szertartására azáltal, hogy imádságos lélekkel elgondolkozunk, miben van a leginkább szükségünk fejlődésre. Ezután feláldozhatunk legalább egy olyan dolgot az úrvacsora oltárán, mely visszatart bennünket attól, hogy olyanok legyünk, mint Jézus Krisztus, miközben hittel könyörgünk segítségért és a szükséges lelki ajándékokért, valamint szövetségben megfogadjuk, hogy

jobbá válunk a következő hét során.⁶² Ha így teszünk, a Szentlélek nagyobb mértékben lesz jelen az életünkben, és további erőre teszünk szert tökéletlenségünk leküzdéséhez.

Tanúságomat teszem, hogy Jézus Krisztus a világ Szabadítója, és az Övé az egyetlen név, amely által megszabadulhatunk.⁶³ Minden jó dolog Óaltala válik elérhetővé.⁶⁴ Azonban ahhoz, hogy „minden jó dolgot [megragadjunk]”⁶⁵ – ideértve az örök életet is –, folyamatosan alkalmaznunk kell az életünkben Krisztus tanát. Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd 3 Nefi 11:7.
2. Lásd 3 Nefi 11:10–11.
3. Lásd 3 Nefi 11:14–15.
4. Lásd 3 Nefi 11:21–39.
5. Lásd 2 Nefi 31; 3 Nefi 27:16–20. Jézus Krisztus tana valamennyi szentírásban megtalálható, azonban a Mormon könyvében jelenik meg a legtöbbször.
6. Lásd 2 Nefi 2:8.
7. Lásd Moróni 10:32.
8. Lásd Moróni 7:22–24.
9. Lásd Tan és a szövetségek 132:23.
10. Krisztus engesztelése és Krisztus tana együttesen alkotják Krisztus evangéliumát (lásd 3 Nefi 27:13–21).
11. D. Todd Christofferson: Újjászületve. *Liahóna*, 2008. máj. 78.
12. Lásd Rómabeliek 10:17; 2 Nefi 31:19; Alma 32:27–29; Moróni 7:25.
13. Lásd 2 Nefi 32:3.
14. Lásd 2 Nefi 31:10, 13.
15. 2 Nefi 31:19.
16. Lásd János 1:1–3; Mózes 7:47; Ábrahám 3:24–27.
17. Lásd Zsidók 4:15; Tan és a szövetségek 45:4.
18. Lásd Alma 34:16.
19. Lásd 2 Nefi 9:21–22; Dallin H. Oaks: A papság kulcsai és felhatalmazása. *Liahóna*, 2014. máj. 49–52.
20. Lásd Alma 34:15–16.
21. Alma 34:15.
22. A Krisztus érdemeire való teljes mértékű támaszkodás magában foglalja annak a felismerését, hogy Krisztus a megváltás egyetlen forrása (lásd Móziás 4:7–8). Megköveteli az abba vetett hitet is, hogy Krisztus képes bennünket egyénenként megváltani. Ez az egyik oka annak, amiért a Tan és a szövetségek 27:2-ben azt a parancsot adjuk, hogy

- úrvacsoravételkor ne csak arra emlékezünk, hogy Krisztus szenvedett, hanem arra is, hogy mindezt értünk tette, egyenként.
23. Hélamán 14:13.
  24. Lásd Russell M. Nelson: Bűnbánat és megtérés. *Liahóna*, 2007. máj. 102–105.
  25. Lásd Neil L. Andersen: „Bánjátok meg bűneiteket, ... hogy meggyógyíthassalak benneteket”. *Liahóna*, 2009. nov. 40–43.
  26. Lásd Jeffrey R. Holland: A javításra szoruló dolgok. *Liahóna*, 2006. máj. 69–71.; Anthony D. Perkins: „A nagyszerű és csodálatos szeretet”. *Liahóna*, 2006. nov. 76–78.
  27. Lásd Moróni 7:48.
  28. Lásd Moróni 8:16. Bűnbánatunk valóban annak az egyik legfőbb bizonyítéka, hogy a Szabadító tanítványai vagyunk. Állíthatjuk jogosan, hogy Krisztust követjük, ha nem tartunk folyamatosan bűnbánatot és nem igyekszünk Ófelé fordítani szívünket és tetteinket?
  29. Lásd *Alkalmazkodás a misszionáriusi élethez* (füzet, 2013). 46.
  30. Lásd Móziás 4:5–7.
  31. Lásd 2 Nefi 10:24; 25:23.
  32. Lásd Hélamán 5:11; Ether 12:27; Moróni 10:32–33.
  33. Bible Dictionary, “Grace.”
  34. Lásd Moróni 8:25.
  35. Amikor érdemesen veszünk az úrvacsorából, megújítjuk az Istennel kötött összes szövetségünket (lásd Delbert L. Stapley, in Conference Report, Oct. 1965, 14; L. Tom Perry: Míg vesszük az úrvacsorát. *Liahóna*, 2006. máj. 41.).
  36. Lásd Dallin H. Oaks, “Testimony” (address given at the seminar for new mission presidents, June 25, 2014), 1–2.
  37. Lásd Moróni 4:3; a kereszteleškör megkötött további szövetségeikért lásd még Móziás 18:8–10; Tan és a szövetségek 20:37.
  38. Lásd Moróni 8:25.
  39. Lásd Móziás 18:10.
  40. Lásd 2 Korinthusbeliek 3:18; Ether 12:27; Tan és a szövetségek 35:2; Mózes 1:39.
  41. Lásd Rómabeliek 6:4.
  42. Douglas D. Holmes, “Come unto Christ—the Doctrine of Christ,” kiadatlan kézirat.
  43. Lásd Tan és a szövetségek 84:19–21.
  44. D. Todd Christofferson: A szövetségek ereje. *Liahóna*, 2009. máj. 22.

45. A konfirmálást kézzel által végzik (lásd például Apostolok cselekedetei 8:17).
46. Lásd Tan és a szövetségek 20:28; Kalauz a szentírásokhoz: Szentlélek, scriptures.lds.org.
47. Lásd 2 Korinthusbeliek 3:18; 1 Nefi 14:14; Tan és a szövetségek 93:20.
48. Lásd 3 Nefi 27:20.
49. Kalauz a szentírásokhoz: megszentelődés, scriptures.lds.org.
50. Lásd Moróni 7:48; 8:26; 10:8–18.
51. Lásd Móziás 4:14; Tan és a szövetségek 84:33; Bruce R. McConkie, “The Ten Blessings of the Priesthood,” *Ensign*, Nov. 1977, 33–35.
52. Móziás 5:2.
53. A Szentlélek szintén visszavezet bennünket Mennyei Atyánkhoz (lásd 2 Nefi 32:5; Tan és a szövetségek 45:57) azáltal, hogy tudatja velünk, mit kell tennünk ahhoz, hogy Krisztushoz hasonlóvá váljunk (lásd 2 Korinthusbeliek 3:18; Ether 12:27; Tan és a szövetségek 84:46–48).
54. 2 Nefi 31:16. A mindvégig kitarítás elnevezés méltán adatott, mivel mind idő, mind kitarítás szükségeltetik hozzá (lásd Jakab 1:2–4). Az az igazság, hogy ellenállás és nehézségek nélkül nem lehet bizonyos krisztusi tulajdonságokat kifejleszteni. Például hogyan lehetnének hosszútávúak, ha sosem követeltetett meg tőlünk, hogy hosszabb ideig eltűrjünk valamit?
55. Dale G. Renlund: Az utolsó napi szentek nem adják fel a próbálkozást. *Liahóna*, 2015. máj. 56.
56. Lásd Tan és a szövetségek 93:12, 19.
57. Moróni 7:25; lásd még Móziás 2:41.
58. Lásd Tan és a szövetségek 39:4–6.
59. Lásd 2 Nefi 9:24.
60. 2 János 1:9.
61. 3 Nefi 27:17.
62. Előfordulhat, hogy valaki hétről hétre ugyanazt az áldozatot hozza meg, míg az adott dolog – a Szabadító segítségével, és ahogy Neal A. Maxwell elder is tanította – „felemészttetik” (“Deny Yourselves of All Ungodliness,” *Ensign*, May 1995, 68).
63. Lásd 2 Nefi 25:20.
64. Lásd Moróni 7:24.
65. Moróni 7:25.

Carl B. Cook elder
a Hetvenektől

Szolgáljatok!

Minden egyháztagra szükség van, és minden egyháztagnak szüksége van szolgálati lehetőségre.

Fiatal koromban nagyon szerettem együtt dolgozni Lyman bácsikkal és Dorothy nénikémmel a farmjukon. Általában Lyman bácsi irányította a munkát, Dorothy néni pedig gyakran segített és vezette az öreg Dodge teherautót. Emlékszem az adrenalinlöketre, amikor beragadtunk a sárba vagy egy meredek emelkedőn próbáltunk felkapaszkodni. Lyman bácsi mindig ezt kiabálta: „Tedd felezőbe, Dorothy!” Ekkor kezdtem imádkozni. Az Úr segítségével és a sebességváltó számottevő recsegése után Dorothy néni végre megtalálta a felezőt. Miután az összes kerék rákapcsolt és forgásba lendült, a jármű meglódult, mi pedig folytathattuk a munkát.

„Felezőbe tenni” egy olyan speciális sebességfokozatot jelent, amelyben több fogaskerék együttes munkával nagyobb nyomatékot hoz létre.¹ A felező az összkerekes üzemmóddal együtt lehetőséget nyújt arra, hogy visszaváltunk, erőt nyerjünk, és meginduljunk.

Szeretek arra gondolni, hogy mindannyian egy kiegészítő sebességfokozat elemei vagyunk, amint együtt szolgálunk az egyházban – az egyházközségekben és a gyülekezetekben, a kvórumokban és a segédszervezetekben. Éppen úgy, ahogyan a fogaskerekű felező fokozatban nagyobb

teljesítményt tudnak elérni, mi is több erővel bírunk, amikor együtt munkálkodunk. Amikor összekapcsolódunk egymás szolgálatában, akkor sokkal többet érünk el, mint amire önmagunktól képesek lennénk. Felvillanyozó érzés együtt és egységesen szolgálni és segédkezni az Úr munkájában.

A szolgálat áldást jelent

A szolgálat lehetősége egyháztag-ságunk egyik legnagyobb áldása.² Az Úr ezt mondta: „Ha szeretsz engem, szolgálj engem”,³ és azzal szolgáljuk Őt, hogy másokat szolgálunk.⁴

A szolgálat által közelebb kerülünk Istenhez.⁵ Olyan módokon ismerjük meg Őt, ahogy másképp nem lenne lehetséges. Fokozódik a Belé vetett hitünk. Problémáinkat a megfelelő szemszögből tudjuk szemlélni. Az élet nagyobb megelégedést nyújt. Elmélyül a mások iránti szeretetünk, ahogy a szolgálatra való vágyunk is. Ezen az áldott folyamaton keresztül hasonlóbbá válunk Istenhez, és felkészültebbek leszünk arra, hogy visszatérjünk Őhozá.⁶

Marion G. Romney elnök ezt tanította: „A szolgálat nem olyasvalami, amit el kell viselnünk ezen a földön ahhoz, hogy jogot formálhassunk a celesztialis királyságban való életre. A szolgálat

jelenti a celesztialis királyságban élt felmagasztosult élet legalapvetőbb alkotóelemét.”⁷

A szolgálat kihívásokkal teli lehet

Az egyházban végzett szolgálat azonban kihívásokat tartogathat, ha olyasvalamit kérnek tőlünk, ami megremít minket, vagy ha belefáradunk a szolgálatba, illetve ha olyan dologra kérnek fel, amelyet elsőre nem találunk túl vonzónak.

Nemrégiben új megbízást kaptam. Akkor még az Afrika Délkeleti Területen szolgáltam. Izgalmas volt olyan helyen szolgálni, ahol az egyház még viszonylag fiatal és kialakulóban van, mi pedig nagyon szeretjük az ottani szenteket. Aztán elhívást kaptam, hogy térjek vissza az egyház központjába. Őszintén szólva nem mondhatnám, hogy kitörő lelkesedéssel fogadtam a hírt. Az új megbízás egyúttal lépés is volt az ismeretlenbe.

Egyik éjjel, miután a közelgő változásról elmélkedtem, ükapámról, Joseph Skeenről álmodtam. A naplójából tudtam, hogy amikor feleségével, Mariával Nauvooba költöztek, szolgálni szeretett volna, így aztán felkereste Joseph Smith prófétát, és megkérdezte, mit tudna tenni. A Próféta dolgozni küldte a prérre, és azt mondta, tegyen meg minden tőle telhetőt. Így is tett. A Smith farmon dolgozott.⁸

Elgondolkodtam azon, milyen kiváltságban volt része Joseph Skeennek, hogy így kapta meg a megbízását. Hirtelen ráébredtem, hogy nekem is megadatott ugyanez a kiváltság – mindannyiunknak megadatott. Minden egyházi elhívás Istentől jön – az Ő kijelölt szolgálain keresztül.⁹

Határozott lelki megerősítést éreztem arról, hogy új megbízatásom sugalmazás által adatott. Fontos felismernünk ezt a kapcsolatot:

hogy elhívásaink szó szerint Istentől adatnak, papsági vezetőinken keresztül. Ez után az élmény után a hozzáállásom gyökeresen megváltozott, és erős vágy ébredt bennem a szolgálat iránt. Hálás vagyok a bűnbánat áldásáért és a megtapasztalt szívbeli változásért. Nagyon szeretem az új megbízásomat!

Még ha úgy véljük is, hogy egyházi elhívásunk pusztán papsági vezetőnk ötlete volt, vagy azért kaptuk, mert senki más nem fogadta el, akkor is áldottak leszünk, ha szolgálunk. Amikor azonban felismerjük Isten kezét az elhívásunkban, és teljes szívünkkel szolgálunk, akkor szolgálatunkat további erő járja majd át, és Jézus Krisztus igaz szolgálói leszünk.

A szolgálat hitet kíván

Az elhívások teljesítése hitet kíván. Nem sokkal azután, hogy Joseph dolgozni kezdett a farmon, ő és Maria súlyosan megbetegedtek. Nem volt pénzük, és idegenek között voltak. Nehéz időszak volt ez számukra. Naplójában Joseph ezt írta: „Folytattuk a munkánkat [és] az egyházba kapaszkodtunk kicsinyke hitünkkel, noha az ördög megpróbált elveszejteni és visszafordítani minket.”¹⁰

Több száz leszármazottjuddal egyetemben én is örökre hálás leszek

azért, hogy Joseph és Maria nem fordult vissza. Áldások adatnak, amikor kitartunk az elhívásainkban és a feladatainkban, és minden hitünket összeszedve megkapaszkodunk.

Ismerek egy csodás evangéliumi tanítót, aki a tanításával felemeli osztálytagjait, ám ez nem mindig volt így. Az egyházhoz csatlakozása után elhívták tanítónak az Elemiben. Úgy érezte, híján van a kellő tanítási készségeknek, de mivel tudta, hogy fontos szolgálni, igent mondott. Hamarosan úrrá lett rajta a félelem, és inkább elmaradt az egyházból, csak hogy ne kelljen tanítania. Szerencsére házitanítója felfigyelt a távolmaradására, meglátogatta, és visszainvitálta. Az asszony segítségére sietett a püspök és az egyházközség több tagja is. Idővel aztán hitében megerősödve elkezdte tanítani a gyermekeket. Azokat a tantételeket alkalmazva, melyek most *A Szabadító módján tanítani* című könyvben állnak, az Úr megáldotta erőfeszítéseit, és a nőtestvér tehetséges tanítónak vált.¹¹

A mindannyiunkban lakozó természetes ember hajlamos megengedni, hogy kimentsük magunkat a szolgálat alól különféle indokokkal, például: „Nem állok készen a szolgálatra, még sokat kell tanulnom.” „Fáradt vagyok, pihenésre van szükségem.” „Túl öreg vagyok már – most csinálja valaki

más.” Vagy: „Egyszerűen túl elfoglalt vagyok ehhez.”

Fivérek és nőtestvérek, az elhívások elfogadása és teljesítése hitbéli cselekedet. Bízhatunk abban, amit prófétánk, Thomas S. Monson elnök újra és újra tanít: „Akit az Úr elhív, azt alkalmassá teszi” és „amikor az Úr megbízásában munkálkodunk, jogosultak vagyunk az Ő segítségére”.¹² Akár túl soknak, akár túl kevésnek tartjuk a feladatot, akár halálra izguljuk, akár halálra unjuk magunkat benne, az Úr azt szeretné, hogy váltsunk vissza, adjunk gázt, és szolgáljunk.

Nyomat sem látom annak, hogy Monson elnök vagy társai az Első Elnökségben és a Tizenkettek Kvórumában túl elfoglaltak vagy túl fáradtak lennének. Inspiráló módon példázák, milyen erő árad az életünkbe, amikor hitet gyakorolunk, elfogadjuk a megbízásokat, és azoknak elkötelezettséggel és odaadással eleget teszünk. Tovább húzzák a szekeret,¹³ melynek hosszú évekkkel ezelőtt nekifeszültek, és haladnak előre, tovább és felfelé.

Igen, ők fontos elhívásokban szolgálnak, de *minden* elhívás vagy megbízás fontos. Gordon B. Hinckley elnök, az egyház korábbi prófétája és elnöke, ezt mondta: „Együtt veszünk részt ebben a vállalkozásban. [...] Kötelezettségetek épp oly komoly a saját felelősségi

körötökben, mint az enyém a sajátomban. Egyetlen elhívás sem kicsiny vagy jelentéktelen ebben az egyházban.”¹⁴ Minden elhívás fontos.¹⁵

Szolgáljunk!

Emelkedjünk fel hittel, húzzuk tovább a szekeret, és haladjon munkánk előre!¹⁶ Kapcsoljunk felezőbe a hithű Dorothy nénihez hasonlóan, és szolgáljunk, fivérekként és nőtestvérekként.

Ha jó napot akartok szerezni a püspökötöknek vagy gyülekezeti elnököknek, kérdezzétek meg: „Hogyan tudnék segíteni?” „Mit szeretne az Úr, hol szolgáljak?” Amikor imádkozik és átgondolja egyéni, családi és munkahelyi kötelességeit, sugalmazott lesz a megfelelő elhívás átadására. Amikor elválasztanak benneteket, papsági áldást kaptok, hogy segítsen sikerrel járnotok. És *valóban* áldottak lesztek! Minden egyháztagra szükség van, és minden egyháztagnak szüksége van szolgálati lehetőségre.¹⁷

Jézus Krisztus a mi példaképünk

Jézus Krisztus, a mi nagyszerű példaképünk, egész életét Atyja munkájának szentelte. Az e világ megalkotása előtti nagy tanácsban Jézus, aki a kezdettől fogva kiválasztott és felkent volt, így ajánlotta fel magát: „Itt vagyok, küldj engem.”¹⁸ Ezzel pedig szó szerint mindannyiunk szolgálójává lett. Jézus

Krisztuson és az engeszteléséből merített erőn keresztül mi is szolgálhatunk. Ő segíteni fog nekünk.¹⁹

Szívből jövő szeretettel fordulok felétek, akik egyéni körülményeitek miatt jelenleg nem tudtok a szó hagyományos értelmében szolgálni az egyházban, életeteket mégis a szolgálat lelkületében élitek. Imádkozom azért, hogy áldottak legyetek az erőfeszítéseitekben. Nagy-rabecsülésemet fejezem ki azok iránt is, akik hétről hétre felmagasztalják az elhívásaikat, továbbá azok iránt is, akik hamarosan szolgálatra szólító elhívásokat fognak elfogadni. Minden hozzájárulást és áldozatot nagyra értékelnek, különösen Isten, akit szolgálunk. Mindazok, akik szolgálnak, részesülnek Isten kegyelmében.²⁰

Akárhány évesek és bármilyen körülmények közepette legyünk is, a szolgálat legyen életünk jelszava.²¹ Szolgáljatok az elhívásotokban! Szolgáljatok a missziót! Szolgáljatok az édesanyátokat! Szolgáljatok egy idegent! Szolgáljatok a szomszédaitokat! Csak szolgáljatok!

Az Úr áldjon meg mindannyiunkat arra irányuló erőfeszítéseinkben, hogy szolgáljunk és Jézus Krisztus igaz követőivé váljunk.²² Bizonyosságomat teszem arról, hogy Ő él, és Ő irányítja ezt a munkát. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd "Compound Gears," technologystudent.com/gears1/gears3.htm; "Compound Gear Reduction," curriculum.vexrobotics.com.

2. Lásd *Prédikáljátok evangéliumomat: Útmutató a misszionáriusi szolgálathoz* (2008). 87.
3. Tan és a szövetségek 42:29; lásd még Tan és a szövetségek 59:5.
4. Lásd Máté 25:40; Móziás 2:17.
5. Lásd János 12:26.
6. Lásd Tan és a szövetségek 81:4–6.
7. Marion G. Romney, "The Celestial Nature of Self-Reliance," *Ensign*, Nov. 1982, 93.
8. Lásd Joseph Skeen, visszaemlékezések és napló, 7. o., Church History Library, Salt Lake City; lásd még *Journal and History of Joseph Skeen*, szerk. Greg S. Montgomery és Mark R. Montgomery (1996), 23.
9. Lásd Tan és a szövetségek 1:38; Hittételek 1:5.
10. Skeen, visszaemlékezések és napló [8. oldal], helyesírás és központozás egységesítve; lásd még *Journal and History of Joseph Skeen*, 23; Lukács 22:31; 2 Nefi 28:19–24; Alma 30:60; Tan és a szövetségek 10:22–27.
11. Lásd *A Szabadító módján tanítani* (2016). 37–38.; 2. kézikönyv: *Az egyház igazgatása* (2010). 5.3, 5.5.4.
12. Thomas S. Monson, "Duty Calls," *Ensign*, May 1996, 44.
13. Lásd Húzd tovább a szekeret! *Himnuszok*, 164. sz.
14. Gordon B. Hinckley, "This Is the Work of the Master," *Ensign*, May 1995, 71.
Hinckley elnök azt is mondta: „Épp akkora lehetőségek van megelégedést találni a kötelességek elvégzésében, mint nekem az enyémben. E munka előre haladását együttes erőfeszítéseink fogják meghatározni. Bármilyen legyen is az elhívások, épp annyira van telve a jó megtételére kapott lehetőségekkel, mint az enyém. Ami igazán fontos, az az, hogy ez a Mester munkája. Nekünk csak annyit kell tennünk, hogy szíjjeljárjunk jót tévén, ahogyan azt Ő tette” ("This Is the Work of the Master," 71).
Thomas S. Monson elnök azt mondta: „Hogyan magasztalja fel valaki az elhívását? Egyszerűen azáltal, hogy elvégzi az ahhoz tartozó szolgálatot” ("Duty Calls," 43).
15. Lásd Alma 37:6.
16. Lásd Húzd tovább a szekeret! *Himnuszok*, 164. sz.
17. Lásd 2. kézikönyv, 3.3.1, 3.3.3, 19.1.1, 19.4. „Isten munkája férfiak és nők, fiúk és leányok szolgálatán keresztül megy végbe” (*Az evangélium tantételei* [2009]. 176.).
18. Ábrahám 3:27.
19. Lásd Tan és a szövetségek 76:5.
20. Lásd Móziás 18:26.
21. Lásd "They, the Builders of the Nation," *Hymns*, no. 36.
22. Lásd Moróni 7:48.

Ronald A. Rasband elder
A Tizenkét Apostol Kvórumából

El ne felejtkezzél!

Buzdítalak titeket, hogy – különösen a válságos időszakokban – idézzétek fel azokat az alkalmakat, amikor éreztétek a Lelket, a bizonyságokat pedig erős volt. Emlékezzetek a lelki alapokra, melyeket felépítettetek.

Szervusztok, kedves testvérek! Mily áldottak voltunk ezen a konferencián! A Tizenkét Kvórumának tagjaként töltött első évem igen nagy alázattal eltöltő élmény volt számomra. Ez az év a nyújtózás, a növekedés, továbbá a Mennyei Atyámhoz intézett őszinte és folyamatos kérések éve volt. Éreztem a családtagok, barátok és a világszerte élő egyháztagok támogató imáit. Köszönöm a kedves gondolataitokat és imáitokat.

Abban a kiváltságban is részem lehetett, hogy régi és újabb kedves barátaimmal is találkozhattam. Egy drága és szeretett régi barátommal való találkozás után éreztem sugalmazást arra, hogy ma miről is kellene beszélnem.

Találkozásunkkor a barátom elmondta, hogy mostanában igencsak küszködik. A saját szavaival élve, úgy érezte, hogy egyfajta „hitbéli válságban” van, és a tanácsomra lenne szüksége. Hálás voltam azért, hogy érzéseit és aggodalmait velem szeretné megosztani.

Elmondta, hogy mennyire vágyik arra az egykor érzett lelkiségre, melyről most úgy vélte, kezdi elveszíteni. Miközben őt hallgattam, őszinte imában fordultam az Úrhoz, hogy tudjam, mit szeretne mondani neki általam.

A barátom, talán mint közületek is néhányan, azt a kérdést tette fel, melyet az elemis ének oly élesen fogalmaz meg: „Mennyei Atyám, ott vagy igazán?”¹ Azokkal, akik közületek talán pont ugyanezt a kérdést teszik fel, szeretném megosztani a barátomnak szóló tanácsaimat, azt remélve, hogy mindegyikötök megtapasztalhatja a hite megerősödését és azon elhatározása megújulását, hogy Jézus Krisztus elkötelezett tanítványa legyen.

Kezdésként emlékeztetni szeretnék benneteket, hogy egy szerető Mennyei Atya fiai vagy lányai vagytok, az Ő szeretete pedig állandó. Tudom, hogy a szeretet ilyen megerősítő érzéseit nehéz felidézni, amikor személyes küzdelmek, próbatételek, csalódások és összetört álmok vesznek körül.

Jézus Krisztus tudja, mit jelentenek a kemény küzdelmek és próbatételek. Ő az életét adta értünk. Utolsó órái minden értelmet felülmúló kegyetlenségben teltek, az értünk hozott áldozata azonban az Ő tiszta szeretetének legnagyobb megnyilvánulása volt.

Nincs olyan hiba, bűn vagy döntés, amely megváltatná Isten irántunk való szeretetét. Ez persze nem jelenti azt, hogy a bűnös viselkedést el lehet nézni, ahogyan azt sem, hogy ne lenne

kötelességünk bűnbánatot tartani, amikor valamilyen bűnt követünk el. De *ne feledjétek*, Mennyei Atyánk ismer és szeret mindannyiótokat, és mindig készen áll segíteni.

Miközben a barátom helyzetén elmélkedtem, a Mormon könyvében található hatalmas bölcsességek jutottak eszembe: „És most, fiaim, emlékezzetek, emlékezzetek rá, hogy Megváltónk sziklájára, aki Krisztus, Isten Fia, arra kell építenetek az alapokat; hogy amikor az ördög elküldi erős szeleit, igen, nyilait a forgószelemben, igen, amikor minden jégesője és hatalmas zivatarra benneteket ver majd, akkor nem lesz hatalma felettetek, hogy lehurcoljon a nyomorúság és a végtelen jaj szakadékába, mert a szikla melyre építettetek – mely biztos alap – egy olyan alap, melyről nem bukhat le az ember, ha arra épít.”²

Bizonyágomat teszem, hogy „a nyomorúság és a végtelen jaj szakadékába” senki sem akar bekerülni. A barátom a szakadék szélén érezte magát.

Amikor a barátomhoz hasonló embereknek adtam tanácsot, megvizsgáltam az évek során hozott döntéseiket, melyek hatására megfedkeztek szent élményeikről, meggyengültek és kételkedtek. Buzdítottam őket, ahogyan most titeket buzdítalak, hogy – különösen a válságos időszakokban – idézzétek fel azokat az alkalmakat, amikor éreztétek a Lelket, a bizonyságokat

pedig erős volt. Emlékeztetek a lelki alapokra, melyeket felépítettetek. Megígérem nektek, hogy ha ezt megteszitek, azokat a dolgokat pedig elkerülitek, melyek nem építik és erősítik a bizonyosságokat vagy csúfot űznek a hitelveitekből, akkor azok becses időszakok, amikor a bizonyosságok virágoztak, alázatos ima és böjt által visszatérnek majd az emlékeitekbe. Biztosítalak benneteket afelől, hogy újra érezni fogjátok Jézus Krisztus evangéliumának biztonságát és melegét.

Először magunkat kell lelkileg megerősítenünk, majd pedig a körülöttünk lévőket kell megerősítenünk. Rendszeresen elmélkedjétek a szentírásokon, és véssétek emlékezetetekbe az olvasásuk közben megtapasztalt gondolatokat és érzéseket. Kutassátok az igazság más forrásait is, de szívleljétek meg a szentírások következő ítését: „[J]ó tanultnak lenni, ha hallgatnak Isten tanácsaira.”³ Vegyetek részt az egyházi gyűléseken, különösképpen az úrvacsorai gyűlésen, valamint vegyetek az úrvacsorából és újítsátok meg a szövetségeiteket, beleértve ebbe azon ígéretet is, hogy mindig emlékeztek a Szabadítóra, hogy az Ő Lelke mindig veletek legyen.

Nem számít, milyen hibákat vétettünk, vagy hogy mennyire tökéletlenek érezzük magunkat, mindig képesek vagyunk felemelni és megáldani másokat. Krisztusi szolgálattal kezelt nyújtva feljűnk, szívűnk legmélűn érezhetűnk majd Isten szeretetét.

Fontos emlékeznűnk a Mózes ötödik könyvében kapott erőtűles tanácsra: „[Ő]rizd jól a te lelkedet, hogy *el ne felejtkeszűl* azokról, a melyeket láttak a te szemeid, és hogy el ne távozzanak a te szívűdtől teljes életeredben, hanem ismertesd meg azokat a te fiaiddal és fiaidnak fiaival.”⁴

Az általűnk meghozott döntések egész nemzedékekre lesznek hatással. Osszátok meg bizonyosságokat a családtagjaitokkal; buzdítsátok Őket arra, hogy idézzék fel, milyen érzűseik voltak, amikor felismerték a Lelket az életűkben, majd pedig hogy jegyezűk le ezeket az érzűseket a naplójűkba és személyes feljegyezűseikbe, hogy a saját szavaik a szűksűg idején emlékezetűkbe juttassák, milyen jű is volt hozzáűk az Ūr.

Emlékeztetek, hogy Nefi és fivűrei részben azért tértek vissza Jeruzsálembe megszerezni a népűk tűrtűnetét tartalmazű rűzlemezeket, hogy el ne felejsűk a műltűkűt.

Továbbá a Mormon könyvében Hélamán a gyermekeinek az „elsű szűleik” nevét adta, hogy meg ne feledkezzenek az Ūr jűságaról:

„Íme, fiaim, szeretűm, ha emlékeztűnk Isten parancsolatainak a megtartására... Íme, Jeruzsálem földjéről kijűvű elsű szűleink nevét adtam nektek; és ezt azért tettem, hogy amikor eszetekbe jut a nevetek, ráűk emlékezhessetek; és amikor eszetekbe jutnak Ők, akkor emlékezhessetek a cselekedeteikre; és amikor eszetekbe jutnak a cselekedeteik, akkor tudhassátok, hogy

miert van megmondva és megírva is az, hogy jűk voltak.

Szeretűm tehát, fiaim, ha azt tennétek, ami jű, hogy rűlatok is azt mondhassák és azt írassák, amit rűlűk mondtak és írtak.”⁵

Napjainkban is sokan követik azt a hagyományt, hogy gyermekeiket szentírásbeli hűsűkről vagy hithű Ősűkről nevezik el, így buzdítva Őket arra, hogy ne feledkezzenek meg az Őrűksűgűkről.

Én a szűletésemkor a Ronald A. Rasband nevet kaptam. A családnevem az édesapám leszármazási vonalát képviseli. A középűsű nevem *A* kezdűbetűje az édesanyám dán Anderson felmenűire utal.

Ūkapám Jens Anderson Dániából származott. Az Ūr 1861-ben két misszionáriust vezetett Jens és Ane Cathrine Anderson otthonába, ahol velűk és 16 éves fiukkal megismertették a visszaállított evangéliumot. Így vette kezdetét a hit azon Őrűksűge, melynek a családom és jűmagam is hasznélvezűi vagyűnk. Az Anderson család elolvasta a Mormon könyvét, majd pedig hamarosan megkeresztelkedett. A rá következő évben a család a prófétai felhívást megszívűelve átkelt az Atlanti-óceánon, hogy csatlakozzon az észak-amerikai szentekhez.

Jens sajnálatos módon a tengeri út során életét vesztette, felesége és fia azonban folytatta a Sűstű-vűlgybe vezetű utat, ahová 1862. szeptember 3-án meg is érkeztek. A nehézsűgeik és a szívűfájdalmaik ellenére a hitűk soha nem ingott meg, ahogyan a leszármazottaik nagy részűnek sem.

Az irodámban lűg egy festmény⁶, mely az Őseim és ama elkűtelezett korai misszionáriusok közötti elsű találkozás csodálatos, jelkűpes emlékeztetűje. Elkűteleztem magam, hogy nem fogok megfeledkezni az Őrűksűgemrűl, mert

a nevem örökké emlékeztetni fog őseim hithűségének és áldozatának hagyatékára.

Soha ne feledjétek, kérdőjelezzétek meg vagy hagyjátok figyelmen kívül a szent lelki élményeket! Az ellenség módszere az, hogy megzavarjon bennünket a lelki bizonyosság megszerzésében, az Úr viszont az, hogy megvilágosítson és bevonjon bennünket a saját munkájába.

Hadd osszak meg egy személyes példát ezzel az igazsággal kapcsolatban. Pontosán emlékszem egy időszakra az életemben, amikor buzgó imámra egy készítményt kaptam válaszul. A válasz világos és erőteljes volt. Én azonban nem reagáltam azonnal a készítményre, és egy idő után azon kezdtem tűnődni, hogy vajon, amit éreztem, valódi volt-e. Lehet, hogy közületek néhányan szintén bedőltek már az ellenség egy-egy ilyen megtévesztésének.

Néhány nappal később a következő erőteljes szentírásversekkel a gondolatomban ébredtem:

„Bizony, bizony, mondom neked, ha további tanúbizonyosságot kívánsz, vedd rá elméd arra az éjszakára, amikor szívedben hozzám fohászoktál...

Nem szóltam-e békét elmédhez a dolgot illetően? Mily nagyobb

Rasband elder ezt a festményt az ősei és a korai mormon misszionáriusok közötti első találkozás „jelképes emlékeztetőjének” nevezi.

tanúbizonyosságot kaphatsz, mint Istentől valót?”⁷

Olyan volt, mintha az Úr azt mondta volna: „Nos, Ronald, már megmondtam, mit kell tenned. Most pedig tedd meg!” Mily hálás voltam ezért a szeretetteljes helyreigazításért és útmutatásért! Ez a készítmény azonnal megnyugtatót, és képes voltam előre haladni, szívemben azzal a tudattal, hogy az imám válasza lett.

Ezt az élményemet azért osztottam meg, kedves testvéreim, hogy megmutassam, milyen gyorsan képes felejteni az elménk, és hogy a lelki élmények miként vezérelnek bennünket. Megtanultam megbecsülni az ilyen pillanatokot, hogy „el ne felejtkezsem”.

Barátomnak és mindazoknak, akik közületek a hitük megerősítésére vágyanak, a következő ígéretet adom: amikor hithű módon Jézus Krisztus evangéliuma és annak tanításai szerint éltek, a bizonyosságok védelem alatt fog állni és növekedni fog. Mindegy, hogy a körülöttetek lévők miket tesznek, ti tartsátok meg a szövetségeket, melyeket kötöttetek. Legyetek olyan szorgalmas szülők, testvérek, nagyszülők, nagynénik, nagybácsik és barátok, akik a személyes bizonyosságukkal erősítik a szeretteiket és megosztják a lelki élményeiket. Maradjatok hithűek és állhatatosak, még akkor is, ha a kétség viharai mások cselekedetein keresztül betörnek az életetekbe. Azt keressétek, ami lelkileg épít és megerősít benneteket. Kerüljétek az oly elterjedt, úgynevezett hamisított „igazságokat”, és ne feledjétek feljegyezni, amikor „szeretet, öröm, békesség, béketűrés, szívesség, jóság, hűség, szelídség [és] mértékletesség”⁸ érzése töltött el benneteket.

Az élet legnagyobb viharai közepette *ne feledkezzetek meg* azon mennyei örökségeitekéről, hogy Isten fiai és leányai vagytok, vagy azon örökkévaló

rendelteségeitekéről, hogy egy nap majd visszatérjétek Hozzá, mely ígéret sokkal nagyobb annál, mint amit a világ bármikor is ajánlhatna. Ne feledjétek Alma gyengéd és édes szavait: „És most íme, azt mondom nektek, testvéreim, hogy ha megtapasztaltok már egy szívbeli változást, és ha éreztétek már úgy, hogy a megváltó szeretet énekét szeretnétek énekelni, akkor azt kérdezem, hogy tudtok-e most úgy érezni?”⁹

Azokhoz szólva, akik úgy érzik, hitük megerősítésre szorul, könyörgöm, *ne feledkezzetek meg mindezekről!* Kérlek, ne feledkezzetek meg mindezekről.

Tanúságot teszek arról, hogy Joseph Smith Isten prófétája volt. Tudom, hogy látta és pontosan úgy beszélt az Atyaistennel és Fiával, Jézus Krisztussal, ahogyan azt saját szavaival leírta. Mily hálás vagyok azért, hogy *nem feledte* leírni ezt az élményt, hogy mi mindannyian megismerhessük a bizonyosságát!

Ünnepélyes tanúságot teszem az Úr Jézus Krisztusról. Ő él. Tudom, hogy él, és ott áll ennek az egyháznak az élén. Mindezen dolgokat saját magam, minden más hangtól és tanúságtól függetlenül tudom, és azért imádkozom, hogy ti és én *se feledkezzünk meg* e szent igazságokról – legfőképp arról, hogy élő és szerető Mennyei Szülők fiai és leányai vagyunk, akik csupán a mi örökkévaló boldogságunkra vágnak. Ezekről az igazságokról teszem bizonyosságomat Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Egy gyermek imája. *Gyermekek énekeskönyve*, 6–7.
2. Hélamán 5:12.
3. 2 Nefi 9:29; kiemelés hozzáadva.
4. 5 Mózes 4:9; kiemelés hozzáadva.
5. Hélamán 5:6–7.
6. Az eredeti festményt Christen Dalsgaard készítette 1856-ban. Az én irodámban lévő másolatot Arnold Friberg készítette 1964-ben.
7. Tan és a szövetségek 6:22–23.
8. Galátiabeliek 5:22–23.
9. Alma 5:26.

Evan A. Schmutz elder
a Hetvenektől

Isten eltöröl minden könnyet

Amikor hitet gyakorolunk a Szabadítóban, Ő felemel minket és átvisz minden megpróbáltatásunkon, legvégül pedig megszabadít bennünket a celesztialis királyságban.

Mennyei Atyánk a terve részeként megengedte, hogy halandó tapasztalásunkat átszője a fájdalom.¹ Habár úgy tűnik, hogy a fájdalmas megpróbáltatások aránytalanul érnek bennünket, abban biztosak lehetünk, hogy valamilyen mértékben mindannyian szenvedünk és küszködünk. Azért imádkozom, hogy a Szent Lélek vezessen bennünket annak jobb megértésére, hogy ennek miért kell így lennie.

Amikor az élet nehéz tapasztalatait a Krisztusba vetett hit szemüvegén keresztül nézzük, akkor megláthatjuk, hogy szenvedésünknek isteni célja lehet. A hithűek megtapasztalhatják Péter – látszólag önellentmondó – tanácsának igazságát. Ezt mondta: „...ha szenvedtek... az igazságért, boldogok vagytok”.² Amikor arra törekszünk a szívünkkel, hogy értsünk,³ akkor gyarapodhatunk ama képességünkben, hogy egyfelől jól tartsunk ki a megpróbáltatásainkban, másfelől pedig tanuljunk belőlük és finomodjunk általuk. Az ilyen megértés választ ad az időtlen kérdésre: „Miért történnek rossz dolgok a jó emberekkel?”

Mindenki, aki ma ezt hallgatja, ismeri valamilyen szinten a magányt,

a csüggedést, a gyászt, fájdalmat vagy szomorúságot. A hit szeme⁴ és az örök igazság megértése nélkül gyakran azt tapasztaljuk, hogy a halandóságban megtapasztalt nyomorúság és szenvedés elhomályosíthatja vagy kitakarhatja az abból a tudásból fakadó örömet, hogy Mennyei Atyánk nagyszerű terve *valóban* az örök boldogságterv. Nincs más mód az öröm teljességének elnyerésére.⁵

Isten arra szólít bennünket, hogy hitel reagáljunk a saját egyedi gyötrelmeinkre, hogy learathassuk az áldásokat, és olyan tudásra tegyünk szert, amelyet másképpen nem lehet elsajátítani. Azt az utasítást kaptuk, hogy minden körülmény és helyzet közepette tartsuk be a parancsolatokat, mert „aki hűséges a megpróbáltatásban, annak jutalma nagyobb a menny királyságában”.⁶ „Ha bánatos vagy, szólítsd fohással az Urat, a te Istenedet, hogy lelked örömteli lehessen.”⁷

Pál apostol, akitől szintén nem volt idegen a gyötrelme, saját tapasztalásból merítve mélyen és gyönyörűen tanított arról az örökkévaló látásmódról, melyet akkor nyerünk el, amikor jól és türelemmel tartunk ki. Ezt mondta: „Mert a mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk igen-igen nagy örök dicsőséget szerez nekünk”.⁸ Más szavakkal szólva, a gyötrelmeink közepette tudhatjuk, hogy Isten biztosított egy örökkévalóan kárpótló jutalmat.

Az, hogy Pál „könnyű szenvedéseként” tudott beszélni élete megpróbáltatásairól, üldöztetéseiről és fájdalmairól, elkendőzi az általa megélt szenvedés súlyosságát, mely szenvedést felemészítette számára az evangélium örökkévaló látásmódja. Pálnak a Jézus Krisztusba vetett hite mindent elviselhetővé tett. Ötször megvesszőzték, háromszor megbotozták, egyszer megkövezték; háromszor szenvedett hajótörést; fenyegette a vízbefúlás, veszélyeztetették rablók és hamis fivérek; gyötörte fáradtság és kín, éhség és szomjúság; ruhátlanul hideg cellába vetették.⁹

Sokan könnyöregtünk már Istenhez, hogy vegye el szenvedésünk okát; és amikor nem jött el a vágyott enyhülés, kísértést éreztünk, hogy azt gondoljuk, Ő nem figyel oda. Bizonyosságomat teszem, hogy Ő még azokban a pillanatokban is hallja az imáinkat; megvan az

oka, amiért engedi, hogy folytatódjanak a gyötrelmeink,¹⁰ és segíteni fog elviselnünk azokat.¹¹

Van egy bensőséges és elgondolkodtató szentírásrész, ahol Pál egy közelebről meg nem nevezett „tövist” emleget a saját testében, amely nagy fájdalmat okozott neki, és amely miatt háromszor hullott térdre, könyörögve az Úrhoz, hogy távoztassa el tőle. Pál imáit nem azzal válaszolta meg az Úr, hogy eltávolította a tövist, hanem békességet szólt és megértést adott a szívébe, amikor ezt mondta: „Elég néked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által végeztetik el.” Ezen új megértés birtokában Pál el tudta fogadni a kapott tövist, és hálás tudott lenni érte. Ezt mondta: „Nagy örömet dicsekszem azért az én erőtelenségeimmel, hogy a Krisztus ereje lakozzék én bennem.”¹²

Amikor szert teszünk erre az örökkévaló látásmódra a saját életünkben, növekszik a tűrőképességünk, megtanuljuk megsegíteni azokat, akik segítségre szorulnak,¹³ és idővel elkezdjük értékelni – mi több, hálaadással viszonzni – azokat a tapasztalatokat, melyeket Isten azért enged számunkra

megélni, hogy okítsanak bennünket az örök élethez vezető ösvényen.

Amikor éppen nyomorúságtól sújtva kínlódunk, nehéz lehet úgy tekinteni a megpróbáltatásainkra, mint amelyek irányjelző táblák tanítványságunk egyéni útvonala mentén. De akár a csüggedés sötét völgyében, akár boldogság főútján találjuk időnként magunkat, áldásnak bizonyulhat, ha tanulunk mások szenvedéseiből és együttérzünk velük.

A közelmúltban egy cövekkonferenciái megbízás okán a Fülöp-szigeteken jártam, ahol majd’ megszakadt a szívem, amikor Daniel Apilado testvér tragédiájáról hallottam. Apilado testvér és a felesége 1974-ben keresztkedett meg. Befogadták a visszaállított evangéliumot, és egymáshoz pecsételték őket a templomban. Ezután öt gyönyörű gyermekkel áldattak meg. 1997. július 7-én tűz ütött ki az akkor cövekelnökként szolgáló Apilado testvér apró otthonában. A legidősebb fiú, Michael kimentette az apját, kihúzta őt az égő épületből, majd visszaroht a házba kimenteni a többieket. Apilado testvér ekkor látta utoljára élve a fiát. Apilado testvér felesége, Dominga, és mind az öt gyermeke odaveszett a tűzben.

Az a tény, hogy Apilado testvér Istennek tetsző életet élt, amikor beütött a tragédia, nem akadályozta meg a tragédia bekövetkeztét és nem kímélte meg őt az azt követő fájdalomtól sem. Azonban szövetségének megtartásában gyakorolt *hithűsége* és Krisztusba vetett hitének gyakorlása megnyugvást nyújtott számára ama ígélet révén, hogy ismét egyesülni fog majd a feleségével és a családjával. Ez a remény horgonyná vált a lelke számára.¹⁴

A látogatásom alkalmával Apilado testvér, aki ma már cövekpátriárka, bemutatta új feleségét, Simonette-et, és a két fiukat, Raphaelt és Danielt. Valóban, Jézus Krisztus képes bekötözni a megtört szívűeket,¹⁵ és meg is teszi.

Apilado testvér történetének megosztásával kapcsolatban amiatt aggódom, hogy az ő veszteségének roppant mértéke miatt sokan úgy gondolhatják, hogy ahhoz képest a saját fájdalmuk és szenvedésük kevésbé jelentős. Kérlek, ne hasonlítgassatok! Inkább igyekezzetek megtanulni és alkalmazni örök tanitételeket, miközben a saját gyötrelmeitek kemencéjén vergődtek keresztül.

Engedjétek meg, hogy egyénekként szóljak hozzátok, „mindnyájan, a kik

megfáradtatok és megterheltek”.¹⁶ Hadd mondjam el, hogy a személyes küszködéseitek, az egyéni fájdalmaitok, kínjaitok, nyomorúságaitok és mindenféle gyengeségeitek – mindezek ismeretek Mennyei Atyánk és az Ő Fia előtt. Merítetek bátorságot! Legyen hitetek! És higgyetek Isten ígéreteiben!

Jézus Krisztus céljának és küldetésének része volt, hogy „magára [vegye] népének fájdalmait és betegségeit”, „magára [vegye] a gyengeségeiket”, és „segítse népét a gyengeségeik szerint”.¹⁷

Ahhoz, hogy megkaphassuk a Szabadítónk által oly bőkezűen felkínált ajándékok e teljességét, mindannyiunknak meg kell tanulnunk, hogy a szenvedés – önmagában és önmagától – nem tanít és nem biztosít nekünk semmi maradandóan értékeset, hacsak nem veszünk részt, a hit gyakorlása révén, *tudatosan* a gyötrelmeinkből való tanulás folyamatában.

Neal A. Maxwell elder egyszer e szavakkal osztotta meg azt, amit a céltudatos szenvedésről tanult:

„A szenvedés bizonyos formái, jó kitartás esetén végül nemesíthetnek. [...]

A jó kitartás részben abból áll, hogy szenvedésünk közepette elég szelídek vagyunk ahhoz, hogy tanuljunk saját érdemleges tapasztalatainkból. Ahelyett, hogy egyszerűen áthaladnánk rajtuk, azoknak kell áthaladniuk rajtuk oly módokon, amelyek megszentelnek minket.”¹⁸

Megfigyeltem mások életében és példáján, hogy a Jézus Krisztusba és az Ő ígéreteibe vetett erős és maradandó hit gyakorlása biztos reménységet ad az eljövendő jobb dolgokat illetően. Ez a biztos reménység megtámaszt bennünket, megadva az erőt, a kitartáshoz szükséges erőt.¹⁹ Amikor képesek vagyunk összekapcsolni a szenvedésünket a halandóságunk céljáról való bizonyossággal, mi több, *konkrétan* azzal a jutalommal, amely mennyei helyeken vár ránk, akkor növekszik a Krisztusba vetett hitünk, és vigaszt kap a lelkünk.

Akkor képesek vagyunk látni a fényt az alagút végén. Jeffrey R. Holland elder ezt tanította: „Az alagút végén valóban *van* fény. Ez pedig a Világ Világossága, a Fényes és hajnali csillag, a világosság, mely végtelen, melyet

soha nem lehet elsötétíteni» [Móziás 16:9]. Ez magának Istennek a Fia.”²⁰

Erőt meríthetünk annak tudatából, hogy ezen élet összes kemény tapasztalata időleges – még a legsötétebb éjszaka is pirkadatba fordul a hithűek számára.

Amikor minden bevégeztetett és Jézus Krisztusba vetett hittel mindenben kitarítottunk, miénk az ígéret, miszerint „eltöröl Isten az ő szemeikről minden könnyet”.²¹

Bizonyosságomat teszem arról, hogy Isten, a mi Atyánk és az Ő Fia, Jézus Krisztus, élnek, és megtartják ígéreteiket. Bizonyosságomat teszem, hogy a Szabadító mindannyiunkat hív, hogy jöjjünk és részesüljünk az engesztelésből. Amikor hitet gyakorolunk Őbenne, felemel minket és átvizs minden megpróbáltatásunkon, legvégül pedig megszabadít bennünket a celesztális királyságban. Hadd hívjalak titeket én is, hogy jöjjetek Krisztushoz, tartsatok ki jól a hitben, legyetek tökéletessé általa, és legyen tökéletes az örömötök Őbenne. Jézus Krisztus szent nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Lásd 1 Mózes 3:16–19.
2. 1 Péter 3:14; kiemelés hozzáadva.
3. Lásd Móziás 12:27.
4. Ether 12:19.
5. Lásd 3 Nefi 28:10; lásd még 2 Nefi 31:19–21.
6. Tan és a szövetségek 58:2.
7. Tan és a szövetségek 136:29.
8. 2 Korinthusbeliek 4:17.
9. Lásd 2 Korinthusbeliek 11:23–27.
10. Lásd Tan és a szövetségek 121:7–8; 122.
11. Lásd Móziás 24:12–15.
12. Lásd 2 Korinthusbeliek 12:7–9.
13. Lásd Móziás 4:16.
14. Lásd Ether 12:4.
15. Ésaías 61:1; lásd még 2–3. versek.
16. Máté 11:28.
17. Alma 7:11–12.
18. Vö. Neal A. Maxwell: Helyesen kitartani. *Liahóna*, 1999. ápr. 12.
19. Lásd Ether 12:4.
20. Vö. Jeffrey R. Holland: „A jövődő javaknak főpapja”. *Liahóna*, 2000. jan. 42.
21. Jelenések 7:17; lásd még Jelenések 21:4.

K. Brett Nattress elder
a Hetvenektől

Nincs nagyobb öröm annál, mint tudni, hogyan tudják

Nem tudom, van-e bármi a világon, ami nagyobb boldogságot és örömet hozhatna az életünkbe, mint az a tudat, hogy gyermekeink ismerik a Szabadítót.

Kedves testvérek, a közelmúltban a következő kérdésen töprengtem: „Ha a gyermekeid csak tőled tudnának az evangéliumról – te lennél az egyedüli forrásuk –, akkor mennyit tudnának?” Ez a kérdés mindazokra vonatkozik, akik szeretik és mentórlják a gyermekeket, illetve hatással bírnak rájuk.

Létezik-e annál hatalmasabb ajándék, melyet gyermekeinknek adhatunk, mint a mélyen a szívükbe égett emlék arról, hogy tudjuk, hogy a Megváltónk él? Vajon tudják, hogy tudjuk? És ami fontosabb, ők maguk is megszerezték-e azt a tudást, hogy Ő él?

Kisfiúként én voltam édesanyám legproblémásabb gyermeke. Túláradó energia tombolt bennem. Édesanyám azt mondja, attól félt legjobban, hogy nem érem meg a felnőttkort. Egyszerűen túl aktív voltam.

Emlékszem, amikor kisfiúként az egyik úrvacsorai gyűlésen ültünk a családommal. Édesanyám pont akkor kapott új szentírásokat. Az összes

alpmű egyetlen kötetben szerepelt, és a közepén vonalas lapok voltak a jegyzetek számára.

A gyűlés alatt megkérdeztem, hogy foghatom-e a szentírásokat. Áhítatom elősegítésében reménykedve odaadta nekem a padsorban. Ahogyan lapozgattam a szentírásait, láttam, hogy leírt egy személyes célt a jegyzetlapokra. A céljaival kapcsolatos történethez hozzá tartozik, hogy én a hat gyermek közül a második vagyok, és Brettnek hívnak. Édesanyám egyetlen célt írt le csupán, de azt pirossal: „Türelem Brett-tel.”

További bizonyítékként, mely segít megértenetek, milyen kihívással néztek szembe szüleim a gyerekevelés során, hadd számoljak be a családi szentírás-olvasásról. Édesanyám minden reggel olvasott nekünk a Mormon könyvből a reggeli során. Ezalatt bátyámmal, Dave-vel csendben ültünk ugyan, de nem áhítatosan. Hogy teljesen őszinte legyek, nem figyeltünk. A reggeliző-pelyhes doboz oldalán lévő szövegeket olvastunk.

Egyik reggel végül úgy döntöttem, hogy dülőre viszem a dolgot édesanyámmal. Kifakadtam: „Anya, miért csinálod ezt velünk? Miért olvasol fel a Mormon könyvből minden reggel?” Aztán olyan kijelentést tettem, melyet szégyellek beismerni. Sőt, szinte alig hiszem, hogy egyáltalán ilyet mondtam. Azt mondtam neki: „Anyá, én *nem* figyelek ilyenkor oda!”

Szeretetteljes válasza életem meghatározó pillanata lett. Így válaszolt: „Fiam, ott voltam egy gyűlésen, ahol Marion G. Romney elnök a szentírás-olvasás áldásairól beszélt. Ezen a gyűlésen azt az ígéretet kaptam, hogy ha mindennap olvasok a Mormon könyvből a gyermekeimnek, akkor nem fogom elveszíteni őket.” Aztán egyenesen a szemembe nézett, és tökéletes elszántsággal kijelentette: „*Én pedig nem foglak elveszíteni benneteket!*”

A szavai a szívembe hasítottak. A tökéletlenségeim ellenére is megmentésre méltó vagyok! Megtanította nekem azt az örökkévaló igazságot, hogy egy szerető Mennyei Atya fia vagyok. Megtudtam, hogy mindegy, milyenek a körülmények, akkor is megérem a fáradságot. Tökéletes pillanat volt ez egy tökéletlen kisfiú számára.

Örökre hálás leszek anygali édesanyámnak és minden anygálnak, akik tökéletesen szeretik a gyermekeket, azok tökéletlenségeinek ellenére is. Szilárdan hiszem, hogy minden nőtestvér – akiket én „angyaloknak” hívok – anya is egyben Sionban, akár megházasodik és gyermeket hoz világra e földi tapasztalat során, akár nem.

Évekkel ezelőtt az Első Elnökség kijelentette: „Az anyaság közel áll az isteniséghez. Ez a legmagasabb és legszentebb szolgálat, melyet az emberiség felvállalhat. Azt az asszonyt, aki tiszteletben tartja e szent elhívást és szolgálatot, az angyalok mellé emeli.”¹

Hálás vagyok az angyalokért szerte az egyházban, akik határozottan és szeretetteljesen kinyilvánítják az örök igazságot Mennyei Atyánk gyermekeinek.

Hálás vagyok a Mormon könyve ajándékáért. Tudom, hogy igaz! Jézus Krisztus evangéliumának teljességét tartalmazza. Nem ismerek olyant, aki naponta szorgalmasan és tiszta szándékkal, valamint Krisztusba vetett hittel olvasta a Mormon könyvét, és elveszítette volna bizonyosságát, vagy eltévelyedett volna. Moróni prófétai ígérete magával hordozza a kulcsot ahhoz,

hogy megtudjuk az igazat minden dologról – beleértve azon képességet is, hogy megkülönböztessük és elkerüljük a gonosz ámtításait. (Lásd Moróni 10:4–5.)

Szintén hálás vagyok a szerető Mennyei Atyánkért és az Ő Fiáért, Jézus Krisztusért. A Szabadító tökéletes példát nyújtott arra, hogyan élünk a tökéletlen és igazságtalan világban. Azért szeretjük Őt, „mert ő előbb szeretett minket” (1 János 4:19). Irántunk érzett szeretete mérhetetlen. Ő a leghűbb barátunk.

„Az ő verítéke olyan vala, mint a nagy vércseppek” érted és értem (Lukács 22:44). Megbocsátotta a látszólag megbocsáthatatlant. Szerette a szerethetlent. Megtette, amire egyetlen halandó sem volt képes: Biztosította az engesztelést, hogy legyőzze az egész emberiség vétkeit, fájdalmait és betegségeit.

Jézus Krisztus engesztelésének köszönhetően azzal az ígérettel élhetünk, hogy mindegy, mivel küszködünk, mindig lehet reményünk Őbenne, „akinek hatalmában áll megszabadítani” (2 Nefi 31:19). Az Ő engesztelése révén lehet örömünk, békességünk, boldogságunk és örök életünk.

Boyd K. Packer elnök kijelentette: „Azon igen kevesek kivételével, akik a

kárhozatra süllyednek, nincsen olyan szokás, olyan függőség, olyan lázadás, olyan vétkek, olyan hitehagyás, olyan bűncselekmény, amely kívül esne a teljes megbocsátás ígéletén. Ez Krisztus engesztelésének ígéleté.”²

Az emberi történelem egyik legerősebb eseménye, a Szabadító szolgálattevő látogatása Amerika őslakosai között. Képzeljétek magatok elé, milyen lett volna ott lenni. Amint az Ő szerető és gyengéd gondoskodásán töprengtem, melyet a templomnál összegyűlt szentek csoportja iránt tanúsított, gondolataim azon gyermekek felé terelődtek, akiket az életemnél is jobban szeretek. Megpróbáltam megérteni, mit éreznék, ha kicsinyeinket látnám, és személyesen tanúja lennék annak, ahogyan a Szabadító mindegyik gyermeket magához hívja, ha saját szememmel látnám a Szabadító kitért karját, ha ott állnék, amint minden gyermek egyenként gyengéden megérinti a hegeket a kezén és a lábán, majd látnám, ahogyan mind tanúságot tesznek arról, hogy Ő él! (Lásd 3 Nefi 11:14–17; lásd még 17:21; 18:25.) Ahogyan a gyermekeink megfordulnának, és azt mondanák: „Anya, apa, ez Ő!”

Nem tudom, van-e bármi a világon, ami nagyobb boldogságot és örömet hozhatna az életünkbe, mint az a tudat, hogy gyermekeink ismerik a Szabadítót, a tudat, hogy tudják, „milyen forráshoz forduljanak bűneik bocsánatáért”. Ezért „prédikálunk” Krisztusról, és ezért teszünk tanúságot Krisztusról (2 Nefi 25:26) az egyház tagjaiként.

- Ezért imádkozunk gyermekeinkkel mindennap.
- Ezért olvassuk velük a szentírásokat mindennap.
- Ezért tanítjuk őket mások szolgálatára, hogy jogot formálhassanak annak áldásaira, amikor mások szolgálatában elmerülve

magukra találnak (lásd Márk 8:35; Móziás 2:17).

Dale G. Renlund elder
a Tizenkét Apostol Kvórumából

Miközben a tanítványság ezen egyszerű mintáinak szenteljük magunkat, gyermekeinket a Szabadító szeretetével, valamint isteni iránymutatással és védelemmel fegyverezzük fel, midőn az ellenség ádáz szeleivel néznek szembe.

Az evangélium tényleg az egyről szól. Egy elveszett bárányról (lásd Lukács 15:3–7); egy szamaritánus asszonyról a kútnál (lásd János 4:5–30); egy tékozló fiúról (lásd Lukács 15:11–32).

És egy kisfiúról, aki talán kijelenti, hogy ő bizony nem figyel oda.

Mindannyiunkról, egyenként – bármilyen tökéletlenek legyünk is –, hogy egyvé váljunk a Szabadítóval, ahogyan Ő egy az Ő Atyjával (lásd János 17:21).

Bizonyoságomat teszem, hogy van egy szerető Mennyei Atyánk, aki név szerint ismer bennünket! Bizonyoságomat teszem, hogy Jézus Krisztus az élő Isten élő Fia. Ő az Egyszülött és a mi Szószólónk az Atyánál. Bizonyoságomat teszem továbbá, hogy a szabadítás az Ő nevében és az által valósul meg – semmilyen más módon nem.

Azért imádkozom, hogy szívünket és kezünket Mennyei Atyánk összes gyermeke megsegítésének szenteljük, hogy megismerjék Őt, és érezzék az Ő szeretetét. Amint így teszünk, Ő örök örömet és boldogságot ígér nekünk ebben a világban és az eljövendő világban. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. “Message of the First Presidency,” in Conference Report, Oct. 1942, 12–13; read by President J. Reuben Clark Jr.
2. Vö. Boyd K. Packer: A Szabadító önzetlen és szent áldozata. *Liahóna*, 2015. ápr. 36., 38–39.

Bűnbánat: az örömteli választás

Hála a Szabadítónknak, a bűnbánat nemcsak lehetséges, hanem örömteli is.

Drága fivéreim és nőtestvéreim, amikor 12 éves voltam, a családom Göteborgban lakott, Svédország déli partján. Megjegyzem, hogy drága általános felhatalmazott társunk, az idén nyáron elhunyt Per G. Malm elder¹ is innen származott. Hiányzik nekünk. Hálásak vagyunk nemes személyiségéért és nemes szolgálatáért, és imádnivaló családja példájáért. Természetesen imádkozunk, hogy Isten kiárassza rájuk legbőségesebb áldásait.

Ötven évvel ezelőtt egy nagy, felújított házba jártunk istentiszteletre. Az egyik vasárnap a barátom, Steffan,² – rajtam kívül az egyetlen diakónus a gyülekezetben – izgatottan köszöntött. Bementünk a kápolna kibővítésére szolgáló terembe, majd Steffan előhúzott a zsebéből egy nagy petárdát és néhány gyufát. Kamaszos hősködéssel elvettem a petárdát és meggyújtottam a hosszú szürke kanócot. Ki akartam oltani, mielőtt a petárda felrobbant volna, de ahogy ezzel próbálkozva megégettem az ujjamat, elejtettem a petárdát. Steffan és én elszőrnyedve figyeltük, ahogy a kanóc tovább égett.

A petárda felrobbant, és kénes füst töltötte meg a termet és a kápolnát. Gyorsan összeszedtük a petárda

szétszóródott maradványait és kinyitottuk az ablakot, hogy kiszellőztessük a szagot, naivan remélve, hogy senki sem fog észrevenni semmit. Szerencsére senki nem sérült meg és nem rongálódott meg semmi.

De ahogy az egyháztagok megérkeztek a gyűlésre, feltűnt nekik az erős szag. Nehéz lett volna nem észrevenni. A szag elvonta a figyelmet a gyűlés szent természetéről. Mivel kevés volt az áronipapság-viselő, ezért – egy leginkább meghasonlottnak nevezhető tudattállapotban – kiosztottam az úrvacsorát, de nem éreztem magam érdemesnek arra, hogy vegyek is belőle. Amikor felkínálták nekem az úrvacsorai tálcat, sem a kenyérből, sem a vízből nem vettem. Szörnyen éreztem magam. Szégyelltem magam, és tudtam, hogy amit tettem, nem volt kedvére Istennek.

Az istentisztelet után a gyülekezeti elnök, Frank Lindberg, egy tekintélyes, idősebb, ősz férfi megkért, hogy menjek be az irodájába. Miután leültem, kedvesen nézett rám, és elmondta, hogy látta, hogy nem vettem az úrvacsorából. Megkérdezte, hogy miért. Gyanítom, hogy tudta, miért. Biztos voltam benne, hogy mindenki tudja,

mit tettem. Miután elmondtam neki, megkérdezte, hogy érzem magam. Könnyekkel küszködve, hebegve elmondtam, hogy sajnálom, és tudom, hogy csalódást okoztam Istennek.

Lindberg elnök kinyitotta a Tan és a szövetségek egy gyakran forgatott példányát és megkért, hogy olvassak el néhány aláhúzott verset. A következőt olvastam fel:

„Íme, aki megbánta bűneit, annak megbocsáttatik, és én, az Úr, nem emlékszem azokra többé.

Erről tudhatjátok, hogy valaki megbánta-e bűneit – íme, beismeri és elhagyja azokat.”³

Soha nem fogom elfelejteni Lindberg elnök együttérző mosolyát, melyet akkor láttam meg, amikor befejeztem az olvasást. Kissé megindultan elmondta, hogy úgy érzi, elkezdhetek újra venni az úrvacsorából. Amikor elhagytam az irodáját, leírhatatlan örömet éreztem.

Az ilyen öröm a bűnbánat egyik vele járó eredménye. A *bűnbánat* szó magába foglalja az „utólag megért” jelentést és változásra utal.⁴ Svédül az *omvänd* szót használjuk rá, mely egyszerűen azt jelenti, hogy megfordulni.⁵ C. S. Lewis keresztény író írt a változás szükségességéről és módjáról. Kijelentette, hogy a bűnbánat magában foglalja a „visszakerül[és]t a helyes útra. Ha hibás az összeadás, csak úgy tudjuk kijavítani, ha visszamegyünk ahhoz a ponthoz, ahol elrontottuk, s onnét újraszámoljuk – nem elég egyszerűen *tovább számolni*.”⁶ A viselkedésünk megváltoztatása és a „helyes útra” térés a bűnbánat része, de csakis egy része. A valódi bűnbánathoz hozzá tartozik az is, hogy Isten felé fordítjuk a szívünket és az akaratunkat, és elhagyjuk a bűnt.⁷ Ahogy Ezékiel magyarázta, a bűnbánat a bűntől való megtérést, a törvény szerinti és igazságos cselekedetet, a zálog visszaadását, az életnek

parancsolataiban járást és a gonoszság többé el nem követését jelenti.⁸

De még ez a leírás is hiányos. Nem mutat rá ugyanis arra a hatalomra, amely lehetővé teszi a bűnbánatot: Szabadítónk engesztelő áldozatára. A valódi bűnbánathoz szükség van az Úr Jézus Krisztusba vetett hitre; hitre abban, hogy Ő meg tud minket változtatni; abban, hogy Ő meg tud nekünk bocsátani; és abban, hogy Ő segíteni fog nekünk elkerülni a további hibák elkövetését. Ez a hit teszi eredményessé az Ő engesztelését az életünkben. Amikor „utólag megértjük” a hibánkat és „megfordulunk” a Szabadító segítségével, akkor érezhetjük az Ő ígéreteinek reménységét és a megbocsátás örömét. A Megváltó nélkül a bűnbánat vele járó reménye és öröme elillan, és a bűnbánat csupán nyomorúságos viselkedésváltoztatássá válik. De ha hitet gyakorlunk Őbenne, akkor megtérünk az Ő ama képességéhez és hajlandóságához, hogy megbocsássa a bűneinket.

2015. áprilisában, az utolsó általános konferenciáján, Boyd K. Packer elnök megerősítette a bűnbánat reményteli ígéreteit. Olyan módon írta le a Szabadító engesztelésének gyógyító hatalmát, melyet én a fél évszázadnyi apostoli szolgálatban felgyülemlett bölcsesség lecsapódásának tekintek. Packer elnök így szólt: „Az engesztelés nem hagy barázdát, nem hagy nyomokat. Amit megjavít, az meg van javítva. [...] Csak begyógyít; és amit begyógyít, az gyógyult is marad.”⁹

Így folytatta:

„Az engesztelés, amely mindannyiunkat visszanyer, nem jár hegekkel. Ez azt jelenti, hogy nem számít, mit tettünk, vagy hol voltunk, vagy hogyan történt meg az a valami, amennyiben igazán bűnbánatot tartunk, [a Szabadító] azt ígérte, hogy elvégzi az engesztelést. És amikor elvégezte az engesztelést, az mindent megold. [...]

Az engesztelés... minden foltot képes tisztára mosni, nem számít, milyen nehéz is, mennyire hosszú ideig tart vagy hányszor ismétlődik meg.”¹⁰

A Szabadító engesztelése végtelen a szélességében és a mélységében, számotokra és számomra is. De soha nem lesz ránk erőltetve. Ahogy Lehi próféta magyarázta, miután „elegendő utasítást kapt[unk]... , hogy különbséget tegy[ünk] jó és gonosz között”,¹¹ „szabadon választhat[unk] a szabadságot és az örök életet, minden ember nagy Közbenjárója által, vagy választhat[unk] a fogságot és a halált.”¹² Másként mondva, a bűnbánat választás kérdése.

Választhatunk – és néha választunk is – másként. Az ilyen választások néha nem tűnnek valójában helytelenek, de megakadályoznak minket abban, hogy igazán bűnbánóak legyünk, és így gátolnak minket a valódi bűnbánatra való törekvésben. Például választhatjuk azt, hogy másokat hibáztatunk. 12 éves

göteborgi gyerekként hibáztathattam volna Steffant. Elvégre ő hozta el azt a nagy petárdát és a gyufát a gyülekezeti házba. De mások hibáztatása, még ha igazolt is, kifogást ad nekünk a viselkedésünkre. Ezáltal másokra hárítjuk a saját tetteinkkel járó felelősséget. Amikor elhárítjuk a felelősséget, akkor csökkentjük a cselekvés szükségességét és az arra való képességünket is. Szerencsétlen áldozatnak állítjuk be magunkat, önálló cselekedetre képes egyén helyett.¹³

Egy másik választás, amely gátolja a bűnbánatot, a hibáink lekicsinyítése. Senki sem sérült meg a göteborgi petárdaincidentsben, maradandó kárt sem okoztunk, és a gyűlést is megtartották. Könnyű lett volna azt mondani, hogy fölösleges volt bűnbánatot tartani. De a hibáink lekicsinyítése, még ha azonnali következményük látszólag nincs is, eltörli a változásra való készíttést. Az ilyesfajta gondolkodás megakadályoz annak felismerésében, hogy a hibáinknak és bűneinknek örök közvetkezményei vannak.

Megint egy másik mód az a fajta gondolkodás, hogy a bűneink nem számítanak, mert Isten a tetteinktől függetlenül szeret minket. Csábító elhinni, amit az álnok Nehór tanított Zarahemla népének: „hogy az egész emberiség megszabadul az utolsó napon, és hogy nem szükséges félniük, sem reszketniük, ...és végül minden embernek örök élete lesz.”¹⁴ De ez a vonzó elgondolás hamis. Isten valóban szeret minket. De igenis számítanak a tetteink – neki és nekünk is. Egyértelmű útmutatást adott arról, hogyan viselkedjünk. Ezeket hívjuk parancsolatoknak. Az Ő jóváhagyása és a mi örök életünk a viselkedésunktől függ, beleértve a hajlandóságunkat arra, hogy alázatosan keressük a valódi bűnbánatot.¹⁵

Akkor is lemondunk a valódi bűnbánatról, ha úgy döntünk, hogy

különválasztjuk Istent és az Ő parancsolatait. Elvégre ha az úrvacsora nem lenne szent, nem számítana, hogy a petárda szaga megzavarta a göteborgi úrvacsorai gyűlést. Óvakodjunk, hogy ne hagyjuk figyelmen kívül a bűnös viselkedést azáltal, hogy aláássuk vagy elutasítjuk a tényt, hogy Isten a szerzője az Ő parancsolatainak. A valódi bűnbánathoz szükség van a Szabadító isteni mivoltának és az Ő utolsó napi munkája igazságának elismerésére.

A kifogások keresése helyett válasszuk a bűnbánatot. A bűnbánat által magunkba szállhatunk, ahogy a tékozló fiú tette a példázatban,¹⁶ és elgondolkozhatunk a tetteink örök értelmén. Amikor megértjük, hogy a bűneink hogyan hatnak az örökkévaló boldogságunkra, nemcsak igazán bűnbánóvá válunk, hanem arra is törekszünk, hogy jobbá váljunk. Akkor majd, ha kísértéssel is állunk szemben, valószínűbb, hogy William Shakespeare szavaival élve ezt kérdezzük magunktól:

*„Mit is nyerek, ha vágyam célhoz ért?
Futó gyönyört, mely álom, hab, lehellet,
Hosszu kín árán vészsz-e percnyi kéjt?
Ki ad dibdábért örök üdvü mennyet?”¹⁷*

Ha szem elől tévesztettük az örökkévalóságot egy „dibdábért”, dönthetünk úgy, hogy bűnbánatot

tartunk. Jézus Krisztus engesztelésének köszönhetően van még egy esélyünk. Képletesen beszélve kicserélhetjük a dibdábót, avagy kacatot, melyet bolond módon megvettünk, és visszakaphatjuk helyette az örökkévalóság reményét. Ahogy a Szabadító mondta: „Mert íme, az Úr, a ti Megváltótok, elszenvetde a halált testben; tehát minden ember fájdalmát elszenvetde, hogy minden ember bűnbánatot tarthasson és hozzá jöhessen.”¹⁸

Jézus Krisztus meg tud bocsátani, mivel megfizetett a bűneinkért.¹⁹

Megváltónk a megbocsátást választja az Ő páratlan könyörülete, irgalma és szeretete miatt.

Szabadítónk meg akar bocsátani, mivel ez az Ő egyik isteni tulajdonsága.

Jó Pásztorként pedig örül, amikor mi a bűnbánatot választjuk.²⁰

Ha Isten szerint való szomorúságot²¹ érzünk a tetteink miatt, amikor a bűnbánatot választjuk, azonnal meghívjuk az életünkbe a Szabadítót. Ahogyan Amulek tanította: „Igen, szeretném, ha előrelépnétek, és nem keményítenétek meg többé a szíveteket; mert íme, most van szabadulásoatok ideje és napja; ha tehát bűnbánatot tartotok és nem keményítitek meg a szíveteket, akkor a megváltás nagy terve rögtön érvénybe lép számotokra.”²² Isten szerint való szomorúságot érezhetünk a tetteink miatt, de ugyanakkor

érezhetjük a Szabadító segítségéből fakadó örömet is.

A bűnbánatra való lehetőségünk az evangélium jó híre!²³ A bűntudatot el lehet törölni.²⁴ Öröm tölthet el minket, és bocsánatot nyerhetünk bűneikre, és béke lehet a lelkiismeretünkben.²⁵ Megszabadulhatunk a kétségbeeséstől és a bűn béklyóitól. Eltölthet minket Isten csodálatos világossága, és lelkünk nem fáj majd többé.²⁶ Hála a Szabadítónknak, a bűnbánat nemcsak lehetséges, hanem örömteli is. Még mindig emlékszem az engem előntő érzésekre ott, a gyülekezeti elnök irodájában, a petárdás eset után. Tudtam, hogy megbocsátásra leltem. A bűntudatom elmúlt, a borongós hangulatom felderült, a szívem pedig könnyű volt.

Testvéreim, most, hogy ez a konferencia a végéhez ér, kérlek, érezzetek több örömet az életetekben: abban a tudásban való örömet, hogy Jézus Krisztus engesztelése valós; örömet a Szabadító megbocsátásra való képességében, hajlandóságában és vágyában; örömet a bűnbánat melletti döntésben. Kövessük azt az utasítást, hogy „örömmel merít[sünk] vizet a szabadító kútfejből”.²⁷ Döntsünk úgy, hogy bűnbánatot tartunk, hogy elhagyjuk a bűneinket, és hogy megfordítjuk a szívünket és akaratainkat is, hogy a Szabadítót kövessük. Tanúbizonyoságot teszünk az Ő élő valóságáról. Tanúja és többszörös részese vagyok az Ő páratlan kegyelmének, irgalmának és szeretetének. Imádkozom, hogy ahogyan én, ti is részesüljétek az Ő engesztelésének megváltó áldásaiban most, majd pedig újra meg újra egész életetekben át.²⁸ Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. Per Gösta Malm (1948–2016) 2010-től haláláig általános felhatalmazottként szolgált. Bár Jönköpingben született, a feleségével, Agnetával Göteborgban laktak. Emlékezetes beszédében, melyet a 2010. októberi

általános konferencián mondott el, Malm elder elmesélte egy göteborgi élményét is (lásd Megnyugvás a ti lelketeknek. *Liahóna*, 2010. nov. 101–102).

2. Bár a Steffan nem a barátom igazi neve, az ő engedélyével mondtam el a történetet.
3. Tan és a szövetségek 58:42–43.
4. A görög *metanoeo* szó szerint azt jelenti, hogy „utólag megérteni” (a *meta* jelentése „után”, ami „változásra” is utal; a *noeo* annyit tesz, hogy megért vagy felfog; ez utóbbi töve a *nous*, „az elme, a morális gondolkodás székhelye”). Lásd James Strong, *The New Strong's Expanded Exhaustive Concordance of the Bible* [2010], Greek dictionary section, 162.
5. Ez az én fordításom az *omvänd* szóra. Az *om* fordítható úgy, hogy „körbe”, a *vänd* pedig úgy, hogy „fordul”.
6. C. S. Lewis: *A nagy válasz* (2006). 8. A könyv előszavában Lewis azt írta, hogy néhányan egyesíteni próbálják a mennyet és a poklot, ahelyett, hogy az egyiket vagy a másikat választanák. Azt mondja, hogy néhányan azt hiszik, hogy „a rossz pusztán fejlődés, igazodás vagy tökéletesítés során valamiképp jóra fordul... Ezt a hiedelmet én végzetes tévedésnek tartom. [...] Nem olyan világban élünk, amelyben minden út egy nagy kör sugara, és ha végigmegyünk rajtuk, egyre közelebb kerülünk a többihez, s végül valamennyi összetalálkozik a középpontban. [...] Nem gondolom, hogy aki rossz utat választ, az elvész. De az illetőt csak akkor lehet megmenteni, ha visszakerül a helyes útra. [...] A rosszat jóvá lehet tenni, de a rossz soha nem képes „átalakulni” jóvá. Az idő nem gyógyítja meg. Az átkot apránként kell megtörni, ...vagy sehogy” (7–8).

7. Lásd Kalauz a szentírásokhoz: bűnbánat.
8. Lásd Ezékiel 33:14–15.
9. Boyd K. Packer elnök 2015. áprilisi általános konferencia előtti vezetőségi gyűlésen elmondott bizonyosága nem került kiadásra. Ezeket a szavakat az akkor leírt jegyzeteimből vettem.
10. Boyd K. Packer: A boldogság terve. *Liahóna*, 2015. máj. 28.
11. 2 Nefi 2:5.
12. 2 Nefi 2:27.
13. Lásd 2 Nefi 2:26.
14. Alma 1:4. Nehéz és követői nem hittek a bűnbánatban (lásd Alma 15:15).
15. Lásd Russell M. Nelson, “Divine Love,” *Liahóna*, Feb. 2003, 12–17.
16. Lásd Lukács 15:17; lásd még 11–24. versek.
17. William Shakespeare: *Lucretia*. <http://mek.oszk.hu/04600/04614/html/2/magyar.htm>
18. Tan és a szövetségek 18:11.
19. Lásd Ésaías 53:5.
20. Lásd Lukács 15:4–7; Tan és a szövetségek 18:10–13.
21. Az igazi bűnbánathoz tartozik az Isten szerint való szomorúság (lásd 2 Korinthusbeliek 7:10). M. Russell Ballard elder így tanított: „Azok számára, akik eltévedtek, a Szabadító biztosított egy visszavezető utat. Ez az út nem fájdalommentes. A bűnbánat nem könnyű, és időbe kerül – fájdalmas időbe!” (“Keeping Covenants,” *Ensign*, May 1993, 7). Richard G. Scott elder is ezt tanította: „A bűnbánat lépcsőfokai eleinte néha nehezek és fájdalmasak” (“Finding Forgiveness,” *Ensign*, May 1995, 77). Bár az Isten szerint való szomorúság és a fájdalom része a bűnbánat folyamatának, a végeredmény a bűnök megbocsátásának örömteli érzése.
22. Alma 34:31; kiemelés hozzáadva.
23. Lásd Kalauz a szentírásokhoz: evangéliumok.
24. Lásd Énós 1:6.
25. Lásd Móziás 4:3.
26. Lásd Móziás 27:29.
27. Ésaías 12:3.
28. Lásd Móziás 26:29–30. Bár Isten azt ígéri, hogy feltétel nélkül megbocsát, szándékosan bünt elkövetni és arra számítani, hogy a Szabadító irgalma majd könnyű bűnbánatot tesz lehetővé, irtozatos az Isten szemében Zsidók 6:4–6; 10:26–27). Elder Richard G. Scott azt mondta: „Azok számára, akik szeretnének megszabadulni régi rossz döntéseik következményeitől, az örömteli hír az, hogy az Úr másképp tekint a gyengeségekre, mint a lázadásra. Míg az Úr arra figyelmeztet, hogy a megbánás nélküli ellenszegülés büntetést von maga után, amikor a gyengeségekről beszél, azt mindig könyörülettel teszi” (Személyes erő Jézus Krisztus engesztelése által. *Liahóna*, 2013. nov. 83.).

Ez a lista az általános konferencián elhangzott történeteket sorol fel, melyek felhasználhatók személyes tanulmányozáshoz, valamint családi estekhez és más tanításokhoz. A számok a beszédek első oldalára utalnak.

Beszélő	Történet
Neil L. Andersen	(35) Sokan eljutnak a megtéréshez, amikor az egyház tagjai „Isten tanúiként” felkarolják őket.
M. Russell Ballard	(90) Miközben a Szentföldön a János 17-et olvassa a családjának, M. Russell Ballard azért imádkozik, hogy egy legyen velük, valamint az Atyával és a Fiúval.
W. Mark Bassett	(52) Gyermekként W. Mark Bassett és az öccse megpróbálnak bekukucskálni az aranylemezek modelljének lepecsételt részét összefogó fémpántok alá.
Jean B. Bingham	(6) Jean B. Bingham és egy csoport fiatal nő kenuzás közben egy ideig széllel szemben eveznek, majd amikor a szél irányt vált, rögtönzött vitorlákat készítenek. Egy lány, aki elbiciklizik az „aranyablakú” házhoz, észreveszi, hogy saját házának ablakai is arany színben pompáznak. Az emberek nem hajlandóak elismerni egy sikeres fiatalember fejlődését.
D. Todd Christofferson	(48) Helen Keller hatalmas örömet érez, amikor a tanítója segít neki megérteni a szavak fogalmát.
Carl B. Cook	(110) Amikor visszagondol egy olyan megbízatásra, melyet a ükapja kapott Joseph Smith prófétától, Carl B. Cook megerősítést kap arra vonatkozóan, hogy új egyházi megbízatása Istentől ered. Egy új egyháztagnak gyarapszik a hite, és legyőzi attól való félelmét, hogy tanítson az Elemiben.
Quentin L. Cook	(40) Quentin L. Cook megérti, hogy édesapja miért tekint a villanyoszlopra áldásként, nem pedig a remek kilátás útjában álló, botlást okozó kőként.
J. Devn Cornish	(32) A kórház egy idősebb rezidense megváltoztatja J. Devn Cornish életét azzal a kijelentésével, hogy kiváló orvos lesz belőle.
Ifj. LeGrand R. Curtis	(68) Parley P. Pratt és négy másik férfi bizonyosságot kap a Mormon könyvről. Ifj. LeGrand R. Curtis serdülőként kap róla bizonyosságot.
Dean M. Davies	(93) Dean M. Davies a Szentlélek által megtudja, hogy az általa meglátogatott egyházközség tagjai valódi hódolat céljával jöttek az úrvacsorai gyűlésre.
Henry B. Eyring	(75) Az ifjú Henry B. Eyring édesapja és papsági vezetői kitágítják a látókörét, és magabiztossá teszik őt. (99) Fiatalemberként Henry B. Eyring nem mindig látta át az Úr azon szándékainak időzítését, hogy felépítse az Ő királyságát.
Robert D. Hales	(22) Elie Wiesel nyitott szívűtét után lábadozik, amikor az unokája megkérdezi tőle, hogy enyhítené-e a fájdalmát, ha a kisfiú jobban szeretné őt. Vasárnaponként egy szerető férj segít beteg feleségének az öltözködésben és az egyházi gyűlésekre való összekészülésben.
Jeffrey R. Holland	(61) Házitanítók elszalasztják annak lehetőségét, hogy segítsenek egy nőtestvérnek, akinek a pincéjét elárasztotta a víz. Egy házitanító szolgál egy édesapát, akinek a fia balesetben elhunyt.
Peter F. Meurs	(85) Ötéves gyermekként Peter F. Meurs érzi a Szentlélek megnyugtató hatását, amikor édesapja megáldja az úrvacsorát.
Thomas S. Monson	(78) Egy egyháztag, aki betartja a Bölcsesség szavát, ezért imádkozik, hogy kötélen fel tudjon mászni egy hajó fedélzetére, és meg is kapja. (80) Az 1964-es világhiálításon egy fiatalember felismeri a szabadítás tervének igaz voltát, miután megnézi Az ember boldogságkeresése című egyházi filmet.
K. Brett Nattress	(119) K. Brett Nattress édesanyjától megtanulja, hogy gyermeki hiányosságai ellenére Mennyei Atyánk szereti őt.
Russell M. Nelson	(81) Miután számkivetett szentek egy csoportja eltölt a hidegben egy „vidám éjszakát”, Eliza R. Snow megállapítja, hogy „a szentek képesek minden körülmények közepe tte boldogok maradni”. Egyháztagok próbatételeket, kísértéseket és a „természetes embert” is legyőzik azáltal, hogy az evangélium szerinti életből eredő öröme összpontosítanak.
Bonnie L. Oscarson	(12) Egy nőtestvér Mexikóban növeli a vasárnapi iskolai óráira járó tanulók létszámát. Egy édesanyja „beoltja” gyermekeit az otthonon kívüli negatív hatások ellen.
Ronald A. Rasband	(113) Ronald A. Rasband tanácsot ad egy barátjának, aki éppen „hitbéli válságban” van. Ronald A. Rasband őseinek hite a nehézségek és a szívfájdalmak ellenére is erős marad. Ronald A. Rasband késlekedik egy megválaszolt imának megfelelően cselekedni, míg egy szentírásbeli emlékeztetőt nem kap.
Linda S. Reeves	(88) Boyd K. Packer bizonyosságot tesz arról, hogy a bűnbánaton és a Szabadító engesztelésén keresztül bűneinek nyoma sincsen. Egy egyháztag, egy misszionárius és egy megtért öröme és békességre lel az őszinte bűnbánat által.
Dale G. Renlund	(121) Az ifjú Dale G. Renlund örömmel nyugtázza, hogy vallomást tett a gyülekezeti elnökének, mely szerint a gyülekezeti házban felrobbantott egy petárdát.
Evan A. Schmutz	(116) Egy egyháztag, akinek a családja egy tüzeset során odavész, betartja a szövetségét és hitet gyakorol abban, hogy újra velük lesz majd.
Carole M. Stephens	(9) Egy bipoláris zavarral küzdő fiatal nő összeszedi az erejét, hogy bizonyosságot tegyen a Szabadítóról és az Ő engeszteléséről.
Gary E. Stevenson	(44) A tizenkét éves Mary Elizabeth Rollins elolvassa a Mormon könyvét és bizonyosságot nyer róla. Gary E. Stevenson misszionáriusként bizonyosságot tesz a Mormon könyvről, és közben tanúbizonyosságot kap annak igaz voltáról.
Juan A. Uceda	(30) Mennyei Atyánk megválaszolja Juan A. Uceda kétségbeesett imáját, és megmenti őt, miután a misszióján lelép egy hegyi ösvényről.
Dieter F. Uchtdorf	(15) Egy kislány arra buzdítja a nagymamáját, hogy figyeljen oda „jobban”. Egy édesanyja azért imádkozik, hogy tévelygő leánya térjen vissza az Úrhoz. Két misszionárius sikerrel jár, miután a négyemeletes társasház minden ajtaján bekopogtat. (19) Sok idő, türelem, remény, hit, a feleségétől kapott biztatás és sok liternyi diétás üdítő után Dieter F. Uchtdorf megtanulja kezelni a személyi számítógépet. (71) Egy korábbi egyháztag a barátainak, a Szentléleknek és a Jó Pásztor hívásának köszönhetően visszatér a hithez.
Jamasita Kazuhiko	(55) Misszióelnökként Jamasita Kazuhikónak abban az áldásban van része, hogy megismer egy olyan misszionáriust, aki „cél tudatos Krisztusért”.

Lent: Neil L. Andersen elder Rarotongára látogat; Quentin L. Cook elder találkozik a Salvadori Köztársaság elnökével; Jeffrey R. Holland elder egy vallási üldöztetésről szóló konferencia közben a windsori kastélyban, Angliában.

Fent, fentről lefelé haladva: Dieter F. Uchtdorf elnök és felesége, Harriet, utolsó napi szenteket üdvözöl a Németországi Freiberg templom újraszentelésékor; Gary E. Stevenson elder és más egyházi vezetők kormányzati vezetőkkel találkoznak Vietnamban; Russell M. Nelson elnök és M. Russell Ballard elder árvízkárosultakat és önkénteseket bátorít Louisiana államban.

Próféták és apostolok szolgálnak

Próféták és apostolok folytatják a világszerte végzett szolgálatukat (lásd T&Sz 107:23). Az alábbiakban röviden összefoglaljuk az utolsó általános konferencia óta végzett néhány tevékenységüket:

Dieter F. Uchtdorf elnök, aki második tanácsos az Első Elnökségben, egy 2016. májusi látogatáson reményt nyújtott olyan **angliai, franciaországi és belgiumi** városokban élő egyháztagok számára, amelyeket nemrég terrortámadások értek. Menekülteket látogatott meg, elment a (lassan befejezés előtt álló) Franciaországi Párizs templomhoz, és részt vett a **Cseh Köztársaság** első cövekének létrehozásában. Júliusban **Olaszországba** utazott, ahol átadott egy 3 millió dolláros csekket, mellyel az egyházi alapok segítik a menekültek ellátását, és **görögországi** menekülttáborokban is járt. Szeptemberben egyháztagokat látogatott meg **Romániában, Moldovában, Szlovákiában, Norvégiában és Németországban**, ahol újraszentelte a Németországi Freiberg templomot. Azt mondta, hogy az evangélium reményt ad az embereknek, bárhol legyenek is, és hogy az egyháztagok között „tényleg érezni lehet a testvériséget”.

M. Russell Ballard elder a Tizenkét Apostol Kvórumából júniusban a Moszkva Oroszország Cövek konferenciáján elnökölt, miközben más **oroszországi** cövekek Szaratovban és Szentpéterváron gyűltek össze. **Lettországbban, Észtországbban és Ukrajnában** is találkozott egyháztagokkal.

Júniusban **Angliában** Dallin H. Oaks elder a Tizenkét Apostol Kvórumából azt mondta a brit parlament tagjainak, hogy a vallásszabadság lehetővé teszi az egyházak számára, hogy világszerte jót tegyenek. „Szeretnénk, ha e bolygó minden lakosa

élvezhetné a vallásszabadság áldásait, és jelenleg még messze vagyunk ettől” – mondta.

Szeptemberben egy vallási üldözöttségről és kényszerű elvándorlásról tartott konferencián **Angliában** Jeffrey R. Holland elder a Tizenkét Apostol Kvórumából azt mondta, hogy sokat tanulhatunk a korai utolsó napi szent pionírok tapasztalataiból, ami segíthet napjaink menekülteinek a körülményeik fölébe kerekedni. „Ahol csak lehet, erősítsük és örökítsük meg a menekültek egyedi önazonosságát, és emeljünk ki történeteket a múltjukból” – mondta.

Spanyolországban, valamint a **Kanári-szigeteken** és **Portugáliában** David A. Bednar elder a Tizenkét Apostol Kvórumából arra kérte az egyháztagokat, a misszionáriusokat és a vezetőket, hogy buzdítsák a kevésbé tevékenyeket az egyházban való teljes részvételhez való visszatérésre.

Júniusban **Vietnam** teljesen és hivatalosan elismerte az egyházat, így Quentin L. Cook elder és Gary E. Stevenson elder, mindketten a Tizenkét Apostol Kvórumából, kormányzati hivatalnokokkal találkozáskor megvitatták az egyház történetét és fejlődését. Arról is beszéltek, hogy mi módon járul hozzá az egyház szociális és jótékonyági projektekhez, és segíti a szegényeket és a hátrányos helyzetűeket. Emellett **Guamban**, **Mikronéziában** és **Japánban** tartott gyűléseken elnököltek.

Szintén júniusban az **ausztráliai** Brisbane és a **Cook-szigetek** abban az áldásban részesültek, hogy ellátogatott oda Neil L. Andersen elder a Tizenkét Apostol Kvórumából. Andersen elder **Rarotong**a szigetére is ellátogatott, és ő lett az első apostol, aki **Mangaia** szigetén járt.

Júniusban **Kolumbiában**, **Peruban** és **Ecuadorban** Ronald A. Rasband elder a Tizenkét Apostol Kvórumából a menetrendjét megváltoztatva meglátogatta

azokat, akik egy súlyos földrengés után igyekeztek talpra állni. Thomas S. Monson elnök szeretetének üzenetét megosztva arról biztosította a földrengés-sújtotta egyháztagokat, hogy nem feledkeztek el róluk.

Augusztusban **Guatemalában** Quentin L. Cook elder megjegyezte, hogy folyamatosan növekszik a családtörténeti kutatás és a templomi munka mértéke, és azt mondta, hogy ez az egyháztagok hitét jelzi.

Amikor júniusban Tonga királyát és királynőjét fogadták a **Hawaii**n található Polinéz Kulturális Központban, Dale G. Renlund elder a Tizenkét Apostol Kvórumából üdvözlőbeszédében kiemelte a családi kötelékek fontosságát.

Augusztusban és szeptemberben **Louisiana államban** Russell M. Nelson elnök, a Tizenkét Apostol Kvórumának elnöke, és M. Russell Ballard elder árvízkárosultakat látogatott meg, míg a Mormon Segítő Kezek önkéntesei megrongálódott otthonok helyreállításában segítettek. Ballard elder megjegyezte, hogy 13 államból 11 ezernél is több önkéntes érkezett.

Szeptemberben pedig egy fiatal felnőtteknek **Washington, D.C.**-ből közvetített világméretű áhítaton Cook elder azt mondta, hogy „nem szabad félnünk, még e veszélyes és gondokkal teli világban sem”. Azt tanácsolta a fiatal felnőtteknek, hogy tűzzenek ki igazlelkű célokat, tervezzék meg ezek elérését, és ne becsüljék alá saját tehetségeiket és képességeiket. Arra is buzdította őket, hogy mérjék fel, hogyan használják a közösségi médiát. „Sokat hallunk arról, hogy hitelesnek kell maradnunk a közösségi médiában”, mondta, de „őszintén krisztusinak lenni még a hitelességnél is fontosabb cél”.

Ezen egyházi vezetők szolgálatával kapcsolatos időszerű információk megtalálhatók a saját Facebook-oldalaikon és a **prophets.lds.org** honlapon. ■

152 működő templom

Az egyháznak mostanra világszerte 152 működő temploma van. A nemrég felszentelt vagy újraszentelt templomok közé tartozik a **Pennsylvaniai Philadelphia templom** [USA], mely 2016. szeptember 18-án lett felszentelve; a **Németországi Freiberg templom**, mely 2016. szeptember 4-én lett újraszentelve; és a **Japán Szapporo templom**, mely 2016. augusztus 21-én lett felszentelve.

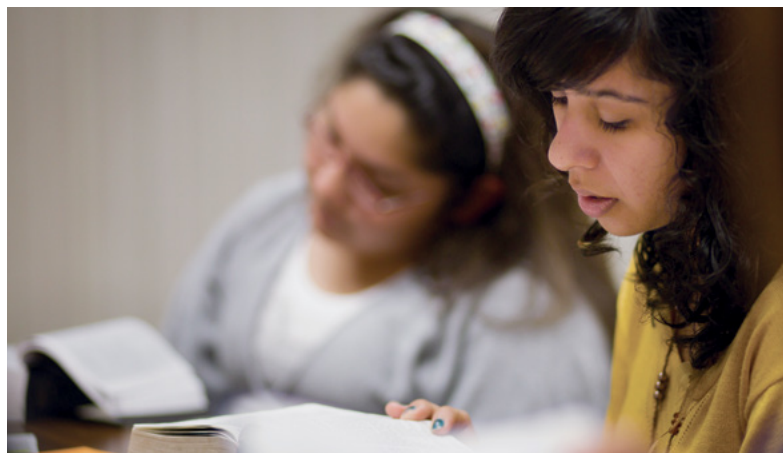
Huszonkilenc további templom áll építés vagy felújítás alatt, illetve lett már bejelentve. A közeljövőben tervezett felszentelések közé tartozik a **Coloradói Fort Collins templom** (2016. október 16.), a **Wyomingi Star Valley templom** (2016. október 30.) és a **Connecticuti Hartford templom** (2016. november 20.), mindegyik az Amerikai Egyesült Államok területén. ■

A vallásszabadság védelmezése

Az utolsó napi szentek vegyenek részt „konstruktívan a vallásszabadságért folyó létfontosságú küzdelemben – mondta Dallin H. Oaks elder a Tizenkét Apostol Kvórumából egy vallásszabadság témájú konferencián 2016 szeptemberében Texas államban. – Szó szerint mindenkinek, az óvodás gyermekektől kezdve a szakembereken át az édesanyáig, édesapáig, barátokig és szomszédokig mindenkinek értenie kell, hogy mi a vallásszabadság, és miért fontos.”

D. Todd Christofferson elder a Tizenkét Apostol Kvórumából szintén felszólalt a vallásszabadság védelmében egy hazafias gyűlésen, melyet júniusban tartottak Utah államban. „Mostanában – mondta – népszerű lett azzal érvelni, hogy a vallásszabadság tulajdonképpen csupán a hódolathoz való jog, nem pedig a hit mindennapi életben való szabad megnyilvánulásának joga.” A vallásszabadság melletti kiállásra buzdította a hívő embereket azzal, hogy tájékozódjanak, szólaljanak fel, és vállaljanak részt kulturális, polgári és politikai szervezetekben és rendezvényeken.

Az egyházi vezetők többször is beszéltek a vallásszabadság témájáról, beszédekent mondtak és részt vettek konferenciákon Ausztráliában, Brazíliában, Mexikóban, az Egyesült Királyságban, valamint az Amerikai Egyesült Államok különböző helyszínein. Keresd meg a beszédeiket, tudj meg többet a vallásszabadságról és arról, hogy te mit tehetsz annak megvédéséért – látogass el a religiousfreedom.lds.org honlapra! A tartalom egy része konkrétan az Amerikai Egyesült Államokra vonatkozik, de az alapelvek más országokra is alkalmazhatóak. ■

Tanismeret

Az azonnali internetes információk mai világában a fiatalok nincsenek többé elszigetelve az egyházat támadó emberektől. Azonban egy Tanismeret elnevezésű új kezdeményezés segít az ifjúsági hitoktatás tanulóinak az egyházi tan alaposabb megértésében, és a Jézus Krisztusba vetett hitük növelésében.

A tanulók azt is megtanulják, hogyan reagáljanak bonyolult kérdésekre és témákra úgy, hogy hittel cselekednek, örökkévaló szemszögből vizsgálják meg a fogalmakat és kérdéseket, és Isten által kijelölt források révén alaposabb megértésre törekednek.

Az Ifjúsági és Felsőfokú Hitoktatás személyzetéhez szólva M. Russell Ballard elder a Tizenkét Apostol Kvórumából azt mondta a Tanismeretről: „Ez a kezdeményezés sugalmazott és időszerű. Csodálatos hatással lesz a fiataljainkra.”

A Tanismeret fő célja a tanulók hozzásegítése a következőkhöz:

1. Lelki tudás megszerzése.
2. Az evangélium tanának, valamint azoknak a szentírásrészeknek a beható ismerete, melyek ezt a tantaníják.

A szentírás-memoriterek által korábban elértekre építve ez a mélyreható erőfeszítés lehetővé teszi a tanulók számára, hogy Jézus Krisztus tanítványaiként megerősítsék a megtérésüket és az elkötelezettségüket, védelemre leljenek az ellenség hatásaival szemben, és megáldják mások életét.

A Tanismeret forrásanyagok megtalálhatók az lds.org/si/seminary/manuals honlapon. ■

„A terv nélkülözhetetlen része a mi Szabadítónk, Jézus Krisztus. Az Ő engesztelő áldozata nélkül minden veszve lenne. Azonban nem elég csupán hinni Őbenne és a küldetésében. Munkálkodnunk, tanulnunk, kutatnunk, imádkoznunk, fejlődnünk kell, és bűnbánatot kell tartanunk. Ismernünk kell Isten törvényeit és azok szerint kell élnünk. Részesülnünk kell szabadító szertartásaiban.”

Thomas S. Monson elnök: A boldogsághoz vezető tökéletes ösvény. *Liahóna*, 2016. nov. 80–81.

Ben Hammond: *Nézzetek rá és éljétek!*

Lásd 4 Mózes 21:4-9; Alma 33:18-22. Azok, akik Mózesre és az ércígyóra - Isten Fiának jelképére - néztek, meggyógyultak.

„Abban az áldásban van részünk, hogy *rendelkezünk* az igazsággal. Azzal lettünk megbízva, hogy *megosszuk* az igazságot – mondta Thomas S. Monson elnök az egyház 186. félévi általános konferenciája alkalmával. – *Éljünk* hát az igazság szerint, hogy kiérdemeljük mindazt, amit az Atya nekünk szán. Ő nem tesz semmit, ami ne a mi javunkat szolgálná. Az Úr azt tanította: »...ez munkám és dicsőségem – hogy véghezvigyem az ember halhatatlanságát és örök életét.«”

AZ UTOLSÓ NAPOK
SZENTJEINEK
JÉZUS KRISZTUS
EGYHÁZA